

ЛОРЪН ДОНЪР МУУН

Част 10 от „Новите видове“

Превод от английски: Illusion, 2020

chitanka.info

ПРОЛОГ

Миналото. Ден 159 след първото освобождаване на Новите видове

Джой опита да се отпусне в стола си, но от притеснение за пациента ѝ не я свърташе на едно място. Погледна часовника и отбеляза, че той отново закъснява. С всяка изминала минута гневът ѝ нарастваше. Това беше четвъртият подред сеанс, който 466 проваляше. Правеше го нарочно. Беше наясно, че ще е ядосан заради онова, което направи, но Видът ѝ не ѝ остави друг избор.

Силното заплашително ръмжене, което се чу отвън, я стресна. Обърна се към вратата в момента, в който тя се отвори с трясък. В коридора стоеше 466, а наситено кафявата му коса стърчеше в безпорядък, все едно се беше сушил със сешоар надолу с главата. В тъмните присвити очи блестеше гняв. Тя предположи, че звукът преди малко е дошъл от него.

Изблъскаха го в стаята, а един от охранителите го последва вътре.

— Ето го. Не беше доволен, но го хванахме. — Мъжът изгледа злобно 466. — Четирима от неговите го убедиха да дойде доброволно, иначе щеше да се наложи да домъкнем задника му тук във вериги. Искаше да се бие с мен.

Като си представи възможното развитие на ситуацията, тя се сви в стола си.

— Моля те, 466, седни!

— Изглежда нямам избор. — Той се затътри до стола пред бюрото ѝ и се тръшна върху него, от което крехката мебел изскърца. — Дотук с твърдението, че сме свободни.

— Твоите и моите хора се съгласиха, че ви е необходима терапия. Тя е, за да ви помогне.

Той кръстоса масивни ръце пред широките си гърди, а красивото му лице беше застинало в отегчено изражение, докато я оглеждаше.

— Както кажеш, но не искам да съм тук. Ти ще говориш, аз ще слушам, но бъди бърза.

— Смисълът от терапията е ти да говориш с мен. Ако разкриеш чувствата си, начинанието ще бъде успешно.

Той я огледа с тези свои шоколадово кафяви очи. Те бяха красиви, странни, но все пак я привличаха. Миглите му бяха толкова дълги. Джой се изправи в стола си и също кръстоса ръце.

— Не желая отново да провеждаме състезание по мълчане. И двамата знаем, че ти ще спечелиш. Винаги става така. — Младата жена въздъхна. — Съжалявам, че трябваше да те доведат насила, но е задължително да посещаваш тези консултации.

Мъжът продължи да я наблюдава мълчаливо. Беше специалист в това да я кара да се чувства неудобно. 466 можеше да я погледне така, като че ли четеше мислите ѝ. От всички оцелели, които консултиреше, за него се тревожеше най-много. Нямаше представа от емоционалното му състояние, как се приспособява към новата среда и дали изобщо опитва.

— Разбрах, че не искаш да учиш правилата на никакви спортове. — Той премигна. — Прекарваш много време сам, изплъзваш се от охраната и скиташ около мотела. Знаеш колко опасно е това.

Видът не каза нищо.

— Те са тук, за да те защитят. Не могат да си свършат работата, ако не им съдействаш. Това място е безопасно. Не трябва да го напускаш. Ами ако някой те види? Районът ще се напълни с репортери, които търсят твоя народ.

Той се прозя и продължи да я наблюдава. Раздразнението на Джой нарасна. Търпението ѝ бързо се изчерпваше, а той както винаги я притискаше. Можеше да доведе до лудост дори светец, но за съжаление тя не беше чак толкова възвишена. Решението да приеме работа в средата на пустинята, на никому неизвестно място, я изтощи емоционално. Това наложи да прекъсне връзка с всички свои познати и разправията с някой, който не оценява жертвите ѝ, започваше да я вбесява.

Младата жена се наведе и опря длани върху бюрото.

— Добре. Очевидно четири сеанса седмично не ти помагат особено.

Устните му се извиха в лека усмивка, а Джой беше убедена, че онова, което проблесна в очите му, е щастие — за първи път. Това толкова я ядоса, че можеше ясно да си представи как кръвта ѝ клоkochи във вените.

— Най-после постигнахме съгласие. Без повече сеанси. — Видът отпусна ръце и се приготви да си тръгва. Тъкмо се беше повдигнал от стола, когато гласът ѝ го спря.

— Не бързай толкова!

Той седна обратно, а усмивката му се стопи, заменена от сурово изражение.

— Увеличавам броя на сеансите на седем пъти седмично. — Това предизвика нова реакция — гняв. На Джой ѝ хареса, тъй като мъжът с наслада превръщаше живота ѝ в ад. Беше нейн ред да се усмихне.

— Ще започнеш да говориш с мен, 466. Ще си свърша работата и ще ти помогна, независимо дали това ти харесва, или не. Ще прекарваме повече време заедно, докато не се почувстваш достатъчно комфортно и не започнеш да споделяш с мен. Искам да разбера защо не желаш да се социализираш сред своите хора, какво имаш против спортовете и как се приспособяваш към живота извън съоръженията за тестване. Не мога да ти дам документ, който да потвърди, че си психично здрав, докато не изясним тези аспекти. — Лекарката се облегна назад в стола си. — Все пак допълнителните часове няма да навредят на обществения ти живот, защото ти просто нямаш такъв.

— Не вярвам, че ще ми назначиш още сеанси. Правя те нещастна и не ме харесваш.

Предположението му я изненада.

— Не е вярно, че не те харесвам. Не те познавам добре, защото не искаш да говориш с мен. Но чувствата ми към теб в случая са без значение.

466 се обърна към пазача до вратата.

— Кажи му да излезе!

— Няма да стане — изсумтя охраната. — Знаеш правилата.

Видът се отпусна в стола си и върна вниманието си към Джой.

— Страхуваш ли се, че ще те убия?

На моменти се чудеше дали не я мрази. Очевидно отказваше назначената терапия, но без съмнение никога не би нападнал жена.

Досега не беше видяла никакви признаци на жестокост в него и нямаше склонност към насилие.

— Не.

— Искаш ли да говоря с теб?

— Това би била приятна промяна. Да.

— Накарай охраната да напусне. Няма да си разкривам душата пред друг освен теб. Четох за поверителността на разговора лекар — пациент. Искам я.

Жената изви учудено вежди.

— Всички пазачи са положили клетва да пазят в тайна сеансите ни. Не им е позволено да повторят нищо от чутото. Този мъж е тук, защото аз съм жена. За защита и на двама ни е.

— Мислиш, че ще те убия — намръщи се Видът. — Или може би, че ще те вдигна, ще разкъсам дрехите ти и ще те обладая, подпряна на стената? — Той изсумтя и огледа тялото ѝ. — Хрумва ми един израз от риболова, който научих на задължителната екскурзия миналия месец — ще те хвърля обратно, защото си твърде дребна. За мен не би било приятно. Ако чукам нещо толкова крехко като теб, ще се счупиш.

— Мери си приказките и прояви уважение — заповяда охранителят и пристъпи заплашително напред.

Джой беше малко изненадана от грубите думи на 466, но това беше най-дългото му изказване до момента. Тя вдигна ръка, за да попречи на пазача да се намеси отново. След това отпусна длан на бюрото си.

— Остави ни — каза тя на мъжа до вратата.

— Изключено, доктор Ярдс, този мъж е твърде лабилен.

— Важното е да говори. Излез! Може да чакаш надолу по коридора, пред рецепцията.

466 опита да прикрие изненадата си, но не успя. Въпреки това бързо възвърна съдържаното си изражение.

— Ще чуеш писъците ѝ, ако я напада. Напусни!

Пазачът поклати глава.

Джой искрено се подразни. На Обект 4 имаше малко мъже охранители, но те не понасяха добре заповедите.

— Това е моят кабинет и начинът, по който провеждам сеансите, си е моя работа. Затвори вратата зад себе си и изчакай в края на

коридора. Ще бъдеш достатъчно близо, за да реагираш в случай на опасност. Това е заповед, а не молба.

— Хубаво! — Охранителят се обърна, излезе и затръшна врата.

Младата лекарка огледа изучаващо 466.

— Сега сме сами. Говори! Защо не искаш да участваш в спортните игри?

Той премигна няколко пъти, а тишината в стаята се проточи.

— Каза, че ще говориш, ако останем сами. Ето! Не ми приличаш на мъж, който не държи на думата си.

— Откъде знаеш?

— Разговарям с много Нови видове. Те са горди и уважават честността.

Той вдигна ръце от облегалките на стола и отново ги скръсти на гърдите си.

— Тези неща не са важни за мен. Това са човешки качества, а аз не съм човек. — Видът присви очи. — Не съм като човешките ви мъже.

— Ти си със смесена ДНК.

— Аз съм животно в човешко тяло.

Джой смяташе за възхитителен факта, че Новите видове се разграничаваха от хората. В съзнанието им имаше ясно очертани граници. Това ѝ помагаше да ги разбере малко по-добре. 466 беше дори още по-непреклонен от повечето Видове.

Мъжът имаше проблеми с гнева, но това беше здравословно за него, като се има предвид, че през целия си живот е бил държан в плен. Създаден със смесена ДНК от компания, която е използвала него и хората му като лабораторни обекти. Мерикъл Индъстрис по някакъв начин съумели да съчетаят животински и човешки гени в общ жив организъм.

— Това ли е причината, поради която отказваш да си избереш име и все още използваш номера си?

— Приличам ли ти на Дъг, Томас или Карл? — повдигна вежда той. — Изглеждам ли като човешките мъже?

Жената долови моментната болка, проблеснала в очите му и от това изпита мъка за него. Сърцето ѝ се късаше и искрено се ужасяваше от историите, които оцелелите ѝ разказваха за начина, по който са ги третирали в Мерикъл. Никой не заслужава да живее в подобен ад, в

какъвто са били те преди освобождението си. Към тях никой не е показал състрадание или дори симпатия. Били са просто номера без никакви човешки права. Лабораторни плъхове.

Погледът ѝ премина по лицето му. Имаше малко разлики, които биха го отличили от обикновените хора. Новите видове имаха ясно изразени скули и брадичка. Носовете им изглеждаха по-широки и малко по-плоски. Много Видове имаха по-плътни устни и дълги кучешки зъби. Формата на очите им също беше различна и се дължеше изцяло на животинските им гени.

Въпреки суровото му отношение към околните, 466 със сигурност щеше да привлече вниманието, ако опита да излезе сред обикновените хора. Всеки ще забележи, че не е точно „нормален“. Джой вътрешно се сви, като си припомни разговора със своя началник след първата ѝ седмица с Видовете. Проведоха по-скоро разгорещен спор. Обсъждаха възможността да предлагат пластични операции на оцелелите. Според Джой това щеше да ги травмира още повече. Шефът ѝ смяташе, че ще им е по-лесно да се впишат в обществото, ако имат възможност да променят външния си вид.

Дали не сгреших? Тя прехапа устни. *Може би трябва да им предложи да променят някои от различията по лицата си.* Просто според нея Видовете бяха преживели достатъчно. Подобно предложение ѝ изглеждаше обидно. Никой не трябва да променя външния си вид, само за да се впише в модерното общество. Но разбира се, не тя трябваше да взема подобни решения. Това беше много над професионалната ѝ квалификация. Нямаше да повдигне въпроса пред никоя от жертвите, докато някой по-компетентен не вземе решение дали е удачно. За нея 466 и останалите ѝ пациенти бяха привлекателни, дори красиви. Специални и уникални — идеални такива, каквито са.

— Е, приличам ли? — Гласът му се задълбочи и я отклони от размишленията ѝ. — Представяш да си да ме наричаш Том, вместо 466?

— Не. Предполагам, че ДНК-то ти е смесено с някой кучешки вид. Това може да те отличава от обикновените хора, но не мисля, че това е нещо лошо.

Мъжът отново изглеждаше учуден.

— Изненадан съм, че не опитваш да ме излъжеш, като отричаш различията ми.

— Не съм привърженик на измамата. Аз съм психолог. Тук съм, за да те съветвам. Работя с истини и емоции. Лъжата и игричките могат само да те наранят. Аз искам да ти помогна. Обмислял ли си някога да избереш име? Някои от твоите хора са избрали нетипични имена. Част от тях отразяват емоции, с които се отъждествяват, други — неща, които харесват. Ти си нещо повече от обикновен номер.

Той вдигна рамене.

Правил го е. Джой прикри усмивката си, радостна, че най-накрая започва да се открива. За четири месеца тя постоянно удряше на камък с него. Дори промени часовете за сеансите му — сложи ги последни, за да не го прекъсва, ако реши да говори.

— Какво чувстваш?

— Раздразнение. Не искам да идвам тук.

— Ако не трябваше да си тук, какво щеше да правиш в момента?

Мъжът се поколеба за момент.

— Истината ли искаш?

— Бях искрена, когато ти казах, че не харесвам измамата.

— Добре тогава. Вероятно щях да съм в стаята си, да гледам от онези порно филми в интернет и да освобождавам... напрежението.

Бузите ѝ порозовяха, но тя отказа да покаже неудобство. Сексуалните проблеми не бяха нейната специалност, но нямаше да смени темата.

— Често ли се освобождаваш от напрежението? Помага ли ти да преодолееш проблемите с гнева си?

— Откъде си сигурна, че имам такива.

— Блузата ти е скъсана на рамото, избягваш контакти с почти всички хора тук и бях информирана, че няколко пъти си опитал да се сбиеш с мъжете от охраната. Правиш и невъзможното, за да ги предизвикаш, въпреки че си наясно, че нямат шанс срещу теб. Много по-силен си от тях.

— Зная. — Гордостта му беше видима.

Още един къс информация за лекарката и тя се зарадва, че мъжът има самочувствие — обещаваща стъпка към психическото му възстановяване.

— Опитвал ли си да тренираш бокс? Част от вашите мъже го харесват. Страхотен начин е да се отървеш от гнева.

466 наклони глава настрана.

— Не такава е моята представа за забавление.

— А какво пробужда интереса ти? Ще направя всичко по силите си, за да ти помогна, ако има нещо, което желаш. Знам, че всички имате интернет и кабелна телевизия, така че чрез тях можеш да научиш много за външния свят.

— Дълбоко се съмнявам, че ще ми дадеш онова, което искам.

— Ако не попиташ, няма как да разбереш.

— Добре — ухили се широко той. — Жени. Искам да прасна нещо и нямам предвид боксовата круша.

Джой не биваше да се шокира от думите му, но за човек, отказвал да говори с нея толкова дълго, той изглеждаше решен да изрече само нещо, от които ѝ ставаше неудобно. Подозираше, че го прави нарочно.

— Има доста жени около теб, 466. Около 90% от персонала са такива, а тук живеят и някои от вашите жени.

— 90% от човешките жени са бременни или току-що са родили. Вашите хора са наясно, че никога не бихме ги нападнали и затова са изпратени да работят тук, с нас. Нашите жени не желаят да бъдат докосвани. Няма никой за чукане.

Джой остана без думи. Напълно.

Все още усмихнат, Видът се наклони към нея, за да я погледне отблизо и изведнъж се изправи на крака. Леко уплашена, лекарката се дръпна назад в стола си. Бяха сами. Не вярваше, че ще я нарани, но изглеждаше решен да я смути. До момента се справяше доста добре.

466 се наведе, сложи длани на бюрото ѝ, близо до нейните, подуши въздуха и изръмжа:

— Ти нямаш връзка с мъж и не си бременна.

Джой шумно преглътна.

— Не знаеш нищо за личния ми живот. Моля те, седни обратно на мястото си!

— Мога да помириша всичко за теб — каза ѝ, вперил поглед в очите ѝ. — Вече не носиш онази воня, която наричаш парфюм, и използваш неутрален сапун.

— Информираха ме, че парфюмите дразнят обонянието ви.

— Тази сутрин си правила секс, но си била сама. Гледаш ли порно в стаята си, доктор Ярдс? Пръстите си ли използваш, или имаш някоя от онези секс-игралки, които дават по телевизията?

Лицето ѝ изгуби цвета си. Откъде знаеше всичко това? През ума ѝ, като светкавица премина една идея и тя рязко дръпна ръцете си от бюрото. *Всеки пациент, с когото се видях днес ли, може да каже, че съм мастурбирала?* Това заключение беше потресаващо. Остана ужасена и искрено се надяваше, че той блъфира.

— Моля, заеми мястото си и спри с опитите да ме накараш да прекратим сеанса по-рано.

— Къде изчезна прословутата ти честност? — Мъжът се наведе още към нея и бавно вдиша. — Мога. Да. Те. Помириша. — Дълбоко от гърлото му се разнесе меко ръмжене. — От това полудявам и подивявам. Знаеш ли какво искам да направя?

— Не. Моля те, седни!

Толкова отблизо — само на трийсетина сантиметра, очите му изглеждаха още по-красиви. Напомняха ѝ разтопен шоколад с няколко златни пращинки. Докато се вглеждаше в нея, като че ли и зениците му се присвиха. Отново изръмжа и се приближи толкова много, че вече тя можеше да го помирише. Ароматът му беше силен и мъжествен, с намек за нещо познато — наскоро е пил кафе.

— Искам да те просна гола върху това бюро, да заровя лице между бедрата ти и да те ближа, докато не започнеш да молиш да те взема. Тогава ще те обърна и ще те наведе пред мен точно тук. — Почука с пръст дървената повърхност на бюрото ѝ. — Ще те чукам, докато и двамата сме неспособни да вървим, да мислим или говорим.

Жената стисна треперещи ръце в скута си. Искеше ѝ се столът ѝ да беше с колелца, за да може да се отблъсне по-далеч от бюрото и от мъжа пред него. Но само желанието не стига. Сърцето ѝ ускори ритъм, а представата за описаните от мъжа действия предизвика странни и интересни усещания в утробата ѝ.

— Ще бъде страхотно изживяване и за двамата. Искаш да ми помогнеш ли? Съблечи се. Само така ще преодолее ужасите, които преживях в миналото.

Тя се хвана за последното му изречение като удавник за сламка, признавайки пред себе си, че мъжът пред нея е твърде привлекателен.

Все пак не беше сляпа — той представляваше един съвършен образец от мускули и загоряла кожа, събрани в почти двуметрова опаковка.

— Сексът не е решение. Трябва да говориш за проблемите си.

— Ще говоря, докато те чукам. Сигурен съм, че ще имам какво да кажа за това колко добре те усещам.

Джой се насили да сведе поглед към ръцете му. Бяха големи и както добре ѝ беше известно — имаха мозоли по възглавничките на пръстите и по дланите. Повечето от оцелелите имаха такива, а от предишните им сеанси тя ги беше забелязала и при него. Зачуди се какво ли би било усещането от тези ръце по кожата ѝ. Грубо? Приятно? Или като шкурка? Изкушаваше се да разбере.

— Моля, седни на мястото си, 466! — Лекарката вдигна очи към неговите. — Ще повикам обратно охраната.

Видът поклати глава, но все пак я послуша. Сега вече Джой успя да си поеме по-лесно въздух. Мъжът отново скръсти ръце на гърдите си и се намръщи.

— Не си падам по тройките. Зная, че са популярни сред хората, но лично мен ме отвращават. Мирисът на друг мъж върху жените ни отблъсква и ще се наложи да удуша онзи, който те е докоснал.

Жената остана с отворена уста.

— Не за това ще го повикам! — Стисна устни и му се намръщи. — Но ти го знаеш, нали? Забавляваш ли се да си играеш с мен?

— Ти не ми позволяваш да си поиграя с теб — усмихна се мъжът и облиза устни, като нарочно ѝ показа връхчето на езика си. — Следващият път, когато мастурбираш, си помисли за мен, защото аз ще правя същото, мислейки за теб. — В очите му проблесна веселие. — Веднага щом свършим тук, отивам в стаята си. — Той разкрачи крака и се облегна назад в стола. — Вече съм твърд.

Джой стрелна поглед към скута му, преди да може да се спре. Издутината на члена му се открояваше ясно под памучното долнище, което носеше. Бяха ѝ казали, че повечето Видове ненавиждат бельото, а без него беше очевидно, че 466 не лъже. Тя ахна от внушителния му размер, а той се засмя.

Жената извърна очи към лицето му.

— Това е неуместно. Явно трябва отново да преминеш курса за това кое е подходящо да казваш на хората и кое не. Спомняш ли си „Как да се държим в обществото?“

— Зная правилата — продължи да се усмихва 466. — Ти самата твърдиш, че тук говорим само истината и аз правя точно това. Ще се прибера в стаята си и ще...

— Разбрах — сряза го тя. — Аз съм твой терапевт и съществуват правила, наречени етика. Спри да мислиш по този начин за мен, защото е невъзможно да имаме физическа връзка.

Доброто му настроение се изпари.

— Защо?

— Аз съм положила клетва, а ти си мой пациент. Имаш нужда от моята помощ, а това включва и да не се възползвам от теб. В момента си в деликатно състояние.

Видът отметна глава назад и се засмя, след това отново погледна Джой и разпери широко ръце.

— Изглеждам ли ти деликатен? Не можеш да ме нараниш. — Той отпусна ръце и хвана облегалката на стола. — Можеш да хапеш, да драскаш, да се бориш с мен и да бъдеш колкото си поискаш груба по време на секс. Ще му се насладя. По-вероятно е аз да се тревожа да не те нараня.

— Можеш да си вървиш. Ще се видим утре. — Сеансът не се развиваше в желаната посока.

Видът не помръдна.

— Казах, че можеш да тръгваш, 466.

Той си пое дълбоко въздух и след това бавно го изпусна.

— Можеш ли да бъдеш абсолютно откровена?

— Да — осмели се да му отговори тя, учудена какво е намислил.

— Ако не беше мой психиатър, щеше ли да ми позволиш да те обладая?

— Не те познавам достатъчно добре, за да отговоря на този въпрос. А и аз не съм психиатър. Предпочитам термина терапевт.

— А това е увъртане.

— Съвсем откровена съм, че не правя секс с непознати. — Не биваше да му казва лични неща, но все пак той не беше типичният пациент. Никъде в учебниците не се споменаваха за консултиране на полу-човек полу-звяр, създаден от компания без етика. — Никога не съм правила секс с някой, в когото не съм влюбена.

— Никога не си правила секс? — недоверчивото му изражение беше почти комично.

— Напротив. Не съм девствена.

— Той е умрял?

— Кой?

— Мъжът, когото си обичала. Убили ли са го?

— Не.

— Не разбирам. — Той се наведе напред, объркан.

— Кое не разбираш?

— Лъжеш ме.

— Не.

— Каза, че си споделяла секс само с мъж, когото обичаш.

— Истина е.

— Не носиш аромата му. Къде е той?

— Нямам представа къде точно са бившите ми приятели. Вече не говоря с никой от тях. Нормално е да спрете да комуникирате по какъвто и да е начин, когато връзката приключи.

Очите на Вида се разшириха и той скочи на крака.

— Приятели?

Нещо го наскърбяваше, но тя нямаше представа какво в отговорите ѝ предизвикваше тази реакция.

— В живота си съм имала четирима сериозни приятели.

466 изръмжа.

— Какво не е наред?

— Любовта е завинаги — изглежда я той с отвращение. — Нямаш никаква представа какво е истинска любов, Джой.

Тя го загледа как изхвърча от кабинета ѝ със свити юмруци. Можеше само да гледа отворената врата, дълго след като мъжът си тръгна.

Изправи се и чак сега усети реакцията на тялото си към мъжа. Гърдите в сутиена ѝ бяха станали свръхчувствителни, а бикините ѝ бяха мокри.

— По дяволите! — измърмори тя и затвори очи. Това беше най-странният сеанс в кариерата ѝ. Наведе се, отвори чекмеджето на бюрото си и извади мобилния си телефон. Прегледа списъка с абонати и набра желанния номер.

— Доктор Меган Грийн — отговори ѝ жизнерадостен глас.

— Здравей, Мег, Джой е.

— Какво се е случило? — гласът на жената отсреща веднага се изпълни със загриженост.

— Имаш ли време за една консултация по телефона?

— Винаги. Изчакай само да затворя вратата на спалнята. В момента съм си вкъщи и една от съквартирантките ми също е тук. Какво е станало?

— Привлечена съм от мой пациент. Терапевтът има нужда от психолог — засмя се тя на слабата си шега. — Да му се не види! Човек винаги смята, че това няма да се случи точно на него.

— Секси ли е?

— Абсолютно! Току-що ми каза какво иска да ми направи и мога да се закълна, че не е нещо, което скоро бих могла да забравя.

— И какво иска да ти направи?

— Няма значение. Важното е, че е изключително привлекателен, но и психически обременен.

— По дяволите! Две в едно. Ако има мотор, искам номера му. Нали не е мой пациент.

— Млъкни! Не се шегувай с това. — Джой се облегна на бюрото си. — Още по-лошото е, че според мен е романтик. Вярва, че любовта е завинаги.

Мег помълча цели пет секунди.

— Още днес напусни. Можеш да работиш тук. Винаги имаме свободно място за добър психотерапевт.

— Не е смешно.

— Не се шегувам. Тичай, скъпа! Колко сеанси месечно имаш с него?

— Тъкмо смених графика му на пет сеанса седмично — сведе рамене Джой. — Преживял е сериозна травма.

— Мисля, че имам копие от автобиографията ти. Утре сутринта ще го дам на шефа си. Можеш да спиш в свободната спалня вкъщи, докато си намериш жилище. Наскоро една от съквартирантките ми се изнесе, за да живее при приятеля си, така че моментът е идеален. Ще те очаквам след две седмици, веднага щом изтече предупреждението ти за напускане.

— Не мога да го направя. Отдала съм се на тази работа в дългосрочен план. Ако напусна, може да има травмиращ ефект за голяма част от пациентите ми.

— Там могат да наемат някой да те замести. Добра си в работата си, но има и други лекари. Не би искала да се забъркваш в такава ситуация. Може да си изгубиш лиценза, да ти повдигнат съдебни обвинения или най-малкото да платиш солидна глоба.

— Няма да се възползвам от него, дявол го взел. Нали за това ти се обаждам.

— Ако не се махнеш от там, този мъж ще те прекара и го казвам както в преносен, така и в буквален смисъл. Искаш съвета ми? Това е краят. Напускай!

Джой затвори очи, щом чу предсказанието на приятелката си.

— Страхотно!

ГЛАВА ПЪРВА

Настоящето. НСО Хоумленд

— Какво става тук? — Джой погледна към Новия вид, който я водеше през сградата и продължи. — Обадиха ми се, че има извънредна ситуация с някой, когото съм консултирала преди. Казаха, че трябва незабавно да дойда тук.

От дъното на коридора се чу ръмжене и тя подскочи. Придружителят ѝ я изостави, за да се втурне в стаята. Тя го последва, въпреки страховития звук. Спря на прага и се вторачи в ужасяващата сцена, разиграваща се вътре.

— Дръжте го долу! — изкрещя Видът, който я придружаваше, и двама огромни негови събрата се хвърлиха върху мъжа, завързан на болничното легло. Чу се оглушителен вой и едната му ръка се отскубна от коланите. Той се протегна и заби нокти в дрехата на мъжа отгоре му в опит да го отхвърли от себе си.

— Все още е извън контрол — извика един пребледнял и разтреперан човек. — Пол? Къде е това успокоително?

Някой връхлетя в хаоса, като по пътя си едва не я премаза в рамката на вратата. На баджа му пишеше, че е медицинска сестра.

— Тук съм, докторе! — Мъжът махна капачката на спринцовката в момента, в който адът се отприщи.

Вързаният на леглото мъж нададе още един свиреп вой и скъса дебелите колани, освобождавайки и другата си ръка. Отхвърли двама от мъжете, седна в леглото и с юмрук в лицето изпрати третия на пода.

Разяреният Вид разкъса и останалите колани — звукът почти не се чу от шума, издаван от групата мъже, опитващи да се изправят. Джой зяпна шокирана бившия си пациент — 466. Въпреки че не го беше виждала повече от две години, чертите му ѝ бяха до болка познати, когато отметна назад дългата си коса.

Щом освободи краката си, той слезе от леглото, изръмжа към лекаря и го принуди да отстъпи назад, докато не се сви в ъгъла. Към страха на Джой се прибави и тревога. Сълзи напълниха очите ѝ, когато

видя 466 в това състояние. *Какво, по дяволите, му се е случило?* Не знаеше отговора, но имаше намерение да го разбере.

Беше очевидно, че пострадалият Вид се кани да атакува лекаря. Един от другите Видове се хвърли на гърба на 466, но беше отхвърлен отново на пода. Джой едва се съдържаше да не нахлуе в стаята, за да успокои бившия си пациент. Задържа я здравият разум. Както и инстинктът за самосъхранение.

— Муун! — изкрещя онзи, който беше ударен в лицето. — Погледни ме! Искаш да се биеш с някого? Ела при мен, мамка му!

466 се обърна и изръмжа, показва остриите си зъби, а гневът преобрази иначе привлекателните му черти в нещо страховито. Беше извън контрол, изпълнен с толкова много омраза, че имаше желание да убива. Наведе се и зае бойна позиция.

Лекарят се плъзна покрай стената, за да се измъкне от него и се втурна към вратата. Муун го остави да избяга и вместо него, нападна своя събрат. Мъжът — медицинска сестра се блъсна в Джой и изпусна спринцовката с упойката в бързината да избяга от опасността. Обърна се и я погледна паникьосано.

— Бягай! — изсъска мъжът. — Той ще убие всеки човек, който попадне на пътя му. Не е с ума си.

Джой се притисна към стената, когато и двамата медици избягаха от помещението. Нямахше да ги последва. В никакъв случай. 466 — Муун — можеше да има нужда от нея. Обърканото ѝ съзнание беше възприело името, което очевидно си бе избрал.

— Муун! — изръмжа мъжът Нов вид. — Успокой се! Ние сме твои събратя и приятели. Помисли добре и си спомни за нас.

Поредният чудовищен вой се изтръгна от устата на Муун, преди да нападне отново. Удари рамото на противника си с достатъчно сила, която го запрати в стената. При сблъсъка се разхвърча мазилка. Друг от Видовете опита да хване 466, но той сграбчи ръката му и го захапа. Ухапаният мъж кървеше обилно, когато притисна раната в горната част на ръката си и побърза да напусне стаята. Джой отскочи встрани, за да му направи място да мине.

— Бягай! — нареди ѝ грубо той. — Миризмата на кръв ще го направи още по-опасен.

Онзи, който беше запратен в стената с такава сила, че лактите му се забиха в мазилката, се освободи и отново се хвърли върху

разяреният си събрат, докато единственият останал Вид се изправи от пода. Беше страховито да наблюдава как Муун се справя с двойната атака, като удари единия с юмрук, а другия изрита. И двамата мъже изсумтяха от болка и залитнаха назад.

У Джой възникна ужасно подозрение — че Муун може би е под влиянието на вещество, което пациентите ѝ бяха нарекли „медикамент за разплод“. Мерикъл бе създала експериментална субстанция, която предизвиква в мъжете неконтролируемо желание за секс. Компанията го бе използвала, за да ги принуди да се съвкупяват в опит да забременят жените Нови видове. Под влиянието на този медикамент мъжете ставаха изключително опасни за всеки, който се изпречи на пътя им.

И двамата мъже, които все още опитваха да усмират Муун, бяха ранени. Джой предположи, че може да е необходимо да му нанесат сериозни наранявания, за да успеят да го укротят. Спомни си част от наученото по времето на консултациите му при нея.

В ума ѝ проблеснаха сцени от последния уикенд в Обект 4. Мъжът, когото беше опознала толкова добре, не би наранил жена, освен ако не я приемеше за заплаха. Прекараха всеки следобед заедно, като понякога удължаваха задължителния един час. След няколко дни се беше отпуснал достатъчно, за да говори с нея. С всеки изминал ден сексуалното напрежение между тях нарастваше.

Да го види такъв — подивял и биещ се с други мъже, не беше начинът по който си беше представляла тяхната среща, ако съдбата пресечеше пътищата им отново. Някога той я желаше и тя се надяваше, че това не се е променило. Трябваше да сложи край на насилието. 466 беше основната ѝ грижа. Джой мигновено свали обувките си. Махна фибите и остави косата си да се разпилее свободно по гърба ѝ. Преди да влезе навътре в стаята стисна предницата на ризата си. Нищо не можеше да отвлече вниманието на мъжа, когото познаваше така добре, от малко гола нейна кожа.

Когато Муун подуши въздуха и разбра, че тя е там, към нея се обърна едно свирепо лице. Сърцето ѝ заби ускорено от страх. Всяка частица от нея крещеше да бяга, но тя не можеше да поеме риска от вероятността мъжете в стаята да убият Муун, за да спрат буйстването му.

— Спокойно! — прошепна тя. Ръцете ѝ трепереха, когато хвана ризата си и я дръпна. Копчетата се разхвърчаха по пода, а хладен въздух погали голата ѝ кожа. Черният дантелен сутиен се виждаше, но това беше целта. Муун сведе поглед към деколтето ѝ, докато Джой бавно го приближаваше, с гръб опрян в стената.

— Излизай! — изкрещя един от мъжете. — Бягай!

Това само би принудило Муун да подгони плячката си. Хищникът в него беше твърде близо до повърхността, за да вярва, че е възможен друг изход. Лекарката познаваше Видовете и можеше да заложи живота си, че е права. Пусна разкъсаната дреха и разпери широко ръце с дланите напред, за да покаже на Муун, че не е въоръжена.

— Ще се справя — каза Джой на другите Видове. — Стойте настрана! — Гласът ѝ трепереше, но поне не секна, докато се бореше със страха, че е възможно планът да се окаже трагична грешка.

Съсредоточи се върху Муун, докато се приплъзваше до стената. Той съсредоточено я наблюдаваше и като че ли забрави за останалите. Ноздрите му се присвиха, когато отново видиша и започна бавно да я приближава.

— Спокойно! — прошепна му. — Точно така! Аз съм жена.

Един от Видовете застана между тях, за да попречи на Муун да я достигне.

— Махай се от тук! Той ще те убие. Полудял е и не разпознава никого от нас.

Муун сграбчи ризата на мъжа и лесно го отхвърли настрана, където той се приземи по задник.

— Контролиран е от инстинктите си — предположи Джой. Загледа се в очите на Муун и не намери в тях знак, че я е познал. Това я изплаши до смърт и спокойствието ѝ се изпари. Той можеше да я убие, но беше твърде късно да променя плана си. — По-малко вероятно е да убие мен, отколкото теб.

По-скоро ще иска да ме обладае. Джой тайно призна пред себе си, че не би имала нищо против. Беше грешка, че избяга от чувствата си към него, когато напусна работа. Изпитваше дълбока болка, но в онзи момент вярваше, че няма друг избор. Решението ѝ беше огромна грешка, но дори да бе склонна да поеме риска, отново нямаше да имат възможност да са заедно. Толкова много мислеше за Муун, че бе като

обсебена. Лекарят се влюби в пациента си. Беше непростимо и нямаше извинения за това, но безспорно беше самата истина.

Муун тръгна към нея и младата жена се притисна към стената, извърнала глава встрани в очакване на болката, но тя така и не дойде, когато мъжът я достигна. Солидното мъжко тяло се прилепи към нейното и я обгърнаха силни ръце. 466 се протегна и през отворената риза докосна голата ѝ кожа. След това плъзна горещите си, твърди длани надолу, под колана на полата ѝ. Ластикът се скъса и той хвана бедрата ѝ.

Лекарката ахна, когато я вдигна във въздуха, но я задържа притисната между тялото си и стената и прокара устни по гърлото ѝ. Топлият му дъх погали кожата ѝ. Висеше ужасена в ръцете му, но той не я ухапа с острите си зъби. Изненада се, когато усети как влажният му грапав език облиза чувствителното местенце под ухото ѝ.

Вкусва ме. Убийство или секс? Точно това минава през ума му в момента. Тя мислено се помоли да избере второто. Отчаяно се порови в спомените си, за да се сети дали си сложи парфюм тази сутрин. Със сигурност не. Нищо от онова, което поддушваше той, не би трябвало да го ядоса. Тя се увери в това и когато той потри по-силно долната част на тялото си в нея, Джой усети нещо твърдо да се притиска там, където се събираха бедрата ѝ. Видът беше възбуден. Нямаше как да обърка ясните очертания на члена му.

Те се притискаха корем до корем, кожа до кожа, тъй като той носеше само панталони. Младата жена си пое рязко въздух, когато отворените му устни се притиснаха над сънната ѝ артерия. Не я ухапа, но все още можеше да го направи. Устата му остана там, а животът на Джой беше в неговите ръце. Тя отвори очи и видя Видовете, които бавно приближаваха към Муун.

Джой вдигна ръка, за да ги спре и с устни оформи само една дума — „Упойка“. Единият кимна, обърна се и бързо излезе от стаята. Спринцовката на пода беше счупена по време на схватката. Така или иначе не можеха да я използват, понеже я нямаше капачката на иглата и тя беше замърсена. Джой колебливо докосна бицепсите на Муун. Бяха големи и не поставяха под съмнение невероятната му сила. Пръстите ѝ се плъзнаха по топлата му кожа.

— Помниш ли ме изобщо? — пое си въздух тя. — Не ме наранявай! Не съм заплаха.

Муун я ухапа, но не разкъса кожата. Въпреки това я държеше здраво. Единственият друг Вид в помещението приближаваше бавно в опит да го атакува изненадващо. Тялото, притиснато в нейното, се напрегна. От гърлото му се разнесе ръмжене и гърдният му кош завибрира. Беше усетил залахата.

— Ще ми разкъса гърлото. Излез! Мислиш ли, че не те усеща? Аз съм добре. Разкарай се! — Джой беше вперила поглед в мъжа, за да знае че говори на него.

Той незабавно се отдръпна и Муун отпусна ухапката си. Джой се загледа в мъжа до вратата и му каза със спокоен глас:

— Ние сме добре. Излез и ми донеси онова, за което помолих. Ще те повикам, ако имам нужда от помощ. — *Ще крещя.* Това беше по-подходящата дума, ако нещата се влошаха. — Нека опитам да го успокоя, докато ми донесете онова, което трябва.

Видът изглеждаше несигурен, но отстъпи назад и се скри от погледа. Джой бавно извърна глава, докато опря буза в тази на Муун. Кожата му беше гладка — Видовете обикновено нямаха брада или съвсем малко. Младата жена започна да масажира мускулите на раменете му.

— Липсваше ми — каза му тихо, с надеждата, че само той може да чуе прочувствените ѝ думи. — Съжалявам, че си тръгнах! Страхувах се. — Не започна да обяснява, сигурна че в сегашното си състояние нямаше да разбере основанията ѝ. — Защо са ти сторили това?

Измъчвах я толкова много въпроси, на които нямаше отговор. Състоянието му постоянно ли е? Временно? В съзнанието му останала ли е частица от личността, която беше?

Бедрата му се притиснаха по-силно в хълбоците ѝ, давайки ѝ ясна представа за състоянието на пениса му и за онова, което се въртеше в главата му в този момент. Ухапката на врата ѝ се отпусна. В неговото умопомрачено състояние може и да не я разпознаваше, но определено реагираше на нея като на жена. Джой плъзна ръце по широките му рамене, но Видът не издаде звук на протест, изглеждаше напълно доволен да души и ближе кожата ѝ.

Младата жена го държеше близо до себе си, като прокараваше пръсти през копчинените кичури на врата му. Отново потри буза в неговата, вдишвайки познатия мъжки аромат, което още веднъж я

убеди, че бе станала твърде близка с бившия си пациент. Чувстваше се жива и разпозна признаците на собствената си възбуда. Част от нея жадуваше да обвие крака около кръста му с надеждата, че ще той ще се възползва и ще разкъса дрехите, които ги делиха.

Само представата за тях двамата голи, правещи секс, извика стон на устните ѝ. Почти всяка нощ го сънуваше, а дните си прекарваше в мечти за този мъж. Именно заради тези фантазии реагираше толкова чувствено в момента. Не му беше нужно да я целува или нещо друго, освен просто да я подържи, за да я възбуди. Всъщност достатъчно беше да е близо до него.

Муун вдъхна дълбоко аромата ѝ. Джой се надяваше, че може да му проблесне някой спомен. Нейни пациенти ѝ бяха казали, че веществото, което наричаха „медикамент за разплод“ напълно блокира възможността им да мислят, но фактът, че Муун не я разпознава, беше обезпокоителен.

Бързо се изпълни с несигурност и съмнения. Може би не е означавала толкова много за него, колкото я бе накарал да вярва. Последните няколко дни, които прекараха заедно в кабинета ѝ, бяха напрегнати. 466 бе станал твърде непреклонен в желанието си към нея. Бе ѝ казал, че е обсебен от мисълта да я докосва и да я отведе в леглото. Нещата, които сподели, че иска да ѝ направи, все още я караха да се измъчва от сексуална неудовлетвореност. Джой искаше всичко, което той ѝ описваше. Фактът, че беше забранено, само го превръщаше в нещо още по-неустойимо.

— Муун — прошепна Джой. — Погледни ме! Моля те!

Младата жена не беше сигурна дали я чува, или разбира, но Видът бавно вдигна глава и срещна погледа ѝ. От съвсем близо очите му бяха толкова поразителни, колкото си спомняше, и взирането в тях затрудняваше способността ѝ да мисли.

— Здравей! Аз съм Джой. — Тя облиза устни. — Доктор Ярдс. Сега спомняш ли си?

В погледа му нямаше знак, че я е познал, но все пак той се съсредоточи върху устните ѝ. Изръмжа. Не заплашително, а по-скоро тътен в гърдния му кош, който все още беше притиснат към нейния. Не ѝ убягна обаче, че беше изпълнил молбата ѝ. Можеше да разбере какво му казва.

— Ще се оправяш. В момента си под влиянието на медикаменти. Разбираш ли? НСО ми се обадиха, за да ти помогна и аз дойдох. — Ръцете ѝ галеха врата му и играеха с косата му. — Можеш ли да говориш? Каж ми от какво се нуждаеш.

Муун отново изръмжа. Притисна още по-силно бедра към нея и опашната ѝ кост я заболя от допира в солидната стена. Тя се повдигна и разтвори бедра, за да намали натискът, а Видът веднага се възползва и намести твърдия си член срещу отвора на тялото ѝ. Джой преглътна още един стон. Най-накрая го усещаше там и искаше още.

Видът сведе поглед към деколтето ѝ и отпусна брадичка надолу, за да я види по-добре, докато отново вдишваше аромата ѝ. Не я изненада, когато я повдигна по-високо и зарови лице между гърдите ѝ. Щом я вкуси, младата жена затвори очи. Коремът ѝ се сви и отново я връхлетя нуждата да обвие бедра около кръста му. Едва ѝ устоя.

Тихият звук от приближаващи стъпки привлече вниманието ѝ. Беше мъж от Новите видове с пистолет с упойващи стрели в ръка. Муун също чу приближаването му и бързо извърна глава. Реакцията му беше силно, заплашително изръмжаване.

Другият мъж веднага стреля и Джой се напрегна, знаеше, че 466 е улучен, тъй като виждаше червения край на упойващата стреличка в рамото му. Муун отметна глава назад и издаде вой, като същевременно я смачкваше в стената.

Коленете на Новия вид поддадоха и двамата се свлякоха на пода. На практика тя беше възседнала скута му. Преди той да затвори очи, Джой видя в тях гнева му. Мъжът се отпусна назад и я повлече със себе си. Другият Нов вид се раздвижи бързо и успя да хване Муун, преди да се е ударил в пода.

Джой стана от тялото му и падна на колене до него, като махна стреличката, за да не се забие по-дълбоко и да му навреди, когато легне. Другият Вид ѝ се мръщеше, докато нежно полагаше на пода изпадналият в безсъзнание мъж.

— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш, като реши да се намесваш? Можеше да те убие! Моите мъже дотичаха да ми кажат какво си направила и че Муун те е хванал. Луда ли си?

Джой се сети, че ризата ѝ виси отворена и пусна стреличката на пода, за да прикрие сутиена си.

— Аз съм доктор Джойс Ярдс. Вие кой сте?

— Отговори на въпросите ми! Какво правеше? Луда ли си?

Тя преглътна.

— Видях го да се бие с други Видове и беше очевидно, че не се контролира. Някой можеше да бъде ранен. Намесих се, за да го предотвратя. Не, не съм луда. Аз самата имам няколко въпроса. Защо той е под влиянието на медикамента за размножаване? И кой, по дяволите, му го е дал?

Двамата мъже от Новите видове, които се бориха с Муун, се върнаха в стаята. Израженията на лицата им бяха мрачни, докато Джой се изправяше на крака и опитваше да приведе емоциите си в ред. Отдръпна се встрани, щом мъжете се приближиха и внимателно вдигнаха събрата си от пода. Занесоха го обратно в леглото. Тя ги наблюдаваше как отново поставят коланите около ръцете, краката и торса му, преди третият Вид — очевидно началникът на групата, да застане пред нея.

Лекарката се залюля на място, нуждаеше се да провери какво е състоянието на 466, но само стисна по-здраво ризата си, защото знаеше че би издала твърде много, ако се подаде на импулса си.

— Доктор Ярдс? — Видът имаше гъста дълга коса и красиви котешки очи, които я наблюдаваха гневно. — Какво си мислеше, че правиш?

— Аз съм специалист по Новите видове. Опитвах се да предотвратя нечия смърт.

Събеседникът ѝ сведе поглед към дрехата ѝ.

— Той ли я скъса?

— Аз го направих. Знаех, че гърдите ми ще привлекат вниманието му. Осъзнавам колко непрофесионално звучи това, но даде резултат. Не съм тук в качеството си на негов личен терапевт или като друго официално лице. — Вдигна брадичка и смело срещна погледа му, предизвиквайки го да постави под съмнение мотивите ѝ. — Кой му е дал медикамента за разплод? Защо е под влиянието му? На какво, по дяволите, се натресох?

— Той можеше да те убие.

Джой реши да бъде откровена. Видовете оценяваха честността.

— Малко вероятно е някой от вашите мъже да нарани жена, особено ако не я смята за заплаха. Муун по-скоро се опитваше да прави секс, отколкото направо да ме убие. Именно това е причината да

разтворя ризата си. Изглежда едно разголено женско деколте върши чудеса. Доказано е, че променя настроението на мъжете ви към безкрайно приятелско. Не е тайна колко много харесват секса някой от мъжките Видове.

Той се учуди на прямотата ѝ, но после се усмихна.

— Истина е. Нека започнем от начало. Благодаря, че се отзова толкова бързо. Трудно те открихме, но както забелязваш, имаме проблем.

Джой отпусна леко здраво стиснатите си юмруци.

— Какво става, господине?

— Наричай ме Тайгър — подаде ръка за поздрав той.

Тя я пое, като с другата ръка задържа ризата си затворена, и изпита слабо чувство на нереалност.

— Ами, какво се е случило с Муун?

— Подписа ли документите? — поколеба се той.

Лекарката се замисли за момент.

— Имате предвид съгласието за конфиденциалност, което ми тикнаха в ръцете, докато минавах през портите ли? Да, подписах го.

— Добре. Муун беше нападнат преди три дни и нашите лекари не са способни да разберат какво му е.

Джой объркана го чакаше да продължи, но Видът просто мълчеше.

— Как така нападнат? Защо се обадохте на мен? Аз съм психолог. Да не би да е получил нервен срив от преживяната травма? Какво точно му се е случило?

— Не. Да. Може би. Според нас е бил улучен с далекобойна пушка с упойващи стрели, докато е патрулирал на една от външните стени. Все още не сме идентифицирали веществото, но не е медикамент за разплод. Работим по този въпрос.

— Добре — Джой изчакваше за още детайли.

— Събуди се подивял. Няма признаци, че разпознава приятелите си. Исква да убие всеки, който го доближи. Нашите медици се надяваха, че след време веществото ще напусне организма му. Когато това не се случи, помислихме, че проблемът би могъл да е психологически. Ти си била негов психиатър след освобождаването му от Мерикул и ние се нуждаем от твоята оценка на състоянието му.

Сърцето ѝ се сви и тя пренебрегна грешният термин, който мъжът използва за професията ѝ. Беше свикнала с думата след работата си с Видовете. Беше по-притеснена за състоянието на 466. Болеше я, че му се е случило нещо толкова ужасно.

— Симптомите са като при реакция на наркотично вещество, а не като нервен срив. Трябва да разберете с какво е инжектиран.

По лицето на Тайгър премина раздразнение.

— Наясно сме, но това не е от познатите ни вещества. За нападението са виновни някои от служителите на Мерикъл.

— Чух, че компанията е била закрыта, завинаги — изненада се тя.

— Така е, но все още не сме заловили всички от персонала и лекарите, които ни държаха в плен. Специален военен екип има грижата за това, но е нужно време. Някой с много здрави връзки в Мерикъл наскоро изпрати хора да заловят една от нашите жени. Вярваме, че същият човек е наел някого от компанията, за да разработи веществото и Муун да бъде инжектиран за отвличане на вниманието. Медикаментът го прави неконтролируем.

— Всеки, имал някаква връзка с Мерикъл, ще бъде съден за делата си. Нелогично е да вярват, че ако убият жертвите си, ще им се размине. Предполагам, че това е причината за създаването на това вещество. За да накарат Муун да убие други Видове? — Това беше най-доброто ѝ предположение.

Тайгър повдигна вежди.

— Логиката не е най-силната им черта, като се има предвид, какво сториха с нас. Някой е създал медикамент и не го е обявил публично. Мерикъл са единствените с достатъчно ресурси за създаването на вещество, което би навредило на Видовете и атаката срещу Муун съвпадна с опита на наемници на Мерикъл да отвлекат нашата жена.

Джой започна да хапе устни, но бързо спря, след като осъзна, че това издава нервността ѝ.

— Добре. Но все още не разбирам защо се обадохте на мен. Той има нужда от химик или фармацевт, който да разбере какво е веществото и да измисли как да му се противодейства. Не съм квалифицирана да ви кажа какво са му направили.

Събеседникът ѝ се намръщи.

— Била си близка с Муун и ние се надяваме, че ще можеш да стигнеш до него. Повлияно е психическото му състояние. Работим усърдно по идентификацията на медикамента, но това отнема твърде много време.

Какво имаше предвид той с термина „близка“? Дали някой е заподозрял, че се е влюбила в пациента си? Между тях не се случи нищо. Тя се погрижи да запази отношенията им в позволените морални норми, но определено се провали в опазването на личните си чувства. Привърза се твърде много и отчаяно искаше да е с Муун, но успя да устои на онова, което и двамата знаеха, че е забранено.

— Ако можеше да говори, аз не съм човекът, с когото би искал да прекара повече време.

Мъжът отново повдигна вежди.

— Психиатрите не са любими на всички нас, но той говореше мило за теб.

Това много я учуди.

— Наистина ли?

— Да. Веднъж ми каза, че си го накарала да говори за чувствата си и той те смята за безстрашна. Уважава те.

Вината я задуши. Не заслужаваше това определение, като се има предвид как избяга, след като тъкмо го беше накарала да се отпусне и разкрие. Времето, което прекарваха заедно, беше станало твърде интимно, а постоянните му приказки за това какво иска да й направи сексуално, я караха да си взема студен душ след почти всеки техен сеанс. Тя избяга в момента, в който нещата ескалираха, и 466 започна да я докосва. Желаше го твърде много, за да издържи дълго, а работата и бъдещето й можеха да вървят по дяволите.

— Не знам какво очаквате да направя.

— Говори с него. Ще го преместим на специално място, което подготвихме заради неговото състояние. Надяваме се, че медикаментът ще спре да действа, но до тогава е необходимо да го държим затворен. Твърде опасен е и постоянно къса коланите. Не искаме да използваме вериги, защото, като се има предвид силата му, е възможно да нарани сериозно някой крайник в опитите си да се освободи. Би било жестоко да му го причиним.

— И ако го оковете с вериги и го държите неподвижен, това може да му напомни за Мерикъл.

Тайгър кимна мрачно.

— Няма да отрека, че това също ни тревожи. Не искаме да се тормози от спомени за миналото или пък да реши, че отново е в онзи ад.

— Само би влошило състоянието му — съгласи се тя. — Какво е това специално място, където ще го преместите?

— Решихме да го затворим в нещо като килия, но без окови, само решетки. Не можем да продължаваме да караме нашите мъже да се бият с него, за да го озаптят. И със сигурност не можем да го пуснем да се разхожда свободно из Хоумленд. Имаме човешки персонал, а той вижда врагове дори в наши мъже. Не искам да рискувам. Той може да нападне и някоя от жените ни. Решението беше взето единодушно, както от нашите хора, така и от човешките лекари, които дойдоха, за да го прегледат. Лекарите на НСО също се съгласиха.

Джой си спомни, че Новите видове винаги се разграничаваха от хората.

— Решението е добро, имайки предвид на какво станах свидетел. Той е опасен.

Тайгър вдигна ръка и прокара пръсти през косата си, а поразителното му лице беше помрачено от тревога.

— Знам, че искаме твърде много от теб, но не е необходимо да влизаш при него. Според нас би могла да му говориш отвън. Няма да може да те достигне, но ще те вижда и чува. Надяваме се да отключиш някой спомен, а това, че си жена, също би помогнало. Не е позволено на другата жена, с която е близък, да го доближава.

В нея пламна ревност — безполезна емоция, която нямаше право да изпитва, но все пак гореше в гърдите ѝ.

— Защо приятелката му не може да го види?

— Тя не е негова — каза Тайгър, докато наблюдаваше как няколко Вида добавят още предпазни колани, които да държат 466 към леглото. — Принадлежи на друг мъж, но с Муун са близки приятели. Половинката ѝ ще убие Муун, ако я нарани, въпреки че е наясно, че той не е отговорен за действията си. — Събеседникът ѝ се обърна към нея и отпусна ръце до тялото си. — Не искам той да умре.

— Половинка? — облекчено попита Джой. — Тя Нов вид ли е?

— Човек. Това е класифицирана информация. — Погледът му стана твърд. — Разбрано? Нищо от казаното не трябва да излиза извън

тези стени.

— Ясно. Няма да кажа нищо. Всичко това ми беше обяснено, преди да ми дадат достъп до тук. Освен това, на никого не съм споменавала, че съм работила с Новите видове.

— На никого? — зяпна мъжът.

— Точно така. Нито на семейството, нито на приятелите ми, дори не и на личния ми терапевт.

Изглежда ѝ повярва, защото тялото му се отпусна.

— Триша е една от нашите лекарки и е половинка на мъж от Видовете. Добре е, че не са разбрали, че си работила за нас, защото е възможно да те набележат от някоя групировка, която не е съгласна, че все още съществуваме. Тази жена беше в опасност, защото се разбра за работата ѝ с НСО. Муун беше част от личната ѝ охрана. Оттогава са близки приятели. Триша се дразни, че Слейд не ѝ позволява да говори с приятеля си, но ние сме доста покровителствени към половинките си. Една синина, или дори само да я разплаче, и Слейд ще го разкъса.

— Не съм работила официално за Организацията на Новите видове. Бях наета от правителството. Работих на една от безопасните локации в пустинята, където бяхте настанени след освобождаването и преди да ви дадат Хоумленд. НСО беше сформирано, след като се преместихте от там.

— Да, вярно. Извинявай! Днес имам лош ден. Четох, че си се занимавала с Видовете, докато всички са опитвали да решат какво да ни правят — усмихна се накриво Тайгър. — Обзалагам се, че работата ти е била отворителна. Лично аз бях развалина.

— Онова, което са ви сторили, е ужасно. — Жената не изпадна в повече подробности. — За мен беше чест да помогна с каквото мога.

Тайгър я огледа внимателно.

— Свършила си страхотна работа. Била си на Обект 4 и никой от там не говори лошо за теб. Това е показателно. Трябваше да видиш психиатъра, когото ми бяха назначили. Беше адски досадна и наистина ме вбесяваше.

— Съжалявам! Понякога нашата работа е да притиснем пациента, за да може да излее неудовлетворението си.

Погледът на мъжа се плъзна надолу по тялото ѝ, преди да се върне отново на лицето ѝ. Действието му беше лишено от всякаква емоция.

— Вероятно щеше да е от полза, ако изглеждаше като теб. По-лесно щяхме да понасяме лазенето по нервите. Тя не беше приятна нито за очите, нито за ушите ни. — Той се обърна, за да погледне към останалите Видове. — Добре ли го вързахте? Не искам, когато се събуди, отново да се освободи. Медицинският център е почти празен, но не бих желал малкото останал персонал да пострада.

— Да, здраво е вързан. Омразно ми е да го гледам така — изръмжа единият от Видовете.

— Зная. На мен също — хвана ръката му Тайгър.

Вторият Вид също изръмжа.

— Можеше да се случи на всеки от нас, но Муун просто нямаше късмет. Искане ми се да бяхме заловили задника, който му го причини. — Той погледна към Джой. — Човек.

Тайгър застана между двамата и също изръмжа.

— Тя не е наш враг. В момента всички сме ядосани и под голямо напрежение. Насочете гнева си в правилната посока. Тя е работила с Муун след освобождаването му от Мерикъл и той я уважава. Уважавайте я и вие.

— Добре — въздъхна мъжът. — Той ухапа и мен. — Повдигна ръката си и показа дълбока рана, от която течеше кръв.

— Нека отидем да те прегледат. — Тайгър се обърна и срещна погледа на Джой. — Ще бъдем надолу по коридора, за да поговорим с лекаря и да се погрижим за раните им. Стой настрана от Муун. Ще се обадя на някоя от нашите жени, за да те придружи до жилищата за хора, където да се настаниш. Казах ти, че ще останеш тук известно време, нали?

Не бяха, но тя кимна. Нямаше желание отново да изоставя Муун, когато има нужда от нея.

— Няма проблем. Ще остана колкото прецените за необходимо.

Налагаше се в близките два дни да се обади в службата и да каже, че се е случило нещо непредвидено. Ще трябва колегите ѝ да поемат и нейните пациенти, но това му беше хубавото да работиш в болница. Винаги имаха допълнителен персонал. Най-лошото, което можеха да ѝ направят, беше да я уволнят, но щеше да поеме риска.

Тримата Видове напуснаха стаята. Джой се загледа в мъжа, вързан на леглото. Не само бяха завързали с обезопасителни колани ръцете и краката му, но бяха обвинили въже няколко пъти около тялото

му — от гърдите до бедрата, за да не може да се движи. Муун нямаше да се освободи отново без помощта на някакъв режещ инструмент.

Бавно приближи, докато застана до главата му и сведе поглед към лицето, което мислеше, че няма да види никога повече. Муун беше почернял, косата му — дълга поне тридесет сантиметра, и определено беше наедрял. Когато го срещна за първи път, все още се възстановяваше от живота в плен и системното гладуване, и беше много слаб. Джой с любов разгледа всяка негова черта. Той изглеждаше толкова умиротворен.

Ръката ѝ трепереше, когато леко прокара пръсти по бузата му. После погледна към вратата, през която се виждаше по-голямата част от коридора, надяваше се, че другите Видове са достатъчно далеч и не могат да я чуят. Сетивата им бяха много добре развити, но тя вярваше, че е безопасно, ако шепне. Вниманието ѝ беше привлечено от топлата кожа под пръстите ѝ. Той бе избрал име, което много ѝ харесваше — Муун. Повтори го няколко пъти на ум.

— Здравей, Муун. Мечтаех да те видя отново, но не исках да бъде по този начин, поради тази причина. Ще направя всичко по силите си, за да ти помогна. Този път няма да те изоставя. Не можеш да си представиш, колко много съжалявам, че си заминах.

Джой внимателно отметна кичур от копринената му коса.

— Моля те, прости ми, но щях да загубя всичко, а не исках да рискувам, тъй като ти беше твърде уязвим. Те никога нямаше да го позволят.

Лекарката пусна косата му и се отдръпна, не желаше да я хванат, че го докосва отново. Обгърна се с ръце, осъзнавайки, че е емоционално нестабилна и би било най-умно да си тръгне веднага. Ако разберяха, че изпитва чувства и е привлечена сексуално към свой пациент, с кариерата ѝ е свършено, но това не я интересуваше. Щеше да му помогне, като направи всичко възможно да върне разума му, и когато вече не се нуждае от нея, ще си тръгне.

Споменът за времето им заедно в Обект 4 ясно изплува в съзнанието ѝ, докато гледаше Муун с копнеж. Вълнението в очакване на онези следобедни сеанси, когато го придружаваха до кабинета ѝ, беше достатъчен стимул, за да изкара останалата част от деня. Липсваше ѝ дрезгавият му глас. Постепенно ѝ беше разкрил част от насилието, прилагано над него в Мерикъл. Сърцето ѝ се късаше,

докато слушаше всяка ужасяваща подробност, но той имаше нужда да ги изкаже. Беше част от процеса на лечение.

Бе успяла да скрие яростта си, когато научи как са го пребивали само за да тестват някакво чудодейно лекарство, което ускорявало заздравяването. Онези кучи синове са го биели, докато е бил вързан с вериги, понякога чупейки кости, увреждайки плътта му, за да проверят колко време ще отнеме на тялото му да се излекува. Тайно се надяваше да може да се върне във времето и да му спести тези мъки. Макар да беше яростен противник на насилието, имаше доста идеи за ужасяващите неща, които би причинила на мъжете и жените, отговорни за страданията на 466.

Няколко пъти той бе повдигал блузата си, за да ѝ покаже белезите на корема и гърба си. Нуждата да ги целуне, за да заличи останалата емоционална болка, беше почти непреодолима. Муун я привличаше по всеки възможен начин и беше невъзможно да погледне към голата му кожа, без в ума ѝ да се въртят неетични мисли. С всеки изминал сеанс потребността да го докосне ставаше все по-неудържима. Много пъти изпитваше и вина, заради това свое влечение към мускулестото му тяло.

Той винаги успяваше да отклони разговора към темата за секса. Може би е било защитна реакция, начин да отвлече вниманието ѝ от истинските проблеми. Каквато и да бе причината, това, че слушаше какво иска да ѝ направи сексуално, имаше силен ефект върху нея. Тя също го желаше. И все по-трудно ѝ се удаваше да съблюдава професионалните им отношения.

Част от нея искаше да повярва, че сексът ще изцели всичките му проблеми, но другата половина знаеше, че това не е решение. С всеки изминал ден границата между онова, което е най-добро за него, и онова, което нейното сърце лелееше, все повече избледняваше. Мег беше права, че трябва да напусне работа, но сърцето ѝ беше разбито, че си тръгна от 466. На Обект 4 имаше строги правила за общуването между Видовете и хората. Ако беше останала, вероятно това щеше да съсипе и двама им.

След няколко минути в коридора се чуха приближаващи стъпки. Високата жена от Видовете не беше от нейните бивши пациенти и Джой се зарадва, защото не беше готова да обяснява защо ги е изоставила. На лицето ѝ се появи изкуствена усмивка.

— Ти ли си психиатърът? — Жената се намръщи, като спря на метър и половина от нея.

— Да. Аз съм.

— Ела с мен. Ще те придружа до жилището ти и после ще направим списък на всичко, от което ще имаш нужда, но не си донесла. Не видях да имаш багаж. Ще ти трябват повече дрехи и тоалетни принадлежности. — Погледът на жената Вид се стрелна към Муун. — Надявам се, че можеш да поправиш главата му.

— Аз също — призна Джой. — Не ме уведомиха, че престоят ми ще бъде продължителен. В колата имам резервен чифт дрехи, ако може някой да ми ги донесе.

— Може, а останалото ще поръчаме чрез Хоумленд. — Жената я изгледа преценяващо. — Вероятно ще отнеме ден или два, за да доставят дрехи в твоя размер. Извинявам се за това.

— Няма проблем. — Лекарката не се интересуваше как изглежда. Погледът ѝ се спря на спящия мъж. Той беше всичко, което имаше значение.

* * *

— Няма да напускаш дома си без придружител — нареди строго Ръсти. За да подчертае важността на думите си, жената Вид изръмжа и я изгледа. — Храната ще ти бъде доставяна тук. — Тя обходи с поглед тялото на Джой. — Кога е твоят цикъл?

— Моят какво?

— Кога е месечното ти кървене?

— Цикълът ми не е редовен. — Джой се размърда неудобно на мястото си, огледа даденото ѝ жилище и си пожела Ръсти да приключи вече с наставленията. Изглежда Видовете бяха твърдо решени да я информират за всяко създадено правило, касаещо човешките посетители. — Редовно ми бият противозачатъчни и имам още време до следващата инжекция.

— Добре. Тогава ще ти спестя правилата и процедурите.

— Мисля, че вече ги знам.

— Наистина? — изгледа я учудено Ръсти. — Проверих в архивите и знам, че никога преди не си посещавала Хоумленд или

Резервата.

— Помагах при написването на ръководството, на което вероятно са базирани правилата ви. Работих с твоите хора след като бяха освободени от Мерикъл Индъстрис. Не е необходимо да си гений, за да разбереш, че вашите мъже имат свръхразвито обоняние и съм наясно с реакцията им към жените в цикъл или овулация. Също така трябва да държите кърмачките далече от тях. — Тя сви рамене. — Някои от вашите мъже обичат мляко и тормозеха кърмещите жени, които се връщаха на работа след майчинство. Разубедих доста мъже да не притесняват жените по една или друга причина. Аз съм тази, която въведе правилото жените, които работят с Нови видове да използват контрацептивни инжекции, ако не са вече бременни. Кърмещите майки бяха назначени на други длъжности, които не изискваха контакт с мъжете Видове.

— Така ли? — намръщи се Ръсти.

— Да. Някой беше проявил достатъчно съобразителност, за да назначи бременни жени за охрана на мъжете от Новите видове, но не беше предвидил какво ще се случи след раждането. Въпреки че не биха нападнали жена, ароматът ѝ, когато е в овулация, възбужда вашите мъже. Както и този, когато е в цикъл. Топлината в пустинята само влошава нещата. Понякога нямаше дори полъх на вятъра и мъжете можеха да доловят доста миризми. Работихме на принципа проба-грешка, но се справихме. След няколко конфронтации промених правилата и информирах другите секретни обекти.

Ръсти изви устни в лека усмивка.

— Как примами мъжете да оставят жените на мира? — Още веднъж огледа тялото на Джой. — Да не би да им предложи себе си в замяна?

— Не! Убедих ги чрез разговор да се върнат в стаите си. — Лекарката се отпусна. — Защо не мога да се храня с останалите? В един вестник прочетох, че имате кафетерия, където се приготвя храната. Вярно ли е?

— Психиатрите не са сред любимците ни, а всички знаят, че си тук. Не искаме да възникнат проблеми. Ще те държим отделно от останалите, с изключение на онези, които са назначени за охрана на теб или Муун. Някои от хората ни може да се разгневят в твое присъствие.

— Има логика. — Младата жена отново огледа дневната, припомняйки си как я изгледаха Видовете в Медицинския център и я нарекоха човек. — Кога ще преместят Муун?

— Вече е направено. — Жената извади мобилен телефон от джоба си, докосна екрана и го погледна. — Изпратиха ми съобщение, че преместването е минало добре.

— Събудил ли се е?

— Не ме информираха за това — сви рамене Ръсти.

— Изчакахме да ми донесат резервните дрехи, смених ризата си и хапнах сандвич. Готова съм да проверя къде държите Муун.

— Казаха ми, че ще започнеш утре сутрин.

Това никак не се понрави на Джой. Тя беше нетърпелива да види отново 466.

— Той има нужда от помощ и аз съм готова да му я осигуря.

— Добре.

Ръсти я поведе навън. Бяха ѝ назначили и двама мъже за охрана, но те не проговориха и останаха няколко стъпки назад, докато стигнаха улицата. Младата лекарка не позволи това да я притесни. Видовете щяха да я приемат или не, изборът си бе техен. Закараха я отново в Медицинския център и това обърка Джой.

— Мисля, че каза, че са го преместили.

— Така е. Мазето е разделено на две части — той е в охраняемата. — Ръсти ѝ даде знак да я последва. — Долу имаме болнични стаи, но също така и складово помещение, което специално преправихме. Именно там е настанен Муун. Ще използваме товарният асансьор.

Джой запази мълчание, докато влязоха в сградата, минаха по дългия коридор и спряха пред един огромен асансьор. Нов вид, облечен с военна униформа, седеше пред вратата с оръжие в кобура. Когато го приближиха, той вдигна поглед от екрана на лаптопа в скута му.

— Това е психиатърът. — Ръсти замълча за момент. — Муун буден ли е?

— Не. — Видът изгледа Джой и очевидно прецени, че не е заплаха. — Продължавайте.

Двамата охранители останаха отвън, когато вратите се затвориха зад жените. Ръсти натисна бутона за надолу, а Джой беше обхваната от

нервност. Обгърна се с ръце.

— Студено ли ти е?

— Не. Тревожа се, че няма да мога да направя нищо за Муун.

— Той има нужда от помощта ти.

— Ще направя всичко по силите си.

Асансьорът спря и вратите се отвориха към сумрачна стая. Ръсти първа излезе, а Джой я последва. Мазето беше обширно, с няколко клетки в дъното. Здрави решетки от тавана до пода разделяха пространството на три стаи, средната от които беше със затворена врата. Именно тя беше и най-аскетично обзаведена. Другите две бяха по-скоро хотелски тип — с параван към тоалетната част, легло, нощно шкафче и телевизор. Клетката на Муун имаше само легло, мивка и тоалетна.

— Тъжно е да го гледам по този начин. — Ръсти замълча. — Ще ти донеса стол и одеяло, за да те топли. Идвам веднага. Не приближавай решетките.

— Никой ли не стои тук с него? — Джой огледа слабо осветеното мазе. — Трябва някой да го наблюдава през цялото време.

— В момента спи, а офицерът горе ще чуе, щом се събуди. След нападението срещу него, Муун е доста шумен. Присъствието на други мъже го ядосва. По-добре е да не вижда или подушва никой.

Беше странно да стои в това страшно мазе, но Джой не се възпротиви, когато Ръсти излезе. Младата лекарка знаеше, че няма основание да се страхува. Единствената опасност идваше от спящия Вид зад решетките. Поколеба се, преди да приближи на около 2 метра от вратата.

Бяха измили косата и сменили дрехите му. Носеше черно долнище на анцуг, а косата му беше разстлана по възглавницата, за да изсъхне. Някой си беше направил труда да срещне дългите кичури и Джой приближи още малко. Сега не го задържаха никакви окови. Лекото повдигане и спускане на гърдите му потвърждаваше, че е жив.

— Тук съм, Муун.

Сигурно я чу, защото отвори очи. Толкова бързо седна в леглото, че Джой ахна от изненада. С плавно движение се изправи и едрото му тяло се удари в решетките. Дълги, прави пръсти сграбчиха метала и Видът изръмжа. Тъмните му очи се присвиха, насочени право към младата жена, а устните му разкриха остри зъби.

— Спокойно — прошепна тя, отказвайки да отстъпи назад. Той не можеше да я достигне.

Мъжът си пое шумно въздух и отново изръмжа.

— Аз съм Джой. Помниш ли ме, Муун?

Очите му се присвиха още и той отново си пое шумно въздух.

— Моля те, спомни си за мен — стоеше неподвижно тя. — Аз съм твоя приятелка.

Видът внезапно се отдръпна от решетките и огледа клетката. Засили се срещу задната стена, удари я с юмруци и изръмжа, когато тя не се пропука. След това се обърна и атакува друга стена, а Джой се уплаши, че така ще се нарани.

— Спри!

Муун се извърна към нея и замря.

— Спокойно — прошепна му. Тя събу обувките си с високи токчета и ги хвърли настрани. Бавно се приближи и седна на твърдия под, с надеждата че ще му изглежда по-малко заплашително. — Всичко е наред, Муун. — Задържа полата си с ръце, за да не се видят бикините ѝ, докато кръстосва крака и се настани по-удобно. — Аз съм тук, с теб. Не си сам.

Той се извърна към нея, приближи и хвана вратата. Мускулите на ръцете му се издуха, когато сграбчи решетките ѝ и я разклати, но тя не поддаде, а само се чу силно дрънчене. Отново пое дълбоко въздух и се отпусна на колене.

— Точно така. Стой спокойно — усмихна се Джой. — Не искаш да си счупиш ръцете. Ще ти е нужен пневматичен чук, за да извадиш метала от бетона.

Все още държейки решетката, Видът притисна лице към нея. Напрегнатият му поглед беше съсредоточен върху жената и Джой осъзна, че се взира в един непознат. Нямахше я нито същността му, нито знак, че я е разпознал. Нищо, което да ѝ даде насока. Гледаше я, като че ли няма представа какво е. Като че ли споменът как я приковава към стената от преди няколко часа също бе изтрит.

— Всичко ще бъде наред. Ще ти помогна някак си.

466 протегна към нея едната си ръка през решетките. Джой искаше да отиде при него, но беше достатъчно разумна, за да знае, че това би било грешка. Само защото изглеждаше спокоен не означава, че

няма да ухапе ръката ѝ, когато му я подаде или да опита да я извади от ставата.

— Иска ми се да можех, но първо трябва да поговориш с мен.

Зад нея вратата на асансьора се отвори, Муун дръпна обратно ръката си, изправи се и изръмжа. Джой се обърна и видя, че Ръсти ѝ носи сгъваем стол и одеяло. Из помещението се разнесе силен вой и лекарката зяпна учудено своят пациент.

Той отново се блъсна в решетките, опитвайки да ги събори с рамо. Джой се изправи и погледна към жената от Видовете.

— Беше спокоен.

— Вече не е. — Ръсти остави стола и сложи одеялото върху него. — Ще повикам някой да го упои отново, преди да се е наранил.

— Не, недей. Беше добре, преди да се появиш. — Джой погледна Муун, който все още опитваше да преодолее решетките и взе своето решение. — Остави ни сами.

— Наредено ми е да стоя тук. Ние сме жени и не би трябвало да сме заплаха за него.

Още един силен вой резонира в стените на мазето и Джой премигна изненадано.

— Беше спокоен, докато не те видя. Моля те, Ръсти! Върви си! Ще се нарани.

Жената се поколеба.

— Ще чакам в асансьора, но ще затворя вратите. Ще остана на този етаж и ако имаш нужда от помощ, ме извикай.

Ръсти се обърна и бързо се отдалечи. Джой върна вниманието си към 466 и отново седна на пода.

Веднага, щом вратите на асансьора се затвориха, той спря да се удря в решетките и задъхан се обърна към лекарката.

— Отново сме само двамата. Спомняш ли си? Преди доста си говорехме.

Видът се успокои и отново се отпусна на колене. Това даде надежда на младата жена, че част от него си спомня сеансите им и той е поел по бавния път към възстановяването.

Не можеше да понася да го гледа толкова променен. Призна пред себе си, че е дребнаво, но все пак беше направила най-трудното нещо в живота си, като си тръгна от него, само за да свърши той заключен в клетка. Заливаше я съжаление, докато се чудеше дали нещата щяха да

се развият различно, ако беше захвърлила етиката, нарушила всички правила и се беше борила да остане в живота му.

Не го прави — заповяда си. Знаеше, че няма полза да си играе на предположения. Реалността беше пред очите ѝ. Някой беше сторил нещо ужасно на мъжа, когото обича и всичко, което можеше да направи, бе да опита да му помогне.

ГЛАВА ВТОРА

Доктор Тредмънт беше задник, който не би се вслушал в здравия разум. Джой едва се сдържаше да не избухне.

— Лекарствата само ще замъглят повече ума на Муун. Казахте, че нямате представа с какво е улучен, така че не знаете и дали опиатите няма да влошат състоянието му.

— Държахме го упоен с дни, преди да се появите, госпожице. Знаем всичко. — Лекарят изгледа ядосано Тайгър и прокара пръсти през бялата си коса. — Нужна ни е още негова кръв, за да изолираме веществото под чието влияние е. Трябва и да го прегледам, но не мога да го направя, когато опитва да убие всички, изпречили се на пътя му.

— Съгласен съм — въздъхна Тайгър.

Джой му отправи убийствен поглед.

— Не можеш да знаеш дали няма да му повлияе още по-зле. Той е достатъчно объркан и без вашите лекарства.

— Имаме нужда от проби — изгледа я Тредмънт. — Какво предлагаш? Щом отворим вратата, за да ги вземем, той ще ни нападне. Не е честно да молим мъжете да се бият с него, за да го държат неподвижен.

— Ти искаш проби всеки ден. Това е прекалено много, за да може да се справи в сегашното си състояние. Не можеш да го упояваш всеки път. — Тя стисна юмруци. — Тайгър, нали все още ти си главният тук? Измислете друг начин.

— Не знам какво друго да направим — призна Тайгър. — Трябва да тестваме кръвта му и ежедневно да вземаме проби, за да следим състоянието му. Няма как да го избегнем, щом искаме да намерим лек, ако има такъв.

— Надяваме се да разработим лекарство, което да неутрализира ефекта от онова, с което го уцелиха — обади се медицинската сестра Пол. — Това може да е единственият му шанс за възстановяване.

— Ежедневното инжектиране на успокоителни би увредило организма дори на здрав човек. Помислете и за психическото му

състояние, не само за физическото — не се отказваше Джой. — Няма смисъл от тестовете, щом причиняват повече вреда, отколкото полза.

Новият вид, който стоеше мълчаливо в ъгъла, излезе от сенките.

— Имате ли друга идея, доктор Ярдс?

Тя се изплаши от Джъстис Норт — всяващия страхопочитание лидер на НСО. Познаваше го от телевизията.

— Той ще бъде по-добре, ако го държите затворен, отколкото постоянно да го наливате с упойващи лекарства. Докато не получим някои отговори, не бива да добавяме още вещества в организма му. Би могло да му навреди повече. Всеки, подложен ежедневно на подобни дози успокоителни, ще прояви болезнени странични ефекти. Достатъчно объркан е, а вие го принуждавате да губи и най-малката връзка с реалността всеки път, щом го упоите.

Тайгър изръмжа, очевидно разстроен.

— Съгласен съм с нея.

— Аз също — каза и Джъстис на доктор Тредмънт. — Тед, по този въпрос съм на страната на психиатъра. Искам да се възстанови, но не е приемливо допълнително да объркваме съзнанието му, за да го постигнем. Ще кажа на нашите мъже да го държат. Ще го завържем за два дни, за да си проведеш изследванията, но след това ще го пуснем. По този начин безопасността ще бъде осигурена.

— Два дни? — шокира се Джой. — Твърде дълго е. Имах предвид да е вързан само за тестовете.

— Научих доста за компромисите, доктор Ярдс — обърна се към нея Джъстис. — Трябва да направите същото.

— Наричайте ме Джой, моля. Да го завържете на леглото също ще е вредно за психическото му здраве. Разбира се, по-добре е от упойката, но времето е твърде дълго. Няма нужда да ви казвам колко отрицателно би реагирал на това всеки един от Видовете.

— Трябва да взема предвид цялата ситуация. Важно е емоционалното и физическо състояние и на останалите ми хора. Не им харесва да се борят с Муун и да бъдат наранявани. Ние не се шегуваме, когато се бием. Муун е подивял и може да убие някого. Всеки Вид, който влиза в контакт с хората при портите, може да бъде нападнат със същото вещество. Има и други в опасност. Разбирате ли? — въздъхна Джъстис. — Компромис. Без упойка, но трябва да бъде вързан. Ще дам на Тед два дни за всички тестове, които според него ще са от полза и

после ще пуснем Муун на свобода в клетката му. След това ще преразгледаме ситуацията. Дано дотогава имаме отговори и можем да го излекуваме.

На Джой не й харесваше, но кимна.

— Добре.

— Благодаря — усмихна се криво Джъстис.

— Мога да бъда разумна и ви разбирам. Той е опасен, но се опитвам да постъпя по най-правилният за него начин. — Младата жена искаше да разберат мотивите й.

— Затова ви повикахме тук. Вие защитавате психическото му здраве. Моята работа е да мисля за безопасността на всички. — Джъстис се обърна към Тайгър. — Трябва да отидем да го вържем. Удвоете въжетата.

— Мамка му! — Тайгър кимна. — Ще трябва да подготвим нещо — в очите му проблеснаха сълзи. — Нещо като съоръженията на Мерикъл, за да може да се придвижва поне до тоалетната. Мисля, че да го държим неподвижен постоянно е най-лошото, което можем да направим.

Напрежението в стаята се увеличи десетократно. Джъстис кимна отсечено.

— Съгласен съм. По дяволите! Искам да убия копелето, което го простреля с този наркотик, както и онзи, който го е създал.

— Нареди се на опашката — промърмори Тайгър. — Ще направя всичко необходимо. Тръгвай. Не искаш да ставаш свидетел на това и горещо ти препоръчвам да ограничиш напълно достъпа до него. Всички ще се разстроят, когато научат какво планираме. Кажи на Фюри и Харли да дойдат. Тримата ще се справим с проблема.

Джъстис свали сакото от широките си рамене и остана по бяла риза. Последваха го вратовръзката и обувките.

— Оставам. Аз дадох заповедта и ще помогна да се изпълни.

— Джъстис... — намръщи се Тайгър.

— Достатъчно! — Джъстис откопча горните копчета на ризата си. — Оставам. — Той се загледа в клетката. — Трябва да го вържем легнал, а не прав до стената. Така със сигурност ще му припомним Мерикъл. И без автоматично задвижвани макари. Звукът от моторите им може да отключи спомени.

Тайгър се замисли.

— Съгласен съм. Мисля си за триметрови вериги около глезените, за да може да се движи свободно, но без да достига вратата. Ще ги закачим за решетките в задните ъгли на клетката, за да ограничат движението му. Веригите на китките му може да са по-дълги и закачени в предните ъгли, това ще му позволи да достига задната част. По този начин ще се движи свободно в почти цялото пространство. Когато са ни нужни проби, четирима от нас ще издърпат веригите и ще го принудим да легне на пода.

— Ще стане. — Лидерът на Видовете нави ръкавите си. — Изгубил ли е поне малко от силата си?

— Не. Яде доста и не изглежда да изпитва болка, или просто е твърде ядосан, за да го е грижа. Все още е як като скала. — Тайгър извади мобилния си. — Ще се обадя, за да го уредя. — Той се обърна и се отдалечи.

Джъстис свали и колана си.

— Преди час давах пресконференция. Мразя да нося цялата тази представителна обвивка.

Джой беше нервна в присъствието на лидера на Новите видове.

— Не ви виня. Надявам се, че всичко е наред? Не съм гледала новините напоследък.

— Просто нещо, с което се сблъскваме ежедневно. — Той въздъхна. — Ще се приближа към Муун.

— Искане ми се да не го правите.

Този коментар ѝ спечели смръщване.

— Защо?

— В момента ни наблюдава спокойно, но това ще се промени, ако го доближите. Не искам да се нарани, когато започне да удря разни неща.

— Аз съм водач. Искане да проверя дали ще реагира на това в сегашното му състояние.

— Той също е алфа — намръщи се Джой. — Идеята Ви не е добра, но не мога да Ви спра.

— Муун е доста добродушен.

— Муун, когото познавате отпреди атаката, вероятно е такъв, но не и онзи, когото познавам аз. Той е напълно първичен. — Погледът ѝ се плъзна към едрия мъж, който ги наблюдаваше мълчаливо, свит в

ъгъла на клетката си. — Ръководи се изцяло от инстинктите си. Няма да ви се подчини.

— Откъде сте толкова сигурна?

Джой го погледна.

— Правя обосновано предположение.

Джъстис бавно приближи клетката, а 466 се изправи, ръмжейки.

— Моля ви, недейте! — прошепна младата жена, сигурна, че лидерът я е чул.

Той спря за момент, но след това отстъпи назад.

— Добре.

— Мъжете идват насам и се обадох и в склада, за да поръчам необходимото — върна се Тайгър. — Ще ни изпратят вериги и окови веднага щом ги намерят. Ще трябва да приспособим онова, с което разполагаме. Не е като да имаме подобни неща навсякъде. Ще отнеме известно време, може би часове.

— Защо не хапнем, докато чакаме? — въздъхна доктор Тредмънт.

— Добре — Джъстис остави прилежно сгънатите си дрехи, където си бяха. — Джой? Искате ли да се присъедините към нас в офиса ми?

— Не, благодаря. Ще остана тук.

— Почти не сте излизала, откакто дойдохте. Трябва ви почивка.

— Мисля, че е най-добре да остана. Помолих един от офицерите да ми намери някакви дрехи и сутринта си взех душ. — Лекарката не отклони поглед от Муун. — Няма да го оставя.

— Добре. — Джъстис махна с ръка на мъжете да тръгват. — Ще накарам да донесат обяд и на двама ви.

— Благодаря. — Тя изчака всички да напуснат помещението и се обърна към клетката.

Когато го приближи, Муун отново седна на пода.

— Здравей! — Джой застана на ръце и колене, за да бъде на неговото ниво. — Изглеждаш по-спокоен. Позволи им да останат в това помещение, без да се разстройваш.

Ноздрите му се разшириха, когато си пое дълбоко въздух.

— Бяхме приятели. — Без да обръща внимание на твърдия бетон, тя пропъзля по-близо до него. Движеше се бавно, в случай че той има нещо против. — Гледаш ме доста напрегнато. Искате ми се да знам какво мислиш.

Той пусна с една ръка решетките и я протегна към нея. Джой много искаше да го докосне. Изглеждаше достатъчно спокоен, но докато не говореше с нея, беше твърде рисковано. Беше чула много истории от оцелелите от Мерикул за начините, по които са убивали насилниците си, щом им се отдаде възможност. Има вероятност Муун да си играе с нея, за да я подлъже да го приближи и да я нападне. Спря на половин метър от протегнатите му пръсти.

Погледът му беше съсредоточен върху тялото ѝ и когато тя погледна надолу видя, че бюстът ѝ се вижда през деколтето на блузката. Младата жена въздъхна и погледна към Вида.

— Нямам никакъв напредък с теб, нали? Ръководят те инстинктите ти, защото виждаш достатъчно от гърдите ми, за да те заинтригуват. По дяволите!

Лекарката седна и изправи рамене, скривайки гледката към пазвата си. Въпреки това Муун не отдръпна ръка, а само продължи да я гледа. Тя се усмихна, в опит да скрие притеснението си.

— Ще говориш ли с мен? За какво мислиш?

Мъжът отново си пое въздух и тихо изръмжа. Не ѝ прозвуча заплашително, по-скоро като разочарование. Искаше да докосне, но не можеше да я достигне. Винаги е бил инат. На Джой ѝ хрумна нещо.

— Искаш ли? — Хвана края на деколтето и го дръпна достатъчно, за да му покаже горната част на гърдите си. — Говори с мен, Муун!

Видът разтвори пълните си секси устни и ги облиза. От гърлото му прозвуча още едно, по-дълбоко ръмжене. Оголи остриите си зъби и Джой забеляза разочарование в погледа му.

— Можеш ли да говориш? Опитай заради мен! Моля те!

В очите му проблесна някаква емоция, но младата жена не знаеше какво означава. Винаги е бил добър в криенето на всичко от нея. Той протегна ръка още повече, но мощните бицепси му попречиха да я достигне. Тя се изправи на колене и се наведе към него, докато върховете на пръстите му не се оказаха на няколко сантиметра от блузката ѝ.

— Муун?

Той вдигна поглед от деколтето към лицето ѝ.

— Каж ми нещо, каквото и да е! Искаш ли да ме докоснеш? Дай ми нещо в замяна!

Ръмженето му се задълбочи и стана малко плашещо. Джой играеше опасна игра, като се има предвид, че щеше да му позволи действително да я докосне, ако ѝ се подчини. Щеше да го направи. Етиката да върви по дяволите. Трябваше да спечели доверието му. Това е от решаващо значение, за да му помогне. Доверието е двустранно.

— Там ли си? — Вгледа се дълбоко в очите му. — Кажи ми една дума и ще се приближа.

Мъжът стисна устни, скривайки зъбите си и преглътна шумно. Докато я гледаше, присви очи.

— Дай! — изръмжа Муун.

Той можеше да произнася думи и не повтори нещо, казано от нея, което означава, че може много повече, отколкото просто да имитира звуци. Това означаваше също, че може да мисли и с каквото и да са го уцелили, не е довело до сериозни мозъчни увреждания. Тя кимна и вдигна коляно, за да се приближи.

— Не ме наранявай! — помоли Джой. Можеше само да се надява на най-добрия възможен изход — да не я нарани до кръв или по-лошо.

— Спри!

Дълбокият мъжки глас така я стресна, че Джой подскочи и се обърна. От сенките в другия край на стаята излезе едър мъж. Стъпките от ботушите му проехтяха в помещението, докато приближаваше в по-осветената му част.

— Махни се от него!

Муун изръмжа, дръпна рязко ръката си и скочи на крака, удрайки гърди в решетките, в опит да мине през тях.

Непознатият Вид имаше дълга, кестенява коса до раменете и тъмнокафяви очи, които излъчваха ярост. Коженото яке и ботушите му я изненадаха. Той носеше избелели дънки и черна тениска.

— Какво, по дяволите, правиш с него? — Видът се протегна, сграбчи Джой за ръката и я изправи. Сигурно беше висок поне метър и деветдесет.

— Кой си ти? — ахна Джой.

— Коя, по дяволите, си ти? Мислиш, че е забавно да дразниш животното в клетката? — Мъжът я разтърси грубо. — Кой те пусна тук долу? Говори веднага, жено! Може да реша да те хвърля при него и да му позволя да те има след онова, което видях. Знаеш ли какво ще ти

направи, след като го дразниш така? Ще те чука часове наред, в буквалния смисъл на думата.

Джой беше шокирана и ѝ отне няколко секунди да дойде на себе си.

— Кой си ти? Това не е, каквото изглежда.

— Аз съм най-добрият му приятел. — Той я извлече на няколко крачки от клетката. — Радвай се, че си жена. Иначе щях да ти сритам задника. Що за извратена кучка си, щом му причиняваш това? Такава ли е представата ти за забавление? Да дразниш лудия Вид?

Младата жена сграбчи китката на непознатия.

— Не! Аз съм доктор Джойс Ярдс, а ти не знаеш какво говориш. Не се държах лошо с него. Това е единственото нещо, на което реагира. Бих застанала на челна стойка и бих правила цигански колела, ако това ще го накара да контактува с мен, но него го интересува единствено секса.

Хватката на ръката му се разхлаби и мъжът се намръщи.

— Името ми е познато. Чувал съм го и преди.

— Бях терапевт на Муун веднага след освобождаването му от Мерикъл. Той...

Муун изрева яростно.

Лекарката се обърна към него. Изглеждаше вбесен и тя не го винеше.

— Моля те, успокой се! — призова го тя.

466 отново удари гърди в решетките, изръмжа и изгледа другият мъж, който му попречи да я докосне. Изпаднаше в ярост.

— Нека се поразходим и да обсъдим проблема далеч от него. — Джой дръпна едрия Вид и го поведе обратно, откъдето дойде. Погледна към Муун и му каза:

— Ще се върна веднага и ще започнем отначало, разбра ли? Няма да наруша обещанието си. Може да ме докоснеш. Нека първо поговоря с приятеля ти.

Непознатият отново стисна силно китката ѝ.

— Няма да го доближаваш!

Тя вдигна брадичка и го изгледа студено.

— Върви с мен! Виждаш ли какво прави той? Може да се нарани. Ако те е грижа за него, мърдай!

— Дяволите да го вземат! — Той дръпна ръката ѝ и вече той водеше нея, а не обратното. Не спря, докато не стигнаха сянката в далечния ъгъл. — Ще те заведе в Сигурността, за да обсъдим това, което видях.

— Видя как го накарах да говори. Чу ли го? Може да изрича думи. Това означава, че може да комуникира. Той е някъде там.

— Ти го дразнеше.

— Не е вярно! — Джой дръпна силно ръката си, докато мъжът я пусна. — Ти ли си най-добрият му приятел? Имаш ли име?

— Харли. И да, аз съм най-добрият му приятел. Точно затова ще те заведе в Сигурността и те ще изхвърлят задника ти на улицата от другата страна на портала.

Лекарката преглътна раздразнението си.

— Чуй ме, Харли! Той каза дума. Схващаш ли? Ясно ли ти е, какво означава това?

Видът тихо изръмжа и оголи зъби.

Джой си пое дълбоко въздух.

— Разбирам как изглежда отстрани. Дай ми две минути да ти обясня. — Тя вдигна два пръста. — Това е всичко, за което те моля.

— Давай, убеди ме! — Гласът му прозвуча грубо, разкривайки гнева му.

— Той отхвърля всички тук и изглежда единственият начин да го достигнем е чрез манията му за секс. Няма да се поколебая да я използвам, щом дава резултат. — Тя разтри китката си, убедена че ще ѝ се появи синина. — Ще направя всичко, за да му помогна, включително и да разголя гърдите си, ако това е необходимо, за да открия онази част от съзнанието му, която да комуникира с мен. Точно това правеше той. Каквото и вещество да са му вкарвали, то го е принизило до първични инстинкти, но може да говори, ако се съсредоточи достатъчно. Добър знак е, че когнитивните му способности са невредими. До момента единственият начин да го накарам да говори с мен, е като му предложи това, което иска най-много. — Джой си пое дълбоко дъх. — Не се държа жестоко. Опитвам се да го спася.

Лицето на Харли беше в сянка и тя не виждаше изражението му, но поне не ръмжеше.

— Можеше да те убие.

— Той иска от мен нещо много повече. По-рано, когато ме притисна в стената, между нас нямаше решетки, и ако ме виждаше като заплаха или враг, досега щях да съм мъртва.

Видът изръмжа тихо.

— За какво говориш?

Младата жена бързо му разказа случилото се при нейното пристигане.

— Така че той можеше да разкъса гърлото или да строши врата ми. Не го направи. Аз не съм глупава. Вярвай ми, знам много добре колко лесно може да ме убие, ако иска. — Тя отстъпи назад. — Може ли да продължа? Трябва да му докажа, че може да ми вярва. Обещах, че може да ме докосне, ако проговори. Той го направи.

— Ти си луда!

Джой не отговори на репликата му, защото заключението му беше логично.

— Твърдо решена съм да направя всичко възможно, за да му помогна.

— А ако иска нещо повече от това да те докосне?

Бузите ѝ пламнаха.

— Каквото е необходимо. Ще направя всичко за него.

Видът пристъпи напред и почти я събори.

— Какво се промени?

— Какво имаш предвид?

Той се наведе напред, докато лицето му излезе от сенките. Кафявите очи изглеждаха страшни в комбинация със заплашителното изражение на суровото му лице.

— Спомних си коя си. Ти си го изоставила преди, когато е имал най-голяма нужда от теб. Дори не си имала смелостта да му кажеш „Довиждане“.

По дяволите. Този е наистина близък приятел на Муун.

— Имал е чувства към теб, но не си му дала шанс. Защо си тук? Много ли ти плащат?

— Не са ме наели почасово.

— Какво означава това?

— Не работя за НСО. Дойдох, защото казаха, че имат нужда от мен. Нямам полза да зарежа всичко и да дойда тук, но го направих

веднага, щом ми се обадиха. Ще остана, защото Муун има нужда от мен. Не става въпрос за пари. Искам да му помогна.

Харли я гледаше с подозрение и не се опитваше да го скрие.

— Не си тук като официално лице?

— Не.

— Значи не си наистина негов психиатър. Така ли?

Джой предполагаше накъде се насочва мисълта му.

— Бях помолена от НСО да му помогна. Ти не можеш да ме изхвърлиш от Хоумленд. Бях поканена и ще остана.

Видът се дръпна назад, отново скривайки лицето си в сенките.

— Този път лекарската етика няма да е пречка между вас, нали?

Младата жена почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Муун сигурно е казал на приятеля си всички причини, които му беше изтъкнала, за да го държи на разстояние. Изправи рамене и изпъна гръб.

— Не — започна направо. — Няма. На практика той не е мой пациент. — Пое си разтреперано дъх и продължи. — Това проблем ли е за теб?

— Не — отстъпи мъжът. — Чудя се дали тялото ти е единственият начин да стигнеш до Муун, или просто си търсиш оправдание, за да си близо до него. Продължавай, доктор Ярдс! Знай, че ще те наблюдавам! Ако прекрачиш границата, която не ми харесва, лично ще те занеса до главната порта. Ясен ли съм?

— Напълно. — Мъжът добре изразяваше чувствата си. — Предложи някакъв друг начин да стигна до него и аз с радост ще опитам.

Известно време стояха мълчаливо, докато тя не се обърна и се върна при Муун. Харли нямаше алтернативна идея, иначе щеше да я каже. Муун гневно крачеше из клетката си и щом забеляза, че се връща, я загледа ядосано.

— Спокойно — прошепна Джой. — Аз съм.

Той сграбчи решетките в опит да ги счупи и мускулите му се напрегнаха. Когато стигна на метър и половина от клетката, младата жена застана на колене и го погледна.

— Муун? Успокой се!

Видът се свлече на колене, все още стиснал металните пръти. Зъбите му проблеснаха, когато ѝ изръмжа тихо. Лекарката прецени

доколко се е променило настроението му. Седна и изчака, докато част от гнева му се уталожил. Надяваше се, че няма да им изпратят храна скоро, защото Муун винаги е бил упорит. Трябваше ѝ време, за да спечели доверието му.

— Съжалявам за това — каза с мек тон. — Приятелят ти наистина се тревожи за теб.

Муун изръмжа и пушна решетките с една ръка, за да се протегне към Джой. Тя знаеше, че трябва да вземе решение — да му се довери или не. Беше откровена с Харли. По-рано Муун можеше да я убие, ако искаше. Наведе се и също се протегна към него. По гръбнака ѝ пропълзя страх от представата за най-лошото. Той можеше да я издърпа по-близо, за да я ухапе или да ѝ строши врата.

Върховете на грубите му мазолести пръсти погалиха нейните. Той спря да ръмжи и изглеждаше очарован от усещането. Младата жена задържа дъх в очакване какво ще направи, но той просто потърка с пръсти нейните. Тя се отпусна.

— Не съм твой враг, Муун.

Тогава Видът погледна нагоре и срещна очите ѝ. Стресна я, когато внезапно сграбчи ръката ѝ и я придърпа по-близо. Дупето ѝ се плъзна по пода, тя ахна и се замоли да не ѝ счупи някоя кост, когато я стисна по-силно. Джой опита да се съпротивлява, но без успех. Рамото ѝ се удари в металните пръти на клетката.

Изведнъж другата му ръка се обви около гръдния ѝ кош. Вече само решетките ги разделяха. Видът я подуши. Погледът му се съсредоточи върху деколтето на ризата ѝ и от гърлото му прозвуча тихо скимтене.

Той не ме наранява. Това беше първата мисъл на Джой. А можеше. Лесно. Държеше я съвсем близо. Тя се загледа в дълбоките му кафяви очи, но той отказа да вдигне поглед от гърдите ѝ.

— Муун?

Новият вид изръмжа меко, а на лицето му се четеше колко е съсредоточен. Младата жена се зачуди за какво ли толкова си мисли, но той пушна ръката ѝ и отклони вниманието ѝ. Тя си пое рязко въздух, когато мъжът обхвана гърдата ѝ и я погали. Нежно я стисна. След което вдигна поглед към лицето ѝ.

— Джой.

Грубият глас, с който изрече името ѝ, извика сълзи в очите ѝ. Ръката ѝ трепереше, когато се протегна през решетките, за да помилва лицето му. Той не се отдръпна, а ѝ позволи леко да погали брадичката му.

— Да. Помниш ли ме?

Муун изведнъж я пусна и се дръпна назад, така че да не се докосват повече. Тя не помръдна, само продължи да се обляга на решетките, където я беше придърпал. Видът се изправи и изръмжа към отсрещния край на стаята. Джой се обърна и си пожела Харли да не беше стоял толкова близо. Сигурно беше останал в сенките, вместо да си тръгне, и сега пристъпи на светло.

— Отдръпни се от него, психиатърке.

— Върви си! — нареди му тя.

Муун изръмжа, като че ли съгласявайки се с нея.

Харли се намръщи.

— Разкарай се от него, по дяволите.

— Мисля, че си ме спомня. Каза името ми. Не го ли чу?

Харли пристъпи към нея точно в момента, когато Джой усети как дълги пръсти се свиват около гърлото и спират въздуха ѝ. Муун я беше хванал. Ушите ѝ запищяха от свирепия му вой.

Харли замръзна.

— Отивай! — изръмжа Муун.

— Мамка му! Пусни я, пич! — изръмжа в отговор Харли.

— Отивай! — настоя отново Муун, стискайки по-силно.

Едрият Вид в рокерското яке отстъпи назад.

— Пусни я!

Муун се протегна и хвана рамото ѝ, все още здраво държейки гърлото ѝ.

— Убия! Отивай! — Той я накара да се изправи с едно здраво дръпване.

Джой беше заложник. Толкова просто.

Муун искаше другият мъж да напусне и тя беше залог за това. Лесно можеше да ѝ прекърши врата. Би го умолявала да я пусне, но едва си поемаше въздух.

— Мамка му! — отстъпи още Харли. — Не я наранявай!

В този момент се отвориха вратите на асансьора и от него излезе Ръсти с поднос с две чинии.

— О, мамка му! — внезапно спря тя.

Харли погледна към нея, преди отново да се обърне към най-добрия си приятел.

— Махаме се. Не я наранявай!

— Как човешката жена се озова толкова близо до него? — Ръсти отстъпи няколко крачки.

— Сама отиде. Който я е повикал тук, е направил огромна грешка. Може да се окаже и фатална. — Харли пристъпи до Ръсти. — Тръгваме си, Муун. Виж! Не наранявай тази жена!

И двамата влязоха в асансьора, вратите се затвориха след тях. Ръцете, стискащи гърлото и рамото ѝ, разхлабиха захвата си. Джой се отблъсна от решетките и се отскубна напълно от ръцете на 466. Падна на ръце и колене и, поемайки си дълбоко въздух, изпълзя извън обсега на Вида.

— Ела! — прозвуча дрезгавият му глас зад нея.

Муун искаше тя да се върне до клетката му. Джой поклати глава, разтривайки разранената си шия, по която имаше червени следи, ако не и синини. Видовете бяха твърде силни. Беше рискувала живота си, като го доближи толкова и за малко да бъде убита. Нямахше да повтори тази грешка.

— Ела! — изръмжа 466.

Джой обърна глава, но не го погледна.

— Не!

Сълзи замъглиха очите ѝ, когато се извърна. Той може и да я позна, но тя със сигурност не го познаваше в момента. Мъжът, в когото се влюби, никога не би постъпил така. Беше късметлийка, че е жива.

ГЛАВА ТРЕТА

— Какво си мислеше, че правиш? — Тайгър беше вбесен и не се опитваше да го прикрие.

— Показвах на Муун, че може да ми има доверие.

Джой беше уморена след безсънната нощ, която прекара в жилището, предоставено ѝ от НСО. Беше помолила да я придружат до там след онова, което се случи. Имаше нужда да е далеч от 466, след срещата ѝ със смъртта. Посетителите ѝ бяха дошли след закуска.

— Тя няма право да го доближава. — Днес Харли носеше тениска с хевиметъл банда и джинси. Явно рокерските ботуши бяха при него ежедневно. — Очевидно не я иска мъртва, но следващия път може да ни принуди да го пуснем, за да спасим живота ѝ. Чист късмет, че искаше просто да е насаме с нея. Той не е в състояние да разсъждава разумно.

— Съгласен съм. — Джъстис Норт я погледна намръщено. — Не е трябвало да го доближаваш толкова.

— Той проговори.

Джъстис повдигна черните си вежди.

— Така ли? Никой не ми каза това.

— Само няколко думи — уведоми го Тайгър. — Все още не е на себе си и е опасен.

— На нас не каза нищо, докато бяхме в клетката, за да го завържем. — Джъстис погледна към Харли. — Защо не ни каза да спрем? Вместо това се бори с нас, докато му слагехме веригите.

— Направили сте го? — На Джой ѝ се искаше да е била там. — Той добре ли е?

— Беше ядосан — сви рамене Тайгър. — Но никой не беше ранен.

— Добре — успокои се Джой.

— Тя няма право да го доближава — повтори Харли. — Вие не знаете историята им.

Лекарката не се изненада, че той иска да разкаже на другите за миналото ѝ с Муун. Беше я предупредил, че ще направи всичко, за да я отдалечи от приятеля си. Харли спазваше обещанията си.

— Ние знаем тяхната история — с махване на ръка го прекъсна Джъстис, като продължаваше да изучава Джой. — Повече ме притеснява, че си рискувала живота си, без да го съгласуваш с нас.

— Печелех доверието му. Не мога всеки път да прекъсвам работата си и да тичам при вас за разрешение.

— Най-напред му покажи гърдите си, а после позволи на Муун да си играе с тях.

Джой се сви от грубия тон на Харли.

— Правиш го да звучи вулгарно, а не беше. — Младата жена не хареса начина, по който очите на Джъстис се разшириха от изненада. — Не е това, което си мислиш. Муун се интересува от секс и това е единственият начин, който намерих, за да го накарам да работи с мен. — Лицето ѝ пламна от смущение. — Трябва да го принудя да говори. Иначе не мога да му помогна. И не съм му показвала гърдите си, а само малко разтворих деколтето си.

— Той не искаше да говори, а да те чука — изръмжа Харли.

— Харли! — отвърна на ръмженето му Джъстис. — Достатъчно!

— Ти знаеше какво е направила на Муун и въпреки това ѝ се обади?

— Муун я уважава.

Харли изсумтя.

— Какво знаеш за случилото се между тях на Обект 4, Джъстис?

— Тя е била негов психиатър след освобождаването му от Мерикъл и той говореше само хубави неща за нея.

— Той ѝ вярваше и искаше да спи с нея, но тя го изостави. Нарани го.

Изведнъж всички мъже в стаята се обърнаха към нея. Джой обви ръце около кръста си, искаше ѝ се да стане колкото се може по-малка в стола си. Въпреки това вдигна брадичка и погледна към Харли.

— Не съм го наранила.

— Глупости! Ти избра работата си, а не него. Мислиш ли, че е толкова глупав, за да не го разбере? Да открие колко малко означава за теб, за да постъпиш така? Имаше чувства към теб, но ти си опакова куфарите и изчезна. Ти не беше там, за да видиш как му се отрази това.

Той мразеше другия психиатър, който му назначиха. Тя беше студенокръвна кучка, която се отнасяше с нас, сякаш сме домашни любимци, на които трябва да хвърляш месце, за да ги отучиш от лошите навици, придобити в Мерикул.

— Не беше така! — Джой трепна, предположи, че той говори за бившата ѝ началничка Джералдин. Жената не умееше да съчувства. Те двете никога не постигнаха съгласие с методите си как да се справят с оцелелите, но Джой потрепери вътрешно от възможността Харли да казва истината. Това със сигурност не присъстваше в указанията, които беше оставила при заминаването си.

Харли пристъпи заплашително напред със свити юмруци, но се спря.

— Точно така е било. Казал ти е, че те желае, а ти си му позволила да си мисли, че има шанс. Обещала си му тялото си, ако се разкрие в сеансите ви, но щом е дошло време да платиш, си избягала.

Смуцението ѝ бързо премина в гняв.

— Не съм му обещавала нищо. Постоянно му казвах, че не може да правим секс. Бях негов лекар.

— Етика. Да, той го спомена — изръмжа Харли. — Когато му даваше тези глупави извинения, позволяваше ли му да гали гърдите ти? Дразнила си го сексуално по време на сеансите ви, за да говори и, проклет да съм, ако позволя да му го причиниш втори път, само за да го оставиш отново на сухо.

— Не съм! — Младата жена скочи на крака и го погледна. Ръката я сърбеше да зашлеви копелето. — Когато беше мой пациент, се държах професионално. Никога не е докосвал гърдите ми или друга част от тялото ми, с изключение на ръцете, когато искаше да ме накара да се чувствам неудобно. Бях категорична, че е невъзможно да имаме сексуални отношения, така че не ме обвинявай, че съм го подвела. Не съм!

— Ти си безсърдечна и не ти пука за него! — озъби се Харли.

— Не знаеш за какво говориш, Харли! Грешиш! Затова напуснах работата. Знаех, че е въпрос на време да ме пречупи, защото чувствата ми бяха твърде силни.

— Признаваш, че работата ти е била по-важна от Муун. В противен случай щеше да останеш с него.

Джой смаяно го зяпна, пренебрегвайки всички присъстващи, които стояха безмълвни.

— Как да остана с него? Знаеш ли, какво щеше да се случи, ако бях спала с него?

— Той щеше да е щастлив.

— Щяха да ме уволнят и дори по-лошо.

— Работата ти е била много по-важна! — Харли изкриви устни от отвращение и се обърна към Джъстис. — Тя трябва да бъде отведена извън Хоумленд и далеч от Муун. Не можем да ѝ вярваме, че няма да го нарани отново. Щастieto му не е важно за нея и никога не е било.

— Майната ти, Харли! — изстреля Джой, преди да може да се овладее. — Ще направя всичко за Муун!

Видът я погледна.

— Оставила си го, когато е имал нужда от теб.

— Наистина ли си толкова наивен? — поклати глава тя. — Не ме ли чу, когато казах, че щяха да ме уволнят, ако бях спала с Муун? Мислиш ли, че щяха да ми позволят да съм близо до него след това? Бяхме на секретно място! — Тя опита да овладее емоциите си, но ѝ беше трудно. — Имаше камери и охрана навсякъде. Ако бях позволила връзката ни да прерасне в сексуална, бързо щеше да се разчуе. Щяха да ме принудят да напусна и вероятно щяха да ме тикнат в затвора с всяко обвинение, което могат да измислят, за да ме държат под ключ възможно най-дълго, за да не издам местоположението на Обекта.

Харли се намръщи.

— Щях да изгубя всичко, за да бъда с него веднъж. — Лекарката се тръшна на стола, уви ръце около гърдите си и сведе поглед в скута си. — Не си мисли, че не се изкушавах. Беше ме грижа за Муун. Нямах представа колко много. — Задушавана от емоции, тя преглътна, за да се овладее. — Но също така знаех, че ако спим заедно, той ще бъде наранен още повече. Винаги съм го поставяла на първо място.

— Как така щеше да е наранен още повече? — Въпросът дойде от Джъстис.

Джой срещна погледа му, но той не изглеждаше ядосан.

— Муун изпитваше големи трудности да се приспособи към живота извън Мерикъл. Беше необщителен и често създаваше проблеми на охраната. Представете си колко по-зле щеше да стане, ако

беше принуден да наблюдава как ме извеждат от там с белезници. Вероятно щеше да ми се притече на помощ, мислейки че ме защитава. Щеше да намрази охранителите още повече и дори можеше да го застрелят, ако убие някой от тях. Пазачите нямаха право да нараняват Видовете, освен ако ситуацията не е животозастрашаваща или някой от тях е извън контрол, но имаха позволение в извънредни ситуации да премахнат заплахата радикално. Не исках да рискувам живота му или да ги карам да си мислят, че не се справя със свободата. Знаете ли какво правеха с Видовете, които не можеха да се взаимодействат с хората на Обекта?

— Да — въздъхна Джъстис. — Държаха ги постоянно упоени и заключени, далеч от останалите. Много от обитателите на Дивата зона дойдоха при нас след това лечение.

— Точно така! — Младата жена се обърна към Харли, чиито гняв беше намалял. — Точно затова заминах. Знаех, че е въпрос на време да успее да ме съблазни и че това може да доведе до смъртта му или до заключването му в едно от онези болнични отделения, където да е постоянно упоен. Мисълта, че може да му се случи едно от двете, късаше сърцето ми. Не предпочетох кариерата си пред Муун. Направих единственото, което бе добро за него. Знаех, че ще е ядосан, но гневът му щеше да е насочен към мен. Щеше да е в безопасност.

Харли пристъпи към нея и я изгледа изучаващо.

— Мамка му! — въздъхна и се обърна. — Вярвам й.

— Джой?

Ненавиждаше начина, по който се сви стомахът й, когато погледна в очите на Джъстис Норт.

— Да?

Можеше да я помоли да си тръгне. Това бе най-лошият вариант. Видът мълча толкова дълго, че стомахът й заплашваше да върне обратно закуската. Нямах да понесе да я отпратят. Нямах да има право дори да попита за състоянието на Муун. Щеше да се чуди дали се е възстановил, или се е влошил. Нищо не можеше да направи.

— Моля те, позволи ми да опитам да му помогна!

Мъжът премигна и не каза нищо.

— Искаш да се моля? — Гордостта й щеше да бъде потъпкана, но по-важен бе Муун. — Ще го направя. Накарах го да говори. Около мен се чувства спокоен. Каза името ми. Позволи ми да опитам!

Джъстис огледа мъжете в стаята.

— Оставете ни насаме за малко.

— Не! — възрази Харли. — Нека опита!

Лидерът на Новите видове се изправи. Не изглеждаше ядосан, а изненадан.

— Заповядваш ли ми?

— Муун имаше силни чувства към нея — не отстъпваше Харли. — Той ми е като брат. Всички сме загрижени, но аз го познавам най-добре. — Замълча за момент и погледна Джой, след това отново се обърна към Джъстис. — Ще трябва да го държим упоен постоянно, ако не се възстанови. В сегашното му състояние е прекалено опасен дори да го пуснем в Дивата зона. По дяволите, сигурен съм че всеки от нас ще предпочете да го държим в кома, отколкото да бъде заплаха за Видовете. Психиатърката наистина го накара да говори, а и той я пусна веднага щом останаха сами. Не искаше да я убие.

Тайгър изруга.

— Ами ако я вземе като заложник, за да ни принуди да го освободим?

— Ще трябва да излезем и да я оставим с него — изръмжа тихо Харли и се обърна към Джой. — Съгласна ли си? Това означава, че ще се оправяш сама, ако опита да те използва, за да спечели свободата си. Не можем да го позволим. Бързо ще го намерим, но може дотогава да е убил някого. Твърде рисковано е.

Становището им беше ясно. В такава ситуация нямаше да преговарят за живота ѝ.

— Не мога да се съглася с това — изръмжа Джъстис. — Никой Вид не може.

Джой преглътна гаденето и погледна лидера.

— Аз не съм от Видовете и съм съгласна. Ще дам живота си за Муун. Искам да го направя.

— Той може да те убие — каза Джъстис с безизразно лице.

— Разбирам.

— Може да те насили или дори по-лошо, ако попаднеш отново в ръцете му. — Челюстта му се стегна. — Това, че има решетки помежду ви, не означава, че не може да ти направи нищо.

— Това също ми е ясно. Дори зад решетките той е смъртоносен. — Споменът как Муун гали гърдата ѝ беше все още пресен в

съзнанието ѝ, както и онзи, в който стиска гърлото ѝ. — Лекувах твоите хора, Джъстис. Казвали са ми някои от начините, по които са убивали служителите на Мерикъл. — После имаше кошмари от разказите им, но те не бяха провокирани от симпатия към мъртвите. Произлизаха от знанието, че Видовете щяха да носят цял живот белезите от стореното, за да се спасят. — Няколко от тях опитаха да ме изплашат с доста детайлни описания на тези убийства. Смятаха, че ще ги обвиня заради онова, което са били принудени да направят, за да оцелеят.

— Какво им казваше, когато споделяха тези истории? — Джъстис наклони глава с очевиден интерес.

— Казвах им, че трябва да го оставят в миналото. Вината не е тяхна. При екстремни обстоятелства всеки прави необходимото, за да оцелее и те трябва да са горди, че са се измъкнали живи от онзи ад. — Тя замълча за момент. — Да си остане между нас, но след като чух какво им е било сторено в клетките, онези задници от Мерикъл са си заслужавали смъртта, щом са измъчвали Новите видове. За съжаление, много от тях останаха живи.

— Трябвало е да им кажеш това последното.

Тя се усмихна, но без хумор.

— Направих го. Неофициално.

Устните му се извиха в усмивка. Облегна се назад и се отпусна.

— Как реагираха?

— Горе-долу както ти в момента. Не исках да се чувстват виновни, че са се отървали от боклука.

Тайгър се засмя.

— Защо не си била и мой психиатър? — Обърна се към Джъстис. — Моята все повтаряше, че е грешно да се убива, независимо от обстоятелствата. Нямахме никаква идея за какво става дума.

— Позволи на психиатърката да го направи! — обади се дрезгаво Харли. — Става дума за Муун.

Усмивката на Джъстис се стопи, той затвори очи и пое няколко пъти дълбоко въздух.

— Ти ще рискуваш живота си за всеки от нас, Джъстис. Ние ще рискуваме нашия на всеки от Видовете. Забравй, че тя е човек. Достатъчно възрастна е и знае за какво става въпрос. Чу я. — Харли

кръстоса ръце пред широките си гърди. — Наясно е на какво са способни Видовете.

— Така е — съгласи се Джой, местейки поглед между лидера на НСО и Харли, все още изненадана, че той е на нейна страна, след като се закле, че ще я изхвърли от Хоумленд.

Джъстис отвори очи, в които гореше гняв.

— Добре. — Наведе се и я погледна внимателно. — Вероятно ще бъдеш убита или ще ти се иска да е така, ако нещата се развият зле. Той е подивял. Сигурна ли си, че искаш да поемеш риска?

— Да — отговори без колебание младата жена, макар че вътрешно се тресеше от страх.

— Обичаше ли го?

— Да — кимна тя. Отговорът ѝ щеше да е същия и ако я беше попитал дали още го обича.

Известно време лидерът я гледа мълчаливо, може би преценявайки дали е откровена.

— Добре. Уважавам избора ти. Аз бих направил всичко за Джеси. — Той се изправи и тръгна към вратата. — В случай че нещата се развият зле, ще трябва да подготвиш завещанието си. Мини през правния отдел, преди да се срещнеш отново с Муун. Трябва да подпишеш документи, които ни освобождават от отговорност, макар да съм уверен, че те не струват нищо в случай на съдебен спор. Това е всичко, което можем да направим, за да избегнем претенциите на твоето семейство, ако надеждите ни не се оправдаят. — Той се обърна, все още гледайки я с гняв. — Реалността е жестока. Бъди сигурна в това.

Джой също щеше да се изправи, но краката не я държаха в момента. Ако коленете ѝ се огънеха, щяха да съсипят демонстрацията ѝ на смелост.

— Би ли накарал адвокатите ви да побързат с документите? Вече имам завещание. Искам да се върна бързо при Муун.

Той премигна.

— Какви са правилата?

— Какво имаш предвид? — Лидерът отново премигна учуден.

— Колко далече ми е позволено да стигна с Муун, преди да сметнете, че прекрачвам границата? Досега реагира единствено на желанието да ме има.

— По дяволите! — прошепна Тайгър. — Колко далеч искаш да стигнеш?

— Ще направя всичко възможно да го спася. — Тя говореше сериозно. — Дори ако това означава да вляза в клетката му, за да няма решетки помежду ни.

— Кучи син! — изсъска Джъстис. — Не знаем какво ще ти направи.

— Обзалагам се, че моето убийство не е на първо място в списъка му с желания.

Водачът на Видовете се обърна напрегнато.

— Дано си права. Предпочитам да спя спокойно нощем, а се съмнявам, че ще го направя, ако те осакати или убие. Не знам дали да ти благодаря, или да те изхвърля от земите ни за твоя собствена безопасност. — Той се спря на вратата. — Тайгър, говори с нея. Обясни ѝ за секса с Вид извън контрол. Все пак изборът е неин. — Вратата се затвори с трясък след него.

Тайгър я погледна и отвори уста.

— Недей! — Джой обви ръце около себе си, неспособна да крие повече разтърсващите я емоции. — Мога да предположа за какво става дума, ако се стигне до там. Това не променя нищо. Ще поема риска.

Видът стисна устни и се изправи.

— Адвокатите ще подготвят документите до час. — Тайгър замълча за момент. — Може би искаш да се обадиш на семейството си? Не им казвай къде и защо се намиращ, просто... обади им се. — Той спря до вратата, загледан в Джой. — Сигурна ли си, че искаш да го направиш? В момента дори нашите жени се страхуват от него.

Искаше да я уплаши, като намекваше, че трябва да се сбогува с близките си. Имаше ефект, но тя нямаше да се откаже. Зад гърба си имаше повече от две години, прекарани в страдание и съжаление. В никакъв случай нямаше отново да изостави Муун. Това можеше да е единственият ѝ шанс да се реваншира за миналото.

— Сигурна съм.

— Смела си. — Той напусна стаята и затвори тихо вратата зад себе си.

— Изненада ме. — В дълбокия глас се долавяше нотка на уважение.

Джой почти беше забравила за Харли, който застана пред нея. Тя сви рамене.

— Грешеше за мен. Наистина ме е грижа за Муун. Винаги е било така и ще продължава да бъде.

— Явно. — Мъжът изведнъж се наведе до лицето ѝ. — Слушай ме!

Ето, започна се, помисли си тя, подготвяйки се за нови, още по-ужасяващи заплахи какво ще ѝ стори, ако нарани Муун. Това беше естествената реакция на всеки, който се чувства безпомощен, щом негов близък е в опасност. Трябваше да поеме контрол над ситуацията.

— Ако отново те хване, не се бори с него. Това ще го вбеси. Стой неподвижна. — Той замълча. — Ако те ухапе, не се дърпай. Не крещи. Не се съпротивлявай. Разбираш ли? В момента той е повече животно, отколкото човек. Ако искаш да оцелееш, покажи му пълно подчинение.

Лекарката само кимна, защото нямаше доверие на гласа си. Предупрежденията му породиха ярки картини в съзнанието ѝ. Частта с крещенето я караше да се чуди колко груб щеше да е Муун, ако му предложи тялото си. Той беше наистина силен, едър мъж.

— Добре. — Харли изучаваше лицето ѝ. — Говорил ми е за теб. Каза, че си смела и куражът ти е колкото на една от нашите жени. Досега не му вярвах. Той никога няма да разбере защо си избягала. Давам ти шанс, така че не го изпускай. Муун е най-близкият ми приятел, а вече твърде много изгубих в живота си. — Плъзна поглед надолу по тялото ѝ и после пак към лицето ѝ. — Гледай да не ме подведеш и да се откажеш от страх. Изправих се срещу Джъстис и Тайгър, за да ти дам шанс. Не бих го направил, но искам да си върна Муун и съм отчаян. Както и те, иначе нямаше да се съгласят.

— Аз също — говореше искрено. — Този път няма да го изоставя.

Помежду им се установи разбирателство. Внезапно Харли бръкна в задния си джоб и извади мобилен телефон. Тя се зачуди дали няма да ѝ го предложи за онези прощални обаждания. Вместо това той докосна екрана и отвори албума със снимки.

— Искам да ти покажа нещо.

— Добре.

Обърна екрана към нея и стартира видео клип. Джой пое устройството и се загледа в усмихнатия Муун на екрана. Беше навън,

облечен с потник и шорти. В красивите му очи блестеше веселие.

— Какво правиш? — гласът му беше дрезгав, както го помнеше.

— Запечатвам спомени — засмя се Харли. — Видеоклиповете са популярни.

— Няма да правя секс с теб. Не си мой тип — засмя се Муун. — Мисля, че само такива клипове гледаш.

— Ха-ха — изсумтя Харли. — Имаш предвид себе си, а не мен.

— Ето затова сме приятели, защото имаме толкова общи неща. — Муун се извърна встрани, след което отново се обърна към камерата. — Защо не снимаш тях? — Посочи с палец нещо зад гърба си. — Те са много по-интересни от мен.

Харли обърна камерата към някакви жени, които играеха волейбол. След няколко секунди отново фокусира върху Муун.

— Искях да снимам теб. Скоро заминаваш за Резервата и ще ми липсваш. Тогава ще гледам това видео.

Муун се усмихна.

— Ще бъде само за месец. Дори няма да усетиш, че ме няма. — Той отново посочи към жените. — Можеш да си играеш с тях и да изглеждаш тъжен, така че те ще те развеселяват. Май ти правя голяма услуга. — Сложи ръце на бедрата си. — Ще ти спечели симпатиите им. Кажим им, че ти липсват разходките ни с мотор и ги повози наоколо.

— Няма да е същото. — Харли звучеше малко разстроен. — Наистина ще ми липсваш!

Станалият изведнъж сериозен поглед на Муун се насочи в камерата.

— Ще се върна, преди да се усетиш, и ще се позабавляваме. Ти също ще ми липсваш! Никога не съм си мислил, че ще стана близък с някого. — Мъжът се засмя. — Сега изключи това и да отидем да поиграем. Ще бъдем двама срещу петима и ще им покажем как се прави, преди да замина.

Харли се засмя и клипчето свърши. Джой преглътна сълзите си, когато вдигна поглед към Вида, протегнал ръка да си вземе телефона.

— Искам си приятеля обратно. — В очите му се четеше искреност. — Записът е от преди няколко седмици. Това е Муун, когото познавам. — Той погледна встрани, докато прибираще телефона в джоба си. Когато отново се обърна към Джой, в очите му блестяха сълзи. — Искам той да се оправи!

— Ще направя всичко необходимо! — закле се лекарката.

* * *

Муун изръмжа. В тялото му бушуваше гняв. Не можеше да мисли и нищо нямаше логика. Всичко, което познаваше, беше болка, гняв и желание. Отметна глава и нададе вой. Искаше нещо. Не. Някой. Една жена.

Някакъв спомен се бореше да излезе на повърхността, но беше обвит от слоеве мъгла. Тя е истинска, нали? Не беше сигурен. Крачеше из клетката, изръмжа към решетките, които го спираха, и искаше да избяга. Блъсна гърди в метала, но не можа да се освободи.

Избърса устата си и един аромат го накара да застине на място. Подуши, приближи пръсти до носа си и вдиша дълбоко. Беше познат, женски. Затвори очи и образът на тъмнокоса човешка жена, седяща зад бюро, изплува в съзнанието му. Усмиваше му се. Беше вдигнала копринените си къдрици в кок на тила, но той искаше да ги види пуснати. Големите сини очи със златисти петънца в ирисите го очароваха. Бяха рядкост при хората, но Муун не беше сигурен откъде знае това.

Приглушеният женски смях укротяваше част от гнева му и го успокояваше. Това беше спомен. Видът се съсредоточи върху него, полагайки много усилия да не изгуби образа ѝ.

Нежни бледи ръце се повдигнаха с дланите към него, когато споменът стана по-ярък.

— Спри, 466! Заболя ме стомахът. — Гласът ѝ беше мелодичен. Нежен. Сладък. Секси. Членът му мигновено реагира, почти отклонявайки вниманието му от жената, за да го привлече към сексуалното желание, което тя пораждаше.

Жената отпусна ръце на бюрото и се наведе напред, все още усмихвайки му се.

— Това си го измисли, за да видиш колко съм наивна. — Той искаше да целуне тези устни. Нуждата да се протегне и да я просне по гръб на гладката повърхност беше силна. Дрехите ѝ бяха тънки и лесно щяха да се скъсат. — Трябва да си казваме истината, помниш ли? Това беше забавно, но измислено.

— Може би — думите бяха последвани от емоция — забавление. Той си играеше с нея. — В действителност истината е, че снощи лежах в леглото и си мислех за теб.

Лицето ѝ стана безизразно.

— Недей!

466 заобиколи бюрото и се наведе, толкова близо, че можеше да помирише възбудата ѝ. Пръстите го сърбяха да разпусне косата ѝ и да провери колко е дълга.

— Ти мисли ли за мен? Докосва ли се? — Надяваше се да каже „да“. Въпреки това искаше той да е този, който я докосва.

— Седни си на мястото!

Тя го отрязваше, а това не му харесваше. Въпреки че хвана ръба на бюрото, за да му попречи, той обърна стола ѝ. Силата ѝ не можеше да се сравнява с неговата, а гледката на краката ѝ в тази къса пола беше неочаквана за него. Те бяха гладки, стройни и красиви. Тя ахна, очите ѝ се разшириха, а дишането ѝ се ускори.

— Предпочитам да си поделим твоето. — Той пусна едната страна на стола, бавно се протегна и нежно погали коляното ѝ. Толкова гладко. Пое си дълбоко въздух и беше сигурен, че сетивата не го лъжат. Тя също го желаше, но не искаше да си признае. — Разтвори бедра! Пусни ме вътре! — Облиза устни. Можеше да я изяде. Искаше го. Нуждаеше се от това.

— Знаеш, че не можем да го направим. — В очите ѝ проблесна паника. — Моля те, недей!

Подуши и не усети страх. Не, тя също го искаше. *Защо не се поддава?* Щеше да го направи толкова хубаво за нея, за двамата. Жената отблъсна ръката му от коляното си, стисна бедра и посегна към бутона на бюрото.

— Не ме карай да натисна алармата. Моля те, 466! — Молбата в гласа ѝ беше онова, което го накара да спре, да се изправи и отдръпне.

Отхвърлен. Отново. Боли! Много боли! Членът го болеше от нуждата да я вземе. Тялото му реагира на емоциите и чувствата, които се появиха със спомена.

Болката се разпространи из цялото му тяло и мъглата се върна. Той нададе вой и закрачи из клетката. В него се надигна гняв. Трябваше да излезе. Да тича. Имаше нужда от... нещо. Не. Някого.

Опита да си припомни кого, но не можа. Ръмжене се откъсна от гърлото му.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Джой наблюдаваше как Муун крачи из клетката си. Той ръмжеше, изглеждаше обезумял и превъзбуден. Вой разкъса тишината, когато младата жена излезе от асансьора. Новият вид веднага отправи разгневеният си поглед към нея, след което се извърна и я пренебрегна. Тя преглътна, събу обувките си и бавно го приближи.

— Муун?

Той дори не погледна към нея. Това я накара да се зачуди какво се е случило след заминаването ѝ. Дали си спомняше, че я е сграбчил за гърлото? Че е заплашил да я убие? Може би си мислеше, че се е върнала за някакво отмъщение. Служителите на Мерикъл щяха да постъпят така.

Ако сега го доближеше, щеше да е равносилно на самоубийство, затова Джой отиде и седна на стола, който Ръсти ѝ беше донесла. Кръстоса ръце на гърдите си с надеждата, че Видът ще се успокои или ще се умори. Охранителят горе ѝ беше казал, че Муун е хапнал преди час. Новите вериги, закачени за ръцете и краката му, дрънчаха по пода. Беше готова да заложи кариерата си, че това е дало голямо отражение върху психическото му състояние.

— Разбираш ли ме?

Той дори не прекъсна краченето си напред-назад. Протегна една ръка към решетките и веригата се блъсна в тях. Джой трепна от звука.

— Трябваше да го направят. Разбираш ли? Всеки тук много се старае да ти помогне.

Мъжът не ѝ обърна внимание, но отново изръмжа, спря и раздвижи крака, за да се чуе звънът от веригите. Когато застана неподвижно, младата жена се загледа в оковите му. Изглежда Видовете бяха увили кожени ленти около китките и глезените му преди да го вържат, за да предпазят кожата му от нараняване. 466 отново започна да се разхожда из клетката, влачейки веригите след себе си, и нададе измъчен вой.

Звукът беше отчаян и плашещ едновременно. *Толкова много гняв.* Джой не го винеше — беше заключен в клетка в полутъмно мазе. Тя опита да ги накара да увеличат осветлението, но офицерът отказа.

— От ярката светлина състоянието му се влошава. Изглежда повече харесва тъмнината. Това е хищникът в нас.

Лекарката не можеше да оспори логиката му и се отказа. След атаката човешкото в Муун го нямаше. Ако не можеше да бяга на свобода, животното в него би предпочело тъмнината. Нямаше и никакви добри новини от медицинския екип. Не беше намерен лек и медиците все още нямаха представа каква субстанция го е довела до това състояние. Каквото и да бе направил нападателят му, не беше отминало. Младата жена се надяваше, че ще се абсорбира и Видът ще се върне към нормалното си състояние, но това не ставаше.

— Муун?

Той продължи да обикаля, дърпайки веригите на всяка крачка, и протегна и другата си ръка. Металът удари решетките. Очевидно беше, че оковите влошават състоянието му, но решението беше взето от Джъстис Норт, а той бе главният.

В опит да привлече вниманието на мъжа, Джой се изправи и приближи. Ноздрите му се разшириха, когато шумно подуши въздуха, но все още отказваше да спре ходенето напред-назад в малката клетка. Все пак Джой забеляза, че при всяко обръщане, погледът му се стрелваше към нея. Наблюдаваше я, но го правеше скришом.

Метър и половина отстояние от клетката беше достатъчно. Младата жена приглади полата си, искаше ѝ се да имаше панталон. Не очакваше, че ще трябва да остане толкова дълго в Хоумленд, когато ѝ се обадиха от НСО. Донесоха ѝ резервни дрехи, но нямаше панталони. Само тениски, спортни шорти и две поли.

— Муун?

Видът рязко извърна глава и повдигна горната си устна, показвайки прави, бели и остри зъби. Изръмжа, но спря да крачи. Когато се взря в нея, присви очи. Ако погледите можеха да убиват, вече щеше да е мъртва.

Пръстите ѝ леко трепереха, докато откопчаваше копчетата на ризата си. *А-ха.* Очите му се приковаха към гърдите ѝ и страховитите звуци бяха заменени от тежко дишане. Джой разтвори дрехата

достатъчно, за да се вижда сутиенът и долчинката между гърдите ѝ. Също така и ивица гола кожа до колана на полата ѝ.

— Сега привлякох вниманието ти.

Видът срещна погледа ѝ за момент, преди отново да се съсредоточи върху гърдите ѝ. Тихо ръмжене излезе дълбоко от гърлото му, когато Видът се приближи и хвана решетките.

— Разбираш ли ме? Кимни, ако е така, Муун.

Мъжът толкова силно стисна металните пръти, че кокалчетата му побеляха.

— Муун?

Той се вгледа в очите ѝ, докато тя го изучаваше. После посочи пода пред себе си.

— Искаш да застана там? Говори с мен! Каж ми, че няма да ме нараниш!

— Ела тук! — Гласът му прозвуча нечовешки дълбоко.

Кожата ѝ настръхна.

Джой направи една крачка и спря. Надяваше се, че така ще го насърчи да продължи да ѝ говори. Нямахше да му позволи да я докосне отново, докато не прецени добре психическото му състояние.

— Тук! — посочи той повторно.

— Още не.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Муун винаги я притесняваше с едрия си ръст и голяма сила. Още когато ѝ беше пациент и контролираше напълно ума си. А откакто бе напуснал Обект 4, бе станал само още по-голям и мускулест.

В очите му проблесна гняв.

— Сега!

Три думи. Лекарката следеше всичко, което казваше Новият вид.

— Знаеш ли коя съм аз?

Изражението му беше помрачено от объркване. Не този отговор очакваше тя.

— Аз съм Джой — посочи себе си. — Джойс, доктор Ярдс. Познавахме се. Мисли, Муун! — Дойде ѝ идея. Можеше да влоши нещата, но нямахше накъде повече. — 466? Трябва да говориш с мен!

* * *

Той искаше жената да дойде при него, но тя стоеше далеч. Това го ядосваше. Гняв, като червена мъгла, изпълваше ума му. Тогава тя проговори и го нарече 466. Част от мъглата се разсея достатъчно, за да разкрие спомен. Видът опита да се съсредоточи върху него. Беше нещо важно.

Нежни, бледи ръце с дълги червени нокти изплуваха ясно в съзнанието му. Чудеше се как ще ги усеща по кожата си, най-вече по гърба, щом като не бяха истински. Човеците си слагаха изкуствени нокти. Беше му любопитно защо жените го правят. Стана, приближи се и хвана китката ѝ. Беше деликатна. Ако поискаше, лесно можеше да строши костта. Вдигна поглед при звука на тихо, женско ахване.

— Какво правиш? Пусни ме!

В красивите ѝ очи имаше страх и това го вбесяваше. Прокара възглавничката на палеца си по върха на нокътя. Гладък, изобщо не беше остър. Съмняваше се, че тя може да разкъса кожата му с тях. Наведе се, а тя се отдръпна в стола си, но нямаше как да се отдалечи, тъй като още държеше китката ѝ.

— Никога не бих те наранил, Джой.

— Джойс — поправи го тя. — Имам предвид доктор Ярдс.

Видът се засмя.

— Защо ги слагаш, Джой? За какво са ти?

Въпросът му я изненада.

— Ами, изглеждат добре и някак ми напомнят за моята женственост.

Погледът му се плъзна по онова което можеше да види над бюрото.

— Всичко в теб е женствено. Защо ти е нужно да си го напомняш?

Не можа да се стърпи и плъзна палец по дланта ѝ. Мека и гладка. Искаше да почувства жената как се плъзга по кожата му. За предпочитане — гола под него. Дори щеше да я вземе лице в лице, както хората го правят. Не беше пробвал тази поза, но и никога не бе имал желание да обладае човешка жена.

Тя не опита да издърпа ръката си, но и не изглеждаше доволна.

— Това е човешко качество. Ами, жените обичат да се чувстват красиви и затова слагат грим и си правят прически и маникюр.

Той огледа лицето ѝ.

— Ти нямаш грим.

— Напротив.

Това го изненада. Той подуши, наведе се над бюрото и приближи към лицето ѝ.

— Не го виждам, нито го помирисвам.

— Не слагам много. — Най-после дръпна леко ръката си, в опит да се освободи. — Моля те, седни си на мястото! Знаеш правилата. Днес си заядлив, 466.

Чувството му за хумор се прояви.

— Искам те! Любопитен съм за тялото ти.

— Любопитството убило котката — прошепна тя.

Това го развесели и мъжът се засмя. Обичаше да я дразни и да получава неочаквани отговори. Отпусна пръсти и тя бързо издърпа ръката си. Облекчението ѝ беше очевидно, но тогава Видът се наведе толкова напред, че ръбът на бюрото, опрян в бедрата му, беше единственото, което го предпазваше да не падне. Внимателно обгърна лицето ѝ с длани, за да не я нарани и жената отново ахна.

— В такъв случай е добре, че съм куче.

Той допря нос в нейния и вдиша прекрасния аромат, който си беше само неин. Харесваше му как мирише Джой. Устните ѝ се разтвориха. Знаеше, че намерението ѝ не беше такова, но не можа да устои на неволната покана. Наклони глава и опита да я целуне.

Очите ѝ се разшириха от уплаха секунда, преди да извърне глава, толкова неочаквано, че ѝ позволи да го направи. Устните му докоснаха бузата ѝ. Искаше да изръмжи, но устоя на импулса. Последното, което искаше, беше да я уплаши.

— Целуни ме! — прошепна заповеднически той. — Няма да те ухапя. Повярвай ми, сладка! Искам да ти хареса. — Неговият член, заключен в тесния капан на дънките, се втвърди толкова бързо, че Муун потръпна от неприятното усещане. Твърде много желаше Джой и нямаше да позволи да му отказва още дълго. — Пусни ме вътре!

— Не!

Видът едва чу тихият ѝ отказ. Усмихна се и се дръпна малко назад, освобождавайки я.

— Скоро ще се съгласиш. Погледни ме!

Лекарката колебливо се обърна. Беше толкова близо, че той усещаше всеки неин дъх върху устните си. Погледите им се срещнаха.

Мъжът стисна юмруци, за да не се поддаде на порива да сграбчи бюрото и да го изхвърли от пътя си. Щеше да е при нея след секунда, да я положи на пода и да я обладае.

Членът му пулсираше със собствен ритъм. Представата за Джой гола под него, с крака около кръста и ръце около врата му, докато тласка в тялото ѝ, беше достатъчна, за да провери способността му да се контролира. Тя щеше да е мека, сладка и гореща.

Дойде му твърде много. Муун се изправи, заобиколи бюрото и се наведе. Очите ѝ се разшириха, когато обърна стола ѝ и приближи така, че коленете ѝ опряха в корема му. Принуди я да разтвори бедра и застана между тях.

— 466? Недей!

Гласът ѝ трепереше, но не страх имаше в очите ѝ. Той вдиша аромата на женската ѝ възбуда и почти си изгуби ума. Тя също го искаше, но не си признаваше. Раздразнението му нарасна. Защо продължава да отрича взаимното им привличане с думи, когато тялото ѝ разобличаваше тази лъжа.

— Ще включа алармата!

В очите ѝ ясно се четеше молба. Не искаше да го прави, но щеше да го стори. Винаги използваше тази заплаха, за да го държи на разстояние. Беше му писнало.

— Няма. Ще ме застрелят с упойваща стреличка, ще ме заключат за седмица и ще ме преместят при другия психиатър. — Видът се приближи и обхвана талията ѝ с ръце. Беше тънка, а плътта ѝ под дрехата — податлива, когато нежно я стисна, очарован колко е различна от неговия вид. — Ти не я харесваш. Аз съм твой и няма да позволиш някой друг да се грижи за мен.

Джой отвори уста и пак я затвори, дишането ѝ стана накъсано.

— Не е вярно, че не харесвам Джералдин.

— Лъжеш! — заяви той.

— Тя е моя колежка и никога не съм казвала, че не я харесвам.

466 преглътна ръмженето си. Джой искаше да започне спор, за да го разсее от желанието за секс. Нямаше да стане.

— Гледаш я с възмущение и раздразнение. Не я харесваш и няма да ѝ позволиш да ме доближи.

Лекарката опря длани в гърдите му. Усещането беше приятно, но още по-добре щеше да е, ако докосваше голата му кожа.

— Имаме различен подход към пациентите си, това е всичко.

— Каква е разликата?

Младата жена облиза устни, дразнейки го с езика си.

— Освен че заплатата ѝ е по-голяма? Образованието. Тя има по-висока степен от мен. Въпреки че опитът и квалификацията ѝ не са много по-различни. И двете сме лекари — психотерапевти. Тя е психиатър, а аз — психолог. Аз съм доктор по психология, а тя — доктор по медицина. Повечето като нея намират разлика.

— Ти си по-добра. Чух, че тя е зла. Няма да натиснеш алармата. Ще ме дадат на нея. Не го искаш.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ризата му, за да го улови по-здраво. Бутна го назад, но не беше достатъчно силна. Видът се наслаждаваше на докосването ѝ.

— Така е.

466 го знаеше.

— Нека те докосна! Ще бъде страхотно.

Езикът ѝ отново се показва, за да навлажни устните.

— Чуй ме! — прошепна. — Не можем да го направим.

— Ти ме желаеш. Не лъжи!

— Така е — каза Джой толкова тихо, че Видът едва чу тези две прекрасни думи.

— Добре — отвърна той, изпълнен с удовлетворение.

— Но не можем да го направим.

— Напротив! — рече Видът с раздразнение.

— Не, не можем. — Лекарката погледна за миг към вратата. — Може ли да те питам нещо? И ще отговориш искрено?

— Да — Щеше да ѝ каже всичко, което иска да знае.

— Ако се съглася, ще продължиш ли да ме преследваш и след като получиш каквото желаеш? Просто си любопитен да правим секс веднъж или интересът ти е за нещо постоянно?

Не му трябваше време да помисли.

— За постоянно. Веднъж няма да е достатъчно.

— Така си и мислех. — Вдигна брадичка и в очите ѝ блесна решителност. — Отдръпни се или ще трябва да натисна алармата. Не искам, но ще го направя.

По очите ѝ позна, че не лъже. Изръмжа и се дръпна назад. Лесно щеше да я спре. Рефлексите му бяха много по-добри. Нямаше да

стигне бутона, ако я вдигне от стола, положи я на земята и я прикове с тялото си. Колкото и да се изкушаваше, никога нямаше да го направи. Щеше да я изгуби завинаги, ако нарушеше доверието, което му беше гласувала, оставайки насаме с него по време на сеансите им.

— Не може да се случи — прошепна тя. — Искам, но няма да стане.

— Защо не? Аз те искам, ти ме искаш и тук няма никой, който да ни спре.

— Ще разберат. — Младата жена се изправи вдървено в стола си. — Мисля, че сеансът за днес приключи, а ти?

— Не! Не искам да си тръгвам.

Красивите ѝ очи го умоляваха.

— Трябва да си вървиш! Утре ще довършим.

— Чудесно!

В него се бореха гняв и чувство за безсилие. Обърна се и с маршова стъпка напусна кабинета. На следващия ден му казаха, че Джой вече не работи там и няма да се върне. Повече не я видя.

* * *

Беше объркан, защото я виждаше да се приближава. Как може да си е отишла, щом стоеше пред него? Кое е истина? Кое е спомен? От гърдите му се разнесе ръмжене и сграбчи решетките, които го разделяха от Джой.

— Спокойно! — каза тихо тя.

Муун се държеше странно. Израженията му се меняха постоянно, докато го наблюдаваше.

— Тук съм. Трябва да се успокоиш! Отпусни се!

Новият вид зад решетките не беше 466, когото познаваше. Някога беше мрачен самотник, но бавно напредваше и я допускаше до себе си. Беше се влюбила в 466. След това онзи Муун, когото видя на видеото, което Харли ѝ показа, беше чаровен, дружелюбен и обичаше да спортува. Разбира се, неговия мотив за последното може би бе възможността да поиграе с жените. Вероятността беше голяма и зеленоокото чудовище на ревността в нея надигна грозната си глава.

Но мъжът пред нея не беше нито един от двамата. Той беше нестабилен и опасен. *Не го забравяй*, помисли тя.

— Знаеш ли коя съм аз?

— Ти ме изостави.

Думите му я изненадаха, но се радваше да ги чуе, въпреки начина, по който изръмжа обвинението. Спомняше си миналото и очевидно не беше доволен от нея. Нямах значение. Говореше и знаеше коя е.

— Нямах избор.

Видът протегна ръка през решетките към нея.

— Ела тук!

Трябваше ли да се приближи достатъчно, за да може да я докосне, или не? От него струеше гняв, но Джой вече не му бе непозната. Тя пристъпи крачка напред.

— Не ме наранявай!

— Ела! — настоя грубо Муун.

Младата жена приближи още, а той хвана рамото ѝ и нежно я подръпна напред. Тя се притисна в решетките и го погледна.

— Защо съм тук? — 466 огледа клетката.

В Джой се породи надежда, че действието на наркотика намалява.

— Беше болен.

— Мен не ме хваща настинка — объркано я погледна той.

— Беше на смяна като охрана и беше уцелен със стреличка, съдържаща непознато наркотично вещество.

— Охрана? Ние си имаме пазачи. Защо аз ще върша тяхната работа?

Това я разтревожи.

— Къде мислиш, че сме?

— В мотела.

По дяволите! Той е в миналото, не в настоящето. Опита се да не изпада в паника.

— Помисли си добре! Спомняш ли си изобщо, че напусна мотела? Как дойде в Хоумленд? — Надяваше се тези подсказки да отключат спомените му.

— Какво е това?

О, Господи! Липсват му спомени за голям период от време. Успокой се и прикрий колко си уплашена, нареди си мислено Джой. Паметта му все още не се е възвърнала. Поне си спомняше нея и времето, прекарано в пустинята. Това беше напредък.

— Пусни ме! — огледа отново решетките Муун. — Отключи вратата!

— Не мога. Нямам ключ.

Видът изръмжа и я стисна по-силно, но не достатъчно, че да я нарани.

— Защо ми причиняваш това?

— Не съм аз.

— Наредила си да ме заключат? — Мъжът присви гневно очи и тихо изръмжа. — Мразя да бъда заключен!

— Не съм го направила аз.

— Другата лекарка, която мразиш, ли е виновна?

— Не я мразех. Просто мислех, че е снобка.

— Ти си тръгна и аз станах неин. — Той притисна лице в решетките. — Не я харесвам и това е отмъщение за отказа ми да говоря с нея, така ли?

— Не. — Джой внимателно подбираше думите си, защото не искаше да го шокира или травмира, че е забравил толкова дълъг период от живота си. — Това не е нейно решение. Ти беше опасен.

— Няма да нараня никоя от жените охранители.

Той определено беше в миналото.

— Зная, но ти не беше на себе си. Какво е последното нещо, което си спомняш?

— Ти ме изостави.

— Колко време мина, откакто заминах? — Лекарката искаше да определи времевата рамка, след което да проследи напредъка му.

Устните му се извиха в мрачна гримаса и Видът поклати глава.

— Не знам. Доста. — Протегна и другата си ръка през решетките и обхвана лицето ѝ. Грубата повърхност на пръстите му леко я драскаше, но тя нямаше нищо против. — Защо не мога да отговоря на въпроса ти?

— Беше болен — припомни му Джой. — Объркан. Всичко е наред. Подобряваш се. — Тя протегна ръка между решетките и погали топлите му твърди гърди. — Ще се справиш. Затова съм тук. Няма да

те оставя отново, 466. Обещавам! — Усецаше, че е по-добре да използва номера, а не името му, защото в сегашното му състояние само това му беше познато.

Мъжът пусна рамото ѝ и обхваната с ръка талията ѝ, за да я придърпа по-близо. Пое си дъх и затвори очи.

— Миришеш различно.

— Смених шампоана и балсама, но не съм сложила парфюм. Душ-гелът ми също е нов. — Наложих се да използва продуктите, предоставени от НСО, тъй като не бе взела своите. Обмисляше да ги помоли да поръчат от нейните предпочитани марки.

Видът отвори тъмните си очи и мълчаливо я огледа.

— Кажи им да ме пуснат!

Искаше ѝ се да можеше.

— Трябва да изляза от тук! — Дишането му се учести. — Мразя да бъда затворен!

— Зная. — Младата жена галеше гърдите му почти до пъпа и обратно, в опит да го успокои. — Отпусни се! Не се разстройвай! Говори с мен! Аз съм тук.

— Трябва да изляза от тази клетка. — 466 спря да милва лицето ѝ, дръпна ръка и сграбчи решетката. — Пусни ме навън! — Гласът му се задълбочи до ръмжене. — Обади се на охраната, Джой! Няма да нараня никого! Ще им кажа, че ти принадлежи и те ще трябва да приемат твоите заповеди.

Изкушението беше голямо и тя се замисли какво би станало, ако повика другите Видове. Дали, ако види кой го охранява, ще върне напредъка му и ще го обърка повече? Или ще бъде тласъкът, който ще му помогне да си спомни какъв е бил последните години. Шокът можеше и да прекъсне възстановяването му. Лекарката не знаеше как да постъпи. Беше учила за лекарствата, които предизвикват проблеми с паметта, но не и как влияят върху Новите видове.

— Ще отида да говоря с хората, отговорни за това.

Муун отново се намръщи, но отпусна ръце и се отдръпна от нея и нейното докосване.

— Направи го! Изкарай ме от тук! — Погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ, спирайки на гърдите, преди отново да се върне към лицето ѝ. — Не желая решетки помежду ни. Няма да ме напуснеш отново! Даде ми дума и ще настоявам да я спазиш!

— Добре. — Младата жена кимна, усещаше студ по дланта си, след като се отдалечи от топлата му кожа. Стисна ръката си в юмрук. — Ще го направя. Само стой спокойно. Ще се върна веднага, щом е възможно.

466 погледна надолу към тялото си, изръмжа и вдигна ръце.

— Вериги?!

— Знам.

Още едно ръмжене се откъсна от него, преди да вдигне рязко глава, за да срещне погледа ѝ.

— Освободи ме! Свали тези неща! Отведи ме в кабинета си и им кажи, че ще говоря с теб.

— Добре. — Джой тръгна, не желаше да го изоставя, но трябваше да говори с Видовете за смяна на условията му за живот. Обърна се и бързо се отправи към асансьора.

— Джой? — Младата жена спря и погледна назад.

— Не бягай отново от мен! Обещай ми!

— Обещавам! Този път няма да те изоставя. Ще се върна веднага, щом ги убедя да махнат тези вериги. Няма да се бавя.

ГЛАВА ПЕТА

Джъстис седеше зад бюрото си, а Тайгър и Фюри бяха заели местата от двете страни на масивната мебел. Джой преглътна, очаквайки и последния поканен. Най-накрая на срещата, поискана от нея, се появи и доктор Трейдмонд и затвори вратата след себе си.

— За какво искаше да говорим?

— Муун мисли, че е в Обект 4.

Изявлението ѝ беше посрещнато от абсолютна тишина, докато доктор Трейдмонд не се обади.

— Какво, по дяволите, е това?

— Отдалечени от цивилизацията територии, където бяхме преместени след освобождаването ни от Мерикъл — отговори Фюри. — Бяхме скрити от медиите и ни се даде възможност да се адаптираме към живота извън съоръженията.

— Някакви мотели — добави Тайгър. — В средата на нищото, към които правителството лесно си откупи достъп, тъй като бяха изоставени. Изпратиха екипи да почистят и ремонтират и ни настаниха там. Поставиха охранители в района, за да ни предпазят, ако се появи някой обикновен човечец.

— Именно там Муун се е запознал с доктор Ярдс — проговори Джъстис. — Била е негов психиатър. Онези, които поеха отговорност за нас, искаха не само да се адаптираме, но и да се научим как да си служим със съвременните технологии, като в същото време ни осигуряваха психологично лечение.

— Бях психологът на Муун — поправи го Джой, въпреки че знаеше, че за Видовете винаги ще си остане психиатър. — Доколкото мога да преценя от разговора ни, той вярва, че все още живее в Обект 4. Но има голям напредък — спомня си за мен. — *Както и че го напуснах.* Тя реши да премълчи тази подробност. — Проведохме адекватен разговор. Голямо подобрение спрямо изговарянето на една или две думи. Мисля, че бавно се възстановява. Надявам се да си припомни повече неща и да няма големи пропуски в спомените му.

— Мамка му! — изръмжа Харли.

— Това е добре. — Но Джъстис не изглеждаше убеден. — Нали?

— Така мисля. Надявам се да си възвърне паметта напълно.

Трябва да му позволим да се справи сам. Не искам да рискувам да се върне към предишното си състояние, ако го затрупам с твърде много информация. Възможно е. Веригите в клетката го стресират. Помолих за тази среща, за да обсъдим условията му на живот.

— Ще ми е необходим достъп до него — заяви доктор Трейдмонд, мръщейки се на младата жена. — Не я познаваме достатъчно, за да се доверим на преценката ѝ. Искам доктор Крегор да поговори с него.

— Не и този задник! — изръмжа Харли.

— Съгласен съм — кимна Фюри. — Той е последният човек, който трябва да приближава Муун. Аз съм напълно стабилен, а искам да го нокаутирам почти всеки път, когато говоря с него.

— Кой е доктор Крегор? — На Джой не ѝ хареса описанието му.

— Той е психиатърът, назначен ни от правителството на Щатите — отговори Джъстис, не особено доволен от факта. — Забрали сме му да доближава Муун. Затова се обадохме на теб.

— Четох, че НСО е изцяло под контрола на Новите видове. — Лекарката беше объркана. — Не е ли вярно?

— Вярно е — Джъстис се облегна назад в стола си. — Това е споразумение, на което се съгласих. Беше по-лесно, отколкото да споря. Той няма власт тук, въпреки че напоследък дразни доста от хората ми. Добре е за имиджа ни, ако хората знаят, че сред персонала ни има и психиатър. В противен случай отдавна лично аз щях да съм го придружил извън портите и да съм му забранил завинаги да идва тук.

— Защо някой ще го интересува? — не разбираше тя.

— Доста хора се чувстват в безопасност, когато си мислят, че се подлагаме на терапия. — Лидерът въздъхна. — Правим каквото можем, за да намалим негативното отношение към Видовете и екипът по връзки с обществеността реши, че някой, назначен от правителството, ще намали страха от нас.

— Все едно по някакъв начин сме под контрол — изсумтя Фюри.

— Крегор е дразнещ, но управляем. В договора му има клауза за поверителност. — Джъстис се загледа в Джой. — Не го искахме около

Муун след начина, по който постъпи с Обсидиан.

— С кого?

— Още един мъж от Видовете с проблеми — информира я Тайгър. — Психиатърът щеше да предложи да отстраним Муун.

— Да го убиете? — Част от разума ѝ изобщо не можеше да приеме такова медицинско заключение. Не беше тайна, че Новите видове не харесваха и не се доверяваха на голяма част от колегите ѝ. Никой професионален терапевт не би пренебрегнал правото на живот на пациента си и не би отказал да се бори за спасяването му. Въпросният лекар вероятно бе надут и арогантен, съдейки по мнението на събеседниците ѝ.

— Да. Човекът е трън в задника — заяви Харли. — Според теб какво трябва да направим, Джой?

Тя реши да бъде откровена.

— Има твърде много неизвестни. Видовете и хората си приличат в основни линии, но промененото ДНК добавя много възможности.

— Не съм съгласен — ядосано каза Харли. — Нямам нищо общо с хората.

— Имаш и човешки гени — припомни му младата жена, захвърляйки предпазливостта. — След онова, което ви е сторено, може да не искаш да го признаеш, но е истина. Едно огледало ще потвърди това. — Тя се изправи, твърде развълнувана, за да седи, и съсредоточи вниманието си върху Джъстис. Той беше главният тук. — Искаш ли да знаеш какво мисля? Нали за това сме тук?

— Да.

— Добре. Не съм сигурна как да постъпим. Може да му кажем истината и да се надяваме, че ще отключим спомените му. А може и да спре напредъка му, ако шокът е твърде голям. Муун, когото познавах, нямаше да го понесе добре и щеше да изпадне в ярост, но мъжът, когото видях във видеото, не е същият от миналото. Изглеждаше по-добре приспособен. Искан ми се да вярвам, че ще се справи, но не съм сигурна.

— Какво видео? — изправи се разтревожен Тайгър. — Да не би да сме пропуснали нещо по новините?

— Показах ѝ клипче на телефона си — призна Харли. — Искан тя да види какъв беше Муун преди нападението. Заснех го преди последното му заминаване в Резервата.

Тайгър зае отново мястото си.

— Добре.

— Можем и да го оставим постепенно да си възвърне спомените — Джой обгърна талията си с ръце. — По мое мнение, това е по-безопасното решение.

— Как предлагаш да го направим?

Джой имаше време да помисли по въпроса, докато чакаше за срещата.

— Махнете веригите и отключете клетката, но го задръжте в мазето. — Тя се обърна към Тайгър. — Имате ли жени-охранители в Хоумленд? Бих сложила тях да го охраняват, щом вярва, че е в Обект 4.

— Не — поклати глава Тайгър.

Джъстис тихо изруга.

— Джеси може да се справи — каза ядосано.

— Кой? — обърна се към него Джой.

— Половинката ми. Тя работеше в човешката оперативна група. Все още пази униформата и отказва да я изхвърли. Не е същата като онези, които помни Муун, но ще му кажем, че е охранител в медицинския център.

— Няма да въвличаш в това моята Ели — изръмжа Фюри.

— Слейд също няма да се съгласи Триша да се преструва на охранител — предупреди Тайгър. — За моята Зенди дори не си и помисляй. Обсидиан също няма да позволи на Алисън да го направи. Когато тя се върна на половин ден в Медицинския център, трябваше да изпратим Дестини в Резервата, за да избегнем проблемите. Обсидиан не му вярваше, че няма да опита да я съблазнява, имайки предвид чувствата на другия мъж към половинката му.

— Да не мислите, че аз искам да изложа половинката си на риск? — изръмжа Джъстис и показа острите си кучешки зъби, излизайки от образа на цивилизования кротък мъж. — Но познавам половинката си и знам, че ще иска да помогне. Настроен съм закрилнически, но не съм глупав. Джеси не обича да я глезя, освен това споделям всичко с нея. Единствената причина, поради която не присъства на тази среща, е, защото провежда конферентен разговор с брат си и екипа му за военната операция в Афганистан.

Джой отвори уста, но бързо я затвори, без желание да разбере за какво всъщност говорят мъжете. Израженията им бяха ледени и си

разменяха гневни погледи. Младата жена лесно улавяше подводните течения. Беше любопитно защо НСО има интерес към събития в другия край на света, но лекарката реши, че отговорите не я касаят. Най-важен беше Муун.

— Освен това — усмихна се Джъстис — мислите ли, че ще позволя на половинката си да отиде сама? — Той се обърна към Джой. — Ще се преоблека в дънки и тениска и ще му се представя като 152. Той ще помисли, че съм просто друг Вид, когото държат на същото място. Графиците ни винаги се различаваха, така че Муун няма да се учуди, че не ме е виждал преди. Докато бях в пустинята, имаше много Видове и хора от персонала, които така и не срещнах. Аз ще бъда подкрепление на Джеси.

— Ето това е мъжът, когото познавам — засмя се Фюри.

— Мога да се възползвам от малко почивка, а и знам, че офицерите са отегчени да охраняват Муун. Двамата с Джеси ще намерим начин да се забавляваме, докато стоим достатъчно близо, за да се притечем на помощ.

Тайгър се засмя.

— Ако използвате някоя от стаите в Медицинския център, уверете се, че този път камерите не работят. Всички знаем, че понякога се подчиняваш на половинката си в леглото, но ми писна да обяснявам на мъжете, които никога не са го правили по този начин, защо го позволяваш.

Джой зяпна, но бързо затвори уста. *Няма да питам.*

Харли се засмя и когато младата жена се обърна към него, видя, че я гледа.

— Мъжете, които не са споделяли секс с човешки жени, не разбират защо някой би позволил жената да е отгоре. Преди време Джъстис беше ранен и половинката му, ами... реши да повдигне духа му. — Той отново се засмя и намигна. — Камерата в стаята работеше и направиха доста добро представление на охраната, докато Тайгър не я изтръгна от стената.

— Нямаше да питам — усмихна се лекарката. — Но все пак имам някаква представа за доминирането в леглото. Докато работех с Видовете, не бяха много сеансите, на които сме обсъждали темата за секса, но се е случвало. — Тя се изчерви. — Темата. Не... По дяволите! — Реши да смени предмета на разговора. — Както казвах,

мисля, че е по-добре да свалим веригите на Муун и да му позволим да се разхожда из мазето.

Веселото настроение на Харли се изпари, докато я наблюдаваше.

— Няма да има решетки, които да го спрат, ако иска да те докосва. Готова ли си за това? Сигурна ли си, че предложението ти е за негово добро, а не за твое?

Всички погледи в стаята се насочиха към нея и притеснението ѝ се увеличи. Както и гневът ѝ.

— Не ме обиждай! За мен най-важен е Муун. Вече ти казах, че ще направя всичко необходимо, за да си върне живота обратно. — Тя изправи гръб, задържа брадичката си вдигната и впери поглед във Вида. — Веригите и решетките го разстройват. Той говори и не ми е сторил нищо лошо. Аз съм тази, която се съгласява да остане насаме с него там долу. Не бих го направила, ако вярвах че има вероятност да ме нарани.

— Ще бъдеш изчукана — не се отказваше Харли. — Щом мисли, че живее в миналото, значи все още е обсебен от теб. Ти беше всичко за него.

Младата жена не посмя да отклони поглед, за да види реакциите на присъстващите. Бузите ѝ горяха и цялата се изпоти, защото стана център на внимание. Не намираше думи, за да му отговори.

— Секс? — Доктор Трейдмонд скочи на крака. — За това ли говорите?

— Седни! — Джъстис също се изправи.

Гласът на лидера беше силен и заплашителен и Джой го изгледа изумена. Той изръмжа, без да ѝ обърне внимание, съсредоточен в белокосия лекар.

— Аз съм против, Джъстис — изломоти Трейдмонд. — Не съм глупав. Харли беше пределно ясен какъв е нейният метод на лечение. Тук имаме работа с медицински проблем. Муун има нужда от истинска помощ, а не от проститутка. Сексът няма да му помогне.

— Проститутка? — Джой се обърна към колегата си и го изгледа.

— Ако високите токчета ти подхождат — отсече възрастният мъж. — Не вярвам в секс-терапевтите. Това просто е благозвучно наименование, за да се легализира проституцията. Няма да практикувате занаята си тук, млада госпожице.

— Тед! — Джъстис заобиколи бюрото и застана между нея и свадливия стар доктор. — Напусни кабинета ми и ме изчакай в приемната. Реагираш твърде рязко на ситуация, за която не знаеш нищо. Ще обсъдим въпроса насаме.

— Сексът не е решение — повтори ядосано Трейдмонд, но напусна стаята и затръшна вратата след себе си.

Джъстис се обърна, изражението му все още бе плашещо. Беше ядосан.

— Извинявам се!

От адреналина в тялото ѝ сърцето ѝ блъскаше като обезумяло. Джой кимна отсечено, неуверена, че ако каже нещо, то можеше да прозвучи непрофесионално. След вербалната атака и обидите, темпераментът ѝ не можеше да бъде овладян.

— Ще опитаме да дадем шанс на Муун да се възстанови постепенно по начина, който предложи. Не е позволено да напуска мазето, докато не се уверим, че не е заплаха за околните. Ще говоря с половинката си. Засега ще накарам офицерите да се преоблекат в ежедневни дрехи и да обяснят на Муун, че го охраняваме ние, защото сме по-силни. Ще кажат, че плаши човеците в Обект 4. Звучи правдоподобно.

— Добре.

Той се поколеба.

— Харли има право. Липсата на ограничения означава, че Муун ще опита да те съблазни, ако все още е привлечен от теб, както и предполагам, че е.

— Разбирам.

— Подписа формулярите, така че може да се върнеш при него. Ще се обадя на охранителя, за да му кажа да ти предаде ключовете за веригите и за вратата на клетката. Ще се справиш ли с освобождаването му? Ако имаш нужда от помощ, още сега ще дойда с теб.

— Мога да се справя.

Лидерът я огледа изпитателно.

— Добре. Въпреки това, ще удвоя охраната пред Медицинския център, за да сме сигурни, че няма да опита да напусне сградата. — Той отиде до бюрото, вдигна телефона, но не набра номер. — Може да тръгваш, Джой. — Огледа присъстващите. — Всички други да останат.

Лекарката излезе, но се сблъска с Трейдмонд в приемната. Той седеше в един стол и клатеше неодобрително глава, а устните му бяха стиснати до побеляване. Тя се поколеба дали да поспори с него, но просто излезе от сградата, защото не искаше скандали. Мъжът беше бесен и тя разбираше защо, въпреки че не беше съгласна с него. Нямаше нищо стандартно в онова, което щеше да предприеме.

Но Муун не беше някой непознат. Той беше 466, Видът, в който се влюби и от когото избяга, когато се нуждаеше от нея. Този път нямаше да го подведе, независимо от мнението на другите. Ще застане на челна стойка, ще спи с него, ще направи всичко, което е необходимо.

Един от униформените служители на НСО чакаше отвън, в джип.

— Моля ви, върнете ме в Медицинския център!

— Чух какво се случи там — посочи ѝ да влезе в автомобила.

Джой го погледна въпросително.

— Бях пред кабинета на Джъстис, преди Трейдмонд да излезе. Той не е толкова лош, само е старомоден. Също така е и разочарован. Грижа го е за Муун, но не може да му помогне. Това го гневи и си го изкара на теб.

— Той е нещо различно — измърмори младата жена, докато заемаше пасажерското място. — Между другото, аз съм Джой.

— Флейм. — Завъртя ключа и стартира двигателя. — Муун е мой приятел и понякога ми е говорил за теб.

— Какво е казал? — попита тя, изпълнена с любопитство.

— Една нощ говорихме за нещата, за които съжаляваме. Той сподели как те е загубил. Аз му разказах как срещнах една човешка жена, която много харесвах, но я пуснах да си отиде. Понякога мисля за Аманда и ми се иска да я поканя на гости.

— Защо не го направиш?

Флейм гледаше пътя, а не в нея.

— Ще трябва да зареже живота си, за да бъде с мен. Направих проверка на миналото ѝ — животът ѝ никак не е бил лесен. Някакъв мъж е опитал да я убие. Били са сгодени. Тя заслужава повече, отколкото мога да ѝ предложа.

Лекарката не може да сдържи любопитството си.

— Да разбирам ли, че тя също е била привлечена от теб?

— Така изглеждаше. Дори ми се обади няколко пъти, но не й отговорих.

— Защо ще трябва да изостави живота си?

— Ние не можем да живеем извън териториите на НСО. Твърде опасно е заради враждебно настроените групи и враговете ни. Тя ще бъде затворена тук с мен и ще се превърне в мишена, ако я взема за своя половинка. Всъщност ще бъде смятана за Нов вид. Половинките са част от нас.

Половинка. Намеренията му към жената са сериозни.

Флейм спря джипа пред Медицинския център и изгаси двигателя.

— Пристигнахме.

Джой се обърна към него.

— Ако толкова харесваш тази жена, трябва да й се обадиш. Не познавам нея или миналото й, но понякога срещаме някой, който променя целият ни живот. Идва ми един израз на ум — „Животът е кратък“. Опитай, Флейм! Най-лошото, което може да се случи, е да ти откаже.

— Мога да се влюбя в нея, ако прекараме известно време заедно, и после тя да ме напусне. — Гласът му се задълбочи и красивите му котешки очи се вгледаха в нейните. — Това ще бъде най-лошото.

— Или може и тя да се влюби в теб и да остане. Ако не опиташ, никога няма да разбереш. Гадно е да живееш със съжаления. Вярвай ми! Ако наистина харесваш тази жена, бори се за нея. Много по-лошо е да лежиш буден нощем, да си спомняш и да се измъчваш с куп „какво би станало“, ако бе дал на себе си шанс да видиш докъде ще доведе вашата връзка.

— Муун? — погледна я той с интерес.

Джой кимна.

— Тогава защо си напуснала работа? Можеше да го посетиш по всяко време, щом толкова много ти е липсвал.

— По онова време няхах друг избор, освен да напусна. Предполагам, че страхът ме държеше далеч след откриването на Хоумленд. Дълбоко в себе си съм една страхливка. Бях сигурна, че ме мрази или е продължил напред, щом е имал възможност. На Обект 4 нямаше кой знае какъв избор от достъпни жени. Вашите въобще не желаеха такива отношения, а всички от охраната бяха или бременни,

или родили наскоро. Само аз и още две жени бяхме необвързани. Те бяха много по-възрастни.

— Той никога не те забрави. Дори те потърси в интернет.

Това я изненада.

— Наистина ли?

Флейм слезе от джипа.

— Да.

— Опитала ли да се свърже с мен? — Ако е така, не ѝ бяха казали.

— Доколкото знам — не. Беше ядосан.

— Защото съм го изоставила?

— Каза, че се справяш и без него. Беше намерил твоя снимка с някакви мъже.

Джой се намръщи в опит да си спомни защо нейна снимка с мъже може да бъде в интернет. Тогава си спомни събирането на средства за клиниката. Бяха направили няколко снимки за вестника.

— Тези мъже бяха мои колеги.

— Муун мислеше, че излизаш с тях.

— Не е така. — Беше отишла на няколко срещи, но нищо сериозно и определено не и с някой от службата.

Флейм застана от нейната страна на автомобила и махна към сградата.

— Той чака.

— Вярно.

Тя слезе и тръгна към Центъра. Когато влезе, на пост беше нов офицер. Носеше ежедневни дрехи.

— Ето — подаде ѝ два ключа. — За вратата на клетката и за веригите му. Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Страхувам се, че това може да го разстрои. — Джой огледа дрехите му. — Бързо си се преоблякъл. Напуснах срещата само преди няколко минути.

— Бях наблизко, когато дойде заповедта. Освободих офицера на пост, защото нямаше подходящо облекло.

Тя стисна ключовете в юмрук и изпита едновременно страх и въодушевление. Нямаше представа какво ще се случи, когато освободи 466. Можеше много бързо нещата да се влошат. Охранителят пристъпи към асансьора и извади връзка ключове.

— Асансьорът работи само с ключ. Така Муун няма да може да напусне мазето. Активирахме камерите долу.

— Добре. — Перспективата да бъде наблюдавана не ѝ се понрави.

Изглежда Видът четеше мислите ѝ, защото изражението му омекна, докато завърташе ключа, за да отвори вратата.

— Само звук. Джъстис нареди да изключат картината. — Той замълча за момент. — Само жени-офицери имат позволение да слушат. Надяваме се, че така ще се чувстваш по-спокойна. Извикай, ако имаш нужда от помощ, и аз веднага ще разбера. Ще дойда да ти помогна.

— Благодаря!

Видът влезе в асансьора и пръстът му се поколеба над бутона, когато младата жена го последва.

— Ще те заведа долу и след това ще се кача на горния етаж. Ако изпаднеш в беда, ще са ми нужни около 40 секунди да те достигна. Не се бори, в случай, че те нападне. Свий се на кълбо и стой неподвижно. Дори полудял, това би трябвало да го спре да те нарани, докато дойда. Подкреплението ще бъде на няколко секунди след мен. Ако това стане — стой настрана. При положение, че се наложи да се бием, не се намесвай. Ще пострадаш. Аз мога да се справя с Муун.

— Не мисля, че ще ме нападне.

Погледът му се плъзна по нея.

— Уточни какво имаш предвид под „нападне“.

— Да ме нарани.

Видът повдигна вежди.

— Наясно ли си с рисковете?

— Знам, че може да бъде изключително опасен.

Вратите ги затвориха в малкото пространство, щом мъжът натисна бутона. Той беше едър. Джой го хареса.

— Може да поиска секс. Предупредиха ли те за това?

— Да — бузите ѝ отново се обагриха в червено.

— Подготвена ли си? — Той се намръщи и огледа тялото ѝ. — Не си много силна.

— Ъм, как се казваш?

— Даркнес.

— Аз съм Джой. — Не му протегна ръка, тъй като това беше човешки обичай, а тя не беше забелязала дали Видовете са го усвоили.

— Аз и Муун имахме общо минало.

— Казаха ми за това, но никога не сте споделяли секс.

— Така е.

— Гледала ли си предавания за животни по телевизията?

— Няколко.

Очите му изглеждаха много тъмни, когато ги присви.

— За чифтосване на вълци?

— Не.

— Ще бъде нещо подобно, ако се добере до теб. Очаквай ръмжене, перчене и душене. Когато се съвкупяваме, инстинктите ни вземат превес. Той ще бъде агресивен и доминиращ. Сведи поглед, не прави резки движения и не се бори. Може да бъде груб, без да го желае.

— Ти си от котешкия Вид. Откъде знаеш толкова много за вълците?

Мъжът се поколеба.

— Докато бях в Мерикъл, прекарах много време с настоящите обитатели на Резервата.

— Какво означава това?

— Нашите по-нецивилизовани събратя живеят там. Онези, смятани от Мерикъл за провал. Живях с тях известно време, преди да бъдем освободени. Животинските им черти преобладават над човешките. Не очаквай човешко държание.

— Мисля, че разбрах.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — Даркнес я изгледа внимателно. — Никой няма да те упрекне, ако откажеш.

Джой реши да бъде откровена.

— Обичам го.

Той не изглеждаше изненадан от признанието ѝ.

— Четиридесет секунди. Само толкова трябва да издържиш, ако попаднеш в беда.

— Ще го запомня.

Видът натисна друг бутон и асансьорът слезе в мазето. Даркнес се притисна до стената, за да не го вижда Муун.

— Бъди внимателна! — прошепна ѝ. — Убеди се, че поведението му е добро, преди да го освободиш.

— Благодаря! — отговори тя шепнейки и пристъпи навън веднага щом вратата се отвори.

Муун крачеше из клетката си, влачейки веригите по пода, когато го приближи. Вратата зад нея се затвори и тя знаеше, че вече е заключена сама с него в мазето. Нямаше ключ за асансьора.

— Здравей! Върнах се.

Той спря и изръмжа, обърнал глава към лекарката.

— 466?

Той отново изръмжа и показа острите си зъби. Джой спря на около три метра от клетката.

— Говори ми!

Муун приближи решетките и изръмжа тихо. Младата жена погледна в очите му и сърцето ѝ натежа. В погледа му нямаше следа от разпознаване. Да не би да е имал криза? Да я е забравил?

— Говори ми! — повтори тя уплашено.

— Ела! — настоя грубо Видът.

— Коя съм аз?

Той премигна, а по лицето му проблесна объркване. Болка прониза гърдите ѝ, щом времето се проточи. Той отново изръмжа, разклати решетките и показа острите си зъби. Не знаеше. Каквато и яснота да бе имал, си беше отишла.

— 466? Аз съм Джой. — Умът ѝ работеше, опитваше се да разбере какво се е случило. Когато тръгна, си говореха и той изглеждаше почти нормален. Сега, като че ли за първи път се изправяше срещу него. — Познаваш ме. Опитай се да си спомниш!

Мъжът се завъртя и отново закрачи, влачейки веригите си. От него се чуваше меко ръмжене, докато Джой опитваше да преодолее мъката. Той не се подобряваше. Имаше моменти на яснота, но после ги губеше. Сърцето ѝ се късаше.

Костваше ѝ много да се приближи до стола и да остави двата ключа там, където той нямаше да ги види. В никакъв случай не можеше да го освободи сега. Беше прибързала, защото много искаше да повярва, че Муун се възстановява.

— Ела! — изръмжа Вида.

Младата жена се обърна към клетката и го погледна.

— Коя съм аз?

Той посочи пред себе си и сведе поглед към гърдите ѝ.

— Сега!

Тя бавно се приближи, но остана извън обсега му. Коленичи и се взря в очите му.

— Кой си ти?

Лицето му помръкна от объркване.

Джой опита да приведе под контрол бушуващите си емоции. Болеше я, че е изгубил и малката връзка, която имаше с реалността. Гневът ѝ също се надигна към онези, които му бяха причинили това. Искаше ѝ се да хване човека, който го бе уцелил със стреличката, и лично да му извие врата.

— Ела! — настоя отново той, но по-грубо от преди.

— Не мога! — Ще трябва ли да започват от начало всеки път, щом се видят? Тя запази гласа си тих, сведе глава и затвори очи. Болеше твърде много да го гледа такъв.

ГЛАВА ШЕСТА

Той искаше тази жена. Ароматът ѝ беше прекрасен, измъчваше го, като седеше толкова близо и не му позволяваше да я докосне. Кръвта му кипеше от нуждата да сложи ръце върху нея. Устата. Искаше да я опита. Да я вземе. Да я притежава.

Тя държеше главата си сведена, но той знаеше как изглежда. Поради някаква причина сърцевидното ѝ лице беше дълбоко запечатано в ума му. Големи сини очи с жълти петънца го преследваха.

Беше му позната, но не можеше да си спомни откъде. Приклекна и отново пое аромата ѝ в дробовете си — в ъгълчето на съзнанието му някакъв спомен се бореше да изплува на повърхността. Продължи да я гледа, докато опитваше да разбере какво в тази жена го пленяваше така. Изръмжа от раздразнение.

Тогава тя вдигна поглед към него и в очите ѝ блеснаха сълзи. Това не само го обърка, но стори и много повече. Изпълни го дълбоко чувство за вина. Знаеше, че той е причината, въпреки че не я беше докоснал или наранил. Тя премигна бързо, за да не позволи на сълзите да се търкулнат по бузите ѝ.

Толкова нежни черти. Вниманието му беше привлечено от устните ѝ. Тя трябваше да се усмихва. Един образ как прави точно това проблесна в ума му. Последва го звукът от смеха ѝ и от дълбините на съзнанието му изплува спомен.

— Не го прави, 466! Трябва да си сериозен.

— Мога да бъда — каза той. — Ако ми дадеш, каквото искам.

Веселието ѝ изчезна.

— Какво е то?

— Ти.

— Не ме принуждавай да прекратя сеанса ни. Толкова добре вървеше.

Той се намести в стола си и разтвори бедра.

— Седни в скута ми и ще ти кажа всичко, което пожелаеш.

Тя сведе поглед към бедрата му и преглътна конвулсивно. Беше изкушена. Той го разбираше и силно желаше да изпълни молбата му.

— Седни в скута ми! Нищо няма да ти направя. Просто те искам по-близо.

Видът седна на твърдия под в клетката, не в удобния стол, и загледа жената, чиито сълзи все още пълнеха очите ѝ. Опитваше се да разграничи реалността от спомена. Тя наистина беше там, но ги разделяха решетки. Това беше истинското, другото беше нещо от миналото. Тя го гледаше също толкова напрегнато, както той — нея. Говоренето беше трудно, но той успя.

— Седни в скута ми — повтори думите, които знаеше, че ѝ е казвал веднъж преди. — Нищо няма да ти направя. Просто те искам по-близо.

Очите ѝ се разшириха.

Мъжът се бореше да си припомни още и вдигна ръце към нея. Веригите издрънчаха и го разсеяха и той се намръщи.

— Как се озовахме тук?

— Къде мислиш, че сме?

Видът се огледа.

— Не знам. Бяхме в... кабинет. — Това беше вярно. Знаеше го.
— Твоят. Исках те по-близо.

Жената прехапа устни.

— Какво друго си спомняш?

— Ти искаше да го направиш.

— Да — кимна тя.

— Ела при мен! — Той се намести по-удобно на пода и потупа бедрата си.

Тя се поколеба и се изправи. Мъжът изръмжа в знак на протест, когато му обърна гръб и отиде до някакъв стол.

— Не!

Младата жена се наведе, взе нещо и се обърна към Вида.

— Как се казваш?

Той се замисли за отговора и се сети.

— Аз съм 466.

Тя бавно приближи, стиснала нещо в юмрук.

— Коя съм аз?

Беше на върха на езика му, но не си спомни. Каза онова, което чувстваше, че е вярно.

— Ти си моя.

Тя отиде до вратата и сведе поглед към ключалката. Направи ѝ нещо и тя изщрака. Жената се поколеба и захвърли нещо в другия край на помещението. Ключът издрънча на пода. Сърцето на младия мъж ускори ритъма си, щом вратата се отвори и вече нищо не стоеше помежду им. Желанието да се втурне към жената беше силно, но на лицето ѝ се изписа страх. Не искаше да я плаши, затова остана неподвижен.

— Седни в скута ми! Няма да те нараня!

466 задържа дъх, когато лекарката пристъпи в клетката. Веригите щяха да му попречат да я настигне, ако решише избяга. Не бяха достатъчно дълги, за да излезе извън решетките. Джой направи една колеблива крачка напред, след това друга, докато мъжът вече не можеше да устои на аромата ѝ. Вдиша дълбоко въздух и пое уханието ѝ в дробовете си. Познаваше я. Това го обърка, защото спомените му бяха откъслечни.

— Няма да те нараня! — закле се той. Думите му бяха искрени. Не знаеше името ѝ или откъде я познаваше, но тя означаваше нещо за него. — Какво не е наред с мен?

— Болен си. — Говореше тихо, докато се снижи на колене, на сантиметри от него. Бавно вдигна едната си ръка и погали лицето му. Ласката ѝ беше лека, колеблива и плаха. — Аз съм Джой. Опитай да си спомниш за мен!

— Опитвам се. Аз... объркан съм.

Изненада го, когато се приближи и хвана рамото му с другата си ръка. И когато леко се завъртя и бавно седна върху бедрото му, Видът погледна надолу. Беше лека като перце и седеше почти там, където я искаше. Не устоя на изкушението, обви ръце около талията ѝ и я намести върху скута си, така че дупето ѝ опря в члена му. Жената ахна, но той внимаваше да не я нарани. Беше дребна, но нямаше да я пусне.

— Спокойно! — настоя Видът. — Не се страхувай от мен!

Джой се отпусна в ръцете му и изражението ѝ се промени. Ръката ѝ на рамото му вече не стискаше толкова силно, но не се и

отмести.

— Помниш ли кабинета ми? Какво друго си спомняш? — Гласът ѝ трепереше.

— Не седна в скута ми, но го искаше.

— Да.

— Наистина ли се е случило?

— Да.

— Трудно ми е да мисля.

— Защо изпитваш трудност да се съсредоточиш? Знаеш ли?

— Забравям.

Джой се притисна към него и Видът преглътна ръмженето си. Желаше я и членът го болеше — твърд и затворен в капана на панталоните му.

— Какво друго си спомняш за онзи ден?

— Защо ме отблъсна? Ти също ме желаше. — Беше сигурен в това, макар да не знаеше защо.

— Вярно е — призна младата жена. — Винаги в било така.

Действителността беше по-добра от спомена. Джой не го отблъсна. Моментен проблясък го връхлетя и той се усъмни в разума си. Затегна ръце около жената.

— Това сън ли е?

— Не. Наистина съм тук. С теб. Можеш ли да правиш разлика между реалност и илюзия?

— Не винаги. — Нямах да лъже Джой. Името ѝ подходеше, звучеше правилно. — Понякога си спомням разни неща, но после изчезват и аз забравям.

Тревога помрачи лицето ѝ. 466 знаеше, че не е объркал емоцията, защото дълбоко в себе си беше сигурен, че познава добре тази жена.

— Да нямам травма на главата?

— Не. Беше ти дадено непознато наркотично вещество и оттогава имаш психологически проблеми.

— Кой ми е направил това? — Яростта му се пробуди бързо и той изръмжа.

Лекарката прехапа устни и не отговори.

— Не се страхувай от мен! Кой го направи?

— Мерикъл — прошепна тя.

Кръвта във вените му се вледени, докато се оглеждаше за техниците, но не видя и не подуши никого освен Джой.

— Отново са ме заловили? И са взели и теб? — Ръцете му се стегнаха около нея, придърпа я по-близо и протегна крак. С върха на пръста достигна вратата и я бутна, за да се затвори. — Ще се бия с тях! Ще ни освободя! Не напускай клетката ми! Няма да ги пусна вътре, ще ги убия, преди да стигнат до теб.

Младата жена пусна рамото му, за да обхване лицето му в шепи, привличайки погледа му върху себе си.

— Чуй ме! Спомняш си, че те освободиха, нали?

— Да. Бяхме на Обект 4.

В погледа ѝ се появи тревога.

— Ще ти кажа цялата истина, защото знам, че си достатъчно силен, за да я понесеш, нали? Вземам това решение, защото не искам да нападнеш някого с мисълта, че сме в опасност. Това не е така.

— Напротив! — Може би тя също беше под влиянието на наркотици и беше объркана.

— Ти напусна Обект 4, за да заживееш на място, наречено Хоумленд. То се управлява от твоя народ. Всички тук са като теб. Те също бяха освободени от Мерикул.

Думите ѝ го объркаха още повече.

— Те са ме затворили в клетка, с вериги? — Искаше да ѝ повярва, но не разбираше защо тези, като него, биха постъпили така.

— Спомняш ли си охранителите, които патрулираха около мотела, за да държат хората далеч?

— Да.

— Такава беше твоята работа тук. Държеше далеч хората, които искат да ви навредят. Около територията има високи стени и ти си бил върху една от тях. Някой, който е работил за Мерикул, те е улучил със стреличка, пълна с неизвестно вещество. Ти забрави кой си и нападна други Видове. Твои приятели.

— Не бих го направил. — Муун се бореше със съмненията си. Не мислеше, че Джой ще го излъже, искаше да ѝ вярва, но казаното нямаше смисъл.

— Не можеше да си спомниш и аз коя съм, но сега си спомняш, нали?

— Да.

— Същото е станало с приятелите ти. Забравил си кои са. Как се казваш?

— 466 — беше сигурен в това.

Джой се поколеба.

— След като си напуснал Обект 4 си си избрал име.

Той опита да си спомни, но не можа.

— Муун — прошепна Джой. — Сега това е името ти. Звучи ли ти познато? Напомня ли ти нещо?

Той поклати глава и стегна ръце около нея.

— Защо играеш тази игра? Името ми е 466. Това тест ли е?

Тя леко погали бузите му с върховете на пръстите си. Това му хареса и малко го успокои.

— Казвам ти истината. Не бих те излъгала. Беше опасен и се наложи да те заключат тук, а веригите са, за да могат да те задържат, докато ти вземат кръв за изследвания. Твоите хора правят всичко по силите си, за да ти помогнат. Много лекари, лаборанти и химици опитват да намерят начин да те излекуват. Обадиха ми се и аз също дойдох, за да ти помогна.

— Обадили са се?

— По телефона.

— Била си в кабинета си, когато това се е случило?

— Не. Всъщност шофирах колата си на път за вкъщи.

— Този Хоумленд е толкова голям, че имаш нужда от кола?

— Не бях тук. Живея на около час път.

— Ние не живеем тук? — Думите ѝ все повече го объркваха.

— Ти живееш тук. Аз — не.

Нещо му дойде на ум и мъжът изръмжа.

— Ти не си дошла с мен, когато съм се преместил в този Хоумленд?

— Не.

— Живееш на Обект 4. — Видът беше ядосан. — Защо не живееш тук? Ти си моя, а аз съм твой. Да не си ме дала на онази другата жена?

— Не! — Лекарката се сви в скута му. — Поеми дълбоко въздух! Превъзбуден си.

— Обясни!

Тя погледна встрани и после отново към него. Муун знаеше какво означава това — винаги лесно я разгадаваше. Не искаше да отговори.

— Обясни! — заповяда ѝ по-силно.

— Напуснах Обект 4, преди ти да се преместиш в Хоумленд.

С осъзнаването дойде и болката. Тя стегна гърдите му, все едно сърцето му беше стиснато в юмрук. Винаги се бе боял, че тя ще напусне работа и ще го изостави.

— Оставила си ме?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да. Съжалявам!

466 отпусна ръце и извърна лице, за да се отдалечи от нежното ѝ докосване. Искаше му се да я махне от скута си, но не можа да го направи.

— Напуснал съм Обект 4 и съм дошъл тук без теб?

— Да. — Сълзите потекоха по бузите ѝ.

Муун устоя на желанието да ги избърше с ръка.

— Защо си тук сега?

— Имаше нужда от мен. Дойдох веднага, щом ми се обадиха. Дори не се прибрах до вкъщи. Обърнах колата и дойдох направо в Хоумленд.

— Ако напуснеш клетката ми, няма да си в опасност?

— Не. Ти си в безопасност тук. Обещавам ти!

Джой беше избрала да го изостави. И той имаше гордост.

— Излез, Джой! Върви си! — Видя изненадата в очите ѝ. — Стани от скута ми! Не ме докосвай повече! Не искам съжалението ти.

— 466 — прошепна младата жена, посягайки отново към лицето му.

Той се извъртя, леко я пусна на бетонния под и се отдръпна, преди да се изправи на крака. Отиде до стената на клетката, вперил поглед в нея, докато се бореше с емоциите си. Болка и гняв се вихреха еднакво силни.

— Извикай някой друг да ми каже истината. Вече не ти вярвам.

* * *

Джой изтри сълзите си, докато гледаше как 466 се отдръпва възможно най-далече от нея. Беше грешка да му казва толкова много. Не искаше да го лъже или да рискува да опита да избяга, убеден че двамата са в опасност от Мерикъл. Не бе забравила колко защитнически се държеше той, докато не затръшна вратата, за да я предпази. Ключът за оковите беше извън обсега му, но лесно можеше да вземе този за вратата, ако пожелаеше. Беше го оставила в джоба си, след като влезе в клетката му.

— Моля те, 466 — Щеше да опита всичко. Живееше с вината от деня, в който стегна куфара си и напусна онзи мотел в пустинята. — Изслушай ме!

— Не! — Видът повдигна горната си устна и показа кучешките си зъби. — Излез! Вече не съм твой. Наистина ли името ми е Муун? Аз ли го избрах?

— Да.

— Тогава спри да ме наричаш с номер. — Погледна я и изръмжа заплашително. — Казах ти, че никога няма да избира човешко име.

Професионалистът в Джой се радваше, че мислите му са ясни и е запомнил получената от нея информация. Имаше пълно право да бъде ядосан и да я отхвърли, след като бе предала доверието му. Болеше я, че иска тя да си върви. Една егоистична частица от нея я изкушаваше да го остави за няколко часа, с надеждата, че ще забрави казаното и ще започнат отначало. *Научи си урока. Сега, след като разбра част от случилото се между нас, ме мрази.*

— Муун, няма да си тръгна! Трябва да разберем какво се случва, за да мога да ти помогна.

— Не те искам близо до мен!

Не плачи отново. Нейните чувства не бяха от значение.

— Рядко имаш периоди на просветление, но в момента си добре. Изпитваш ли някаква физическа болка? Нещо боли ли те? Имаш ли главоболие. Гадене? — Не беше лекар, но бе почти сигурна, че ще искат да знаят отговорите, за да определят ефекта от наркотика. — Важно е!

Видът кръстоса ръце на гърдите си, погледна надолу към веригите и сбърчи ядосано нос.

— Тялото ми е добре.

— Слабост в крайниците?

— Не. Оковите не са удобни, но съм преживявал и по-лошо.

— Липса на усет в пръстите на ръцете или краката?

— Не — сви юмруци мъжът.

Беше облекчение да го чуе. Не беше наркотик, създаден да го подлудява, като засяга центрове му на болка.

— А емоциите ти? Чувстваш ли се зле? Изпитваш ли трудности да се концентрираш, или да следиш разговора ни? Как е зрението ти? Слухът? Чуваш ли шум или сърцето си в ушите?

— Излез, Джой!

— По дяволите, Муун! Моля те, отговори ми, преди да си тръгна!

— Чувствам се нормално.

И много ядосан, но тя не го отдаваше на физическото му състояние.

— Когато ме видя за първи път, не знаеше коя съм. Просто така ли се сети? Бързо ли беше, като проблясък, или пък по-бавно?

Видът подпря гръб на решетките и вдигна брадичка, докато продължаваше да я гледа намръщено.

— Беше ми позната, но не знаех откъде. Съсредоточих се върху един спомен и той стана по-ясен, докато те познах.

— Спомняш ли си времето в Мерикул?

— Да.

— А че беше освободен?

— Да.

— Сега спомняш ли си Хоумленд?

Част от напрежението, изписано на лицето му, се стопи, докато претърсваше паметта си.

— Не.

— Какво е последното нещо, което си спомняш?

— Как сме в твоя кабинет и искам да седнеш в скута ми.

Младата жена бавно се изправи.

— Опитай да се съсредоточиш върху времето, когато заминах.

Гневът му се върна.

— Не е необходимо. Ти ми каза какво е станало.

— Опитай! Тук съм, за да ти помогна. Така че, позволи ми!

— Доведи новият ми терапевт.

— Няма такъв. — Джой си спомни разговора за доктор Крегор и потръпна. Нямаше начин да допусне в близост до Муун някого, за когото Новите видове се изказваха така. — Не искаш ли да излезеш от тази клетка? Да махнат оковите?

— Знаеш, че искам.

— Тогава говори с мен. Отговори на всичките ми въпроси и нека решим проблема. Моля те!

Мъжът затвори очи и чертите му се отпуснаха. Джой се зачуди дали имаше намерение да я игнорира, или се опитваше да изпълни молбата ѝ. Малко подсказване можеше да помогне.

— Единият ден бях там, а на следващия вероятно са ти казали, че съм си тръгнала. Напуснах късно, след вечерната проверка.

Видът рязко отвори очи и изръмжа.

— Отидох в кабинета ти, но пазащът каза, че не си вътре. Помислих, че закъсняваш, но тя каза, че вече не работиш там. Реших, че са те уволнили, но човекът твърдеше, че си напуснала.

— Това е добре — показваше, че той може да се фокусира върху период от време и спомените да се завърнат.

— Нямаше нищо добро в това. — Муун отпусна ръце и ги сви в юмруци до бедрата си. — Дори не се сбогува.

— Имах предвид факта, че си спомняш, ако се съсредоточиш върху определен времеви момент.

— Заслужавах повече от това да напуснеш, без да кажеш и дума. — Той се оттласна от решетките и пристъпи към Джой. — Как можа да го направиш?

— Нямах избор.

— Излъгали са ме? Била си уволнена?

— Не. — Изкушаваше се да излъже, за да потуши гнева му, но не можеше да постъпи толкова низко. — Привличането между нас се увеличаваше и знаех, че повече няма да мога да ти устоя. Затова трябваше да напусна.

Видът приближи още една крачка и спря.

— Срамувала си се, че ме желаеш? Животното полу-човек?

— Не! — Един умен човек би продължил разговора от другата страна на решетките, но Джой пренебрегна аргументите на разума. Муун можеше да бъде плашец и смуцаващ. Можеше да ръмжи и да показва острите си зъби, но тя залагаше живота си — буквално — че

няма да я нарани. — Разбира се, че не. Обясних ти десетки пъти. Бях твой лекар и не беше етично да имаме физическа връзка.

— Каза, че ще е, като да се възползваш от мен. — Още една голяма крачка и спря на сантиметри от нея, карайки я да вдигне глава, за да продължи да го гледа в очите. — Изглеждам ли слаб?

— Не. Имах предвид емоционалното ти състояние. Помниш ли това?

Движението му беше светкавично и без да иска Джой потръпна, когато пръстите на едната му ръка внезапно хванаха брадичката ѝ и задържаха главата ѝ неподвижно. Младата жена инстинктивно хвана китката му над оковите. Не се бореше, за да се освободи. Той не я нараняваше, но я стискаше здраво.

— Щяха да разберат, дори ако бях готова да пренебрегна моралните си принципи. Щяха да ме уволнят и изхвърлят незабавно. Вероятно щяха да повдигнат криминални обвинения срещу мен, само за да запазят в тайна вашето местонахождение.

— Муун — каза пресипнало той, навеждайки се, за да я погледне в очите. — Не ме познаваш под това име, нали? Мога да го чуя в гласа ти. Лесно произнасяш 466, но се колебаеш, преди да кажеш Муун. Не си ме виждала, след като напуснах Обект 4. Наскоро ли съм избрал името?

— Не знам точно кога.

— Колко време е минало, откакто ме напусна?

— Предпочитам да не ти отговарям. Мисля, че шокиращите новини ти бяха достатъчни за един ден. — Освен това държеше здраво лицето ѝ. Не беше абсолютна идиотка, въпреки някои от глупавите ѝ избори, свързани с него.

— Седмици?

Джой стоеше мълчаливо.

— Месеци? — присви очи Видът.

— Муун, аз наистина...

— Година? — прекъсна я той, почти опрял нос в нейния, внимателно вирайки се в очите ѝ. Изръмжа. — Повече от година. Мога да те прочета. — Пусна я и се дръпна назад толкова рязко, че почти се спъна в една от веригите, но успя да запази равновесие. От гърдите му се изтръгна ръмжене и той се обърна към нея. — Махай се!

Джой мразеше сълзите, които отново напълниха очите ѝ. Не ѝ се случваше често да плаче, освен когато беше свързано с Муун.

— Добре — отдръпна се тя. — Ще изляза.

Изведнъж той се хвърли към нея и Джой се уплаши, когато силните му ръце обгърнаха талията ѝ. Краката ѝ се отлепиха от пода, а гърбът ѝ удари решетките. Не я заболя, но бе достатъчно силно, за да изкара въздуха от дробовете ѝ. Муун я притискаше с тяло така, че лицата им бяха на едно ниво. Гърдите и бедрата му притискаха нейните, за да я задържат точно където я искаше.

— Защо?

— Трябваше... Преди да съм се поддала и да правим секс. Нямахме да ни позволят да сме заедно. Направих го повече за теб, отколкото за мен. Кълна се! Мислех, че може да нападнеш някого за отмъщение и да бъдеш наранен. Не исках това да се случи.

Видът се наведе, докато топлият му дъх не парна устните ѝ.

— Не. Защо си тук сега? Искам истината! Каж ми го в очите!

— Беше в беда и мислех, че се нуждаеш от мен.

— Преди също се нуждаех.

Беше мъчително да е толкова близо до него. С всеки негов дъх и с топлината, предавана от тялото му, ѝ ставаше все по ясно, че ги дели единствено тънката материя на блузата ѝ. Ръцете ѝ трепереха, когато ги вдигна към силните му рамене. Твърдите, яки мускули се стегнаха под пръстите ѝ.

— Не е минал и ден — призна младата жена, — без да съжалявам, че си тръгнах. Постоянно мислех за теб. Искаше ми се нещата да бяха различни. Дойдох веднага щом ми се обадиха от Хоумленд. Искях да те видя отново.

Муун меко изръмжа, а гърдите му вибрираха срещу нейните.

— Каза, че това не е Обект 4. Моят народ се грижи за охраната и правилата на това място? Така ли е?

— Да.

Той огледа мазето.

— Къде са те?

— Горе. Присъствието им те разстройваше.

— Тук сме сами?

— Да.

— Моите хора ме познават?

— Да. Всички в Хоумленд са загрижени за теб. Особено най-добрият ти приятел.

Объркване помрачи чертите му.

— Искаш ли да знаеш името му? — Чудеше се дали името на Харли ще предизвика някакъв спомен.

— Моите хора са ти се обадили, за да ми помогнеш?

— Да.

— Достатъчно ми е.

Джой не го разбра и отвори уста да попита, но вместо това ахна, когато мъжът я притисна по-силно в решетките и плъзна длани нагоре, докато палците му стигнаха под гърдите ѝ. Ръцете му я хванаха по-здраво.

— Тогава знаят какво ще ти направя.

Без предупреждение той я отдръпна от решетките и бързо се завъртя. Младата жена беше твърде зашеметена, за да реагира, докато той не я обърна в обятията си и я хвърли. Докато падаше, я връхлетя ужас, но не подът посрещна тялото ѝ. Вместо него теглото ѝ бе поето от мек матрак, когато се приземи по корем. Докато си поемаше въздух, леглото потъна отчаясно. Издрънчаха вериги.

Джой погледна през рамо, сърцето ѝ препускаше бясно и шокирано видя как Муун възсяда бедрата ѝ. С една ръка натисна гърба ѝ, за да не мърда, а с другата посегна към колана на полата ѝ. Звукът от ципа, когато го дръпна, беше оглушителен.

— Какво правиш?

Въздухът докосна гърба ѝ и Муун провря пръсти под бельото ѝ. Дръпна силно, като едновременно с това се повдигна и смъкна полата ѝ до бедрата. Младата жена опита да се измъкне, но коленете му я държаха на място.

Видът пусна полата и се наведе над Джой. Подпря длани встрани до раменете ѝ и приближи лице до нейното.

— Опитвам се да не съсия дрехите ти, но не става. Можеш да ми помогнеш, като се завъртиш, или ще ги скъсам.

Щом чу думите му, всички отправени предупреждения минаха през ума ѝ, но тя не се боеше. Беше готова за това. Дори го желаше. Искаше го от твърде отдавна.

Ръката на гърба ѝ се спусна надолу и стисна едно от меките полукълба на дупето ѝ. Носеше изрязани бикини и ясно усети грубата

повърхност на дланта му върху оголената си кожа.

— Сега задникът ти е мой, сладурче! Всеки, който ме познава, знае колко те желая. — Гледаше я в очите, докато ръката му масажираше топлата плът. — И те изпратиха при мен. — Погледът му се плъзна към устните ѝ. — Кажи го!

Наложи ѝ се да преглътне, за да може да проговори.

— Какво искаш да кажа?

Мускулите ѝ се отпуснаха под тялото на мъжа, а пулсът ѝ се ускори.

Видът отново срещна погледа ѝ и повдигна вежди.

— Никакви оправдания? Нито дума на отказ?

Много бавно Джой се повдигна и започна да се обръща. Тялото му я ограничаваше и не беше лесно, но все пак Муун пусна дупето ѝ и ѝ позволи да се обърне. Легна по гръб, без да изпуска погледа му. Протегна трепереща ръка и обхвана лицето му.

Когато го дръпна нежно да се приближи, очите му се разшириха изненадано. Жената леко надигна глава и облиза устни.

— Целуни ме!

Видът си пое дълбоко въздух и от гърдите му се откъсна още едно ръмжене.

— Ще направя всичко за теб.

ГЛАВА СЕДМА

Възбуда и малко нервност завладяха Джой, когато затвори очи и устните на Муун леко покриха нейните. Беше учудващо нежен. Действията му бяха по-скоро закачка, а не истинска целувка. Младата жена отвори леко клепачи и го видя надвесен над нея. Тъмната настойчивост в погледа му разгорещи цялото ѝ тяло.

— Свали си дрехите! Всички! — Муун се повдигна и бавно се изправи на крака. — Веднага!

Трябваше ѝ секунда, за да накара ума си да работи. Изправи се и посегна да свали блузата си, но се поколеба. Беше си представяла този момент толкова дълго. Ръцете и трепереха, докато повдигаше дрехата. Бузите ѝ горяха от наситения му поглед, но се надяваше, че няма да остане разочарован, щом получи желаното. Тормозеха я много въпроси без отговор. Той беше свикнал с жени от Видовете. Телата им бяха здрави и добре оформени. Нейното не бе. Дали някога е спал с жена човек? Искаше да попита, но знаеше, че вероятно няма да получи отговор.

Друга част от нея изпитваше вина. Професионалистът в нея крещеше, че е грешно да продължава, щом умът му е толкова объркан. Ами ако има приятелка, за която не си спомня? Ще я намрази ли покъсно? Ще има ли усещането че се е възползвала от него? *Говори*, заповяда си, съвестта ѝ не би позволила друго.

— Муун?

— Свали си дрехите! — Гласът му беше дълбок, почти нечовешки.

— Голяма част от спомените ти липсват. В живота ти може да има някой специален, към когото имаш чувства. Никой не ми спомена да имаш приятелка, но това не означава, че не проявяваш интерес към някого. Знаем малко за сегашното ти аз, но съм сигурна, че не би изневерил съзнателно на жена. А точно това може да си на път да сториш.

Той пристъпи напред и хвана блузата, която бе съблякла, но все още стискаше пред гърдите си. Изтръгна я от ръцете ѝ и я хвърли на пода.

— По-късно ще ме намразиш, ако го направим, а ти имаш чувства към някой друг.

— Без извинения! — изръмжа Видът.

Това я накара да спре и да го изгледа притеснено.

Той бавно се приведе.

— Ако има жена, тя не е тук. Ти си.

Ох! Всеки с гърди ли би му свършил работа в момента?

Той изглежда разбра какво мисли. Това не трябваше да я изненадва. Мъжът, когото познаваше, винаги е бил проникателен.

— Сигурен съм, че няма жена, която да желая повече от теб, Джой. Ако съм се срещал с някоя, тя е била просто удобство.

— Няма как да знаеш със сигурност.

Муун се наведе, хвана ръба на леглото с две ръце и кимна.

— Нямам съмнения.

Говореше искрено. Беше почти срамно колко близо до повърхността изкарваше чувствата ѝ. Гордееше се със способността си да ги държи под контрол, но тогава се появи Муун и подкопа основите на самата ѝ душа, докато се наложи да напусне живота му, за да избегне бедствието и за двама им. Бе живяла в съжаление и нещастие.

— Добре — тя се пресегна и откопча сутиена си.

Видът сведе поглед, за да наблюдава действията ѝ. Джой го остави на таблата на леглото, легна по гръб и повдигна бедра. Мушна палци под ластика на бикините си и ги издърпа надолу заедно с полата, събрана на кръста ѝ. След това изрита и двете на пода. Остана напълно гола. Муун внимателно огледа всеки сантиметър от тялото ѝ.

Когато отпусна бедра на леглото, Джой внимателно проследи лицето му за признаци какво чувства или мисли, но не успя да открие нищо. Нямахше представа какво да прави с ръцете си, затова ги отпусна на леглото до бедрата си.

Муун се изправи и посегна към панталоните си. Членът му се притискаше плътно към памучната материя, разтягайки предницата. Трябваше да прехвърли ластика над ерекцията си, която щръкна право напред, щом я освободи. Видът се наведе, закривайки гледката и тихо изруга.

— Проклети вериги!

Мъжът лесно разкъса плата, тъй като веригите му пречеха да свали дрехата по друг начин.

Джой ахна, когато той отново се изправи и застана до леглото. Подпря коляно в края му, наведе се напред и се подпря на ръце. Погледът му се плъзна по тялото ѝ — от краката до лицето.

— Отвори се за мен, сладка!

— Не искаш ли първо да ме целунеш?

— Точно това ще направя. — Очите му се устремиха към гладко обръснатата ѝ женственост. — Отвори!

О, по дяволите! Джой започна да се поти.

— Може би трябва да действаме малко по-бавно? Мина доста време и съм... ам... малко ръждясала. Може би трябва да се целунем първо и да работим върху това или под него? Да. Определено отдолу, нали?

Муун задържа погледа ѝ и се усмихна. Беше опустошително.

— Не си девица. Спомням си.

Тя също. Той се бе разгневил, когато му обясни, че е имала бивши приятели, с които е била интимна. Изглеждаше ѝ толкова наивен с мнението си, че за човешките жени вечната любов върви ръка за ръка със секса. Това я беше привлякло още повече.

Видът се плъзна няколко сантиметра нагоре и едната му верига го спря. Усмивката му се стопи, когато вдигна ръка и дръпна метала по релсата.

— Почакай!

Младата жена вдигна крака и се завъртя настрани, излизайки изпод него, и стана от леглото.

— Върни се обратно! — изръмжа Муун.

— Дай ми секунда.

Джой тръгна към вратата на клетката. Стърженето на метал по пода беше единственото ѝ предупреждение, преди Муун да я хлопне с ръка пред лицето ѝ.

— Не! Никъде няма да ходиш!

Тя се обърна и го погледна.

— Отивам да взема ключа за веригите ти. Искаш да ги свалиш, нали?

По лицето му пробяга несигурност.

— Веднага ще се върна. Когато отключих вратата, хвърлих ключа надалеч, за да не можеш да ми го вземеш. Мога да те освободя.

Видът се приведе, за да я погледне в очите.

— Може да лъжеш.

Джой вдигна ръка и го погали по гърдите.

— Довери ми се, Муун! Желая те! Вземам ключа и веднага се връщам.

Тя остана зашеметена, когато мъжът падна на колене, докато все още я държеше пленница между ръцете си, хванали здраво вратата зад гърба ѝ. Той пусна решетките, обгърна гърдния ѝ кош и сведе глава. Усещането от топлият му влажен език върху дясната ѝ гърда почти я повали на колене.

Пръстите ѝ се вплетоха в косите му, докато той засмука зърното ѝ. Устата му сега не беше нежна и внимателна. Силните подръпвания я караха да тръпне цялата, изпрацайки вълни от удоволствие направо към сърцевината ѝ и топло усещане се разливаше в корема ѝ, докато се почувства обхваната от пламъци.

— Да!

Видът освободи гърдата ѝ, за да се премести на другата и да ѝ отдели същото агресивно внимание. От него зазвуча ръмжене, а ръцете, които я държаха, затегнаха хватката си. Джой се държеше с всички сили за него, за да остане исправена. Страхуваше се, че ще се разтопи на пода в локва от желание.

Изведнъж Муун я пусна и вдигна поглед към нейния. Пое си дълбоко въздух и от разтворените му устни се разнесе ръмжене.

— Ти ме искаш. Почти мога да вкуся желанието ти.

Беше невъзможно да проговори и вместо това само кимна.

Ръцете му се отпуснаха и той се отдръпна назад както беше на колене. Джой трябваше да го пусне. Не искаше да го прави, но нямаше избор.

— Вземи ключа. Ако ме излъжеш... — заплахата увисна във въздуха.

Тя кимна мълчаливо и се протегна назад, за да отвори вратата, само за да осъзнае, че тялото ѝ я блокира, когато я дръпна и я удари отзад. Младата жена се измести встрани и отвори колкото да премине, след което се обърна и трескаво затърси къде хвърли ключа.

Под мъждивата светлина видя нещо сребърно да проблясва на пода на мазето. Наложил си да се контролира и бавно да отиде да го вземе, вместо бързо да изтича. Когато се наведе и вдигна ключа, дочу още едно ръмжене от Муун. Обърнал се, за да открие, че той бе отворил широко вратата и я блокирала с масивното си тяло.

— Ела при мен! — настоя грубо мъжът.

Членът му потръпнал, изглеждаше невероятно твърд, а Джой бавно, крак пред крак, се придвижил пред мъжа. Почти се докосваха. Муун грабнал ключа от ръката ѝ и гледайки я в очите, освободил и двете си ръце. Прангите паднаха на пода със силен звън. След това той се наведе и отключил оковите на глезените си.

Лекарката не очаквала, че ще я вдигне, но той го направи. Едната му ръка се уви около талията ѝ и я повдигнал, за да я прилепи към тялото му. Няколко широки крачки ги изправиха пред леглото. Там той я пуснал и я шокирал, като ѝ обърнал гръб. Тя наблюдавала как Видът прекосил клетката, затръскал вратата и взел една от веригите, свързана с единия от предните ъгли на помещението.

— Какво правиш?

Дори не я погледнал, докато уви веригата няколко пъти около решетките и я заключил, за да блокира вратата. После взел другата предна верига, омотал я поне пет пъти върху предишната и също я заключил. За да се влезе в стаята трябвало да се срежат веригите на няколко места. След това се обърнал към жената.

— Защо го направи?

— Никой няма да дойде тук и да ме спре. Или поне ще им отнеме известно време, за да стигнат до мен.

— Никой няма да се намеси.

— Няма да поемам рискове, сладост.

Това беше мъжът, когото познавала, онзи, в когото се влюби. Приблизил я с грацията на хищник, а тя не беше толкова глупава, че да забрави, че той не бе изцяло човек.

— Отвори се за мен! — прозвучала грубата му команда. — Сега! Няма да чакам повече. Не мога. На път съм да изгубя контрол.

Част от нея беше любопитна какво би се случило. Безброй пъти си бе представяла как прави любов с нея, без да се въздържа. Щеше да е див, едва да контролира животинските си инстинкти, съвсем различен от всеки, когото познавала интимно. Това бе част от

магнетизма му. Част от нея помнеше, че макар да изглежда напълно с ума си, всеки момент може отново да изключи. Нямаше да насилва късмета си. Бяха заедно — тук и сега.

Джой разтвори крака, подгъна колене и подпря пети в ръбовете на матрака. Муун се приближи, спря в края на леглото и устреми поглед към центъра на нейната женственост. Младата жена преглътна звучно, сърцето ѝ препускаше и още веднъж тя се зачуди какво да прави с ръцете си.

Нервите ѝ бяха опънати. Не беше правила секс от почти три години. В началото се възстановяваше от предателството на бивш приятел. След това срещна 466. Работата ѝ я задържаше в пустинята, а след като напусна, няколкото срещи, които имаше, само ѝ показаха колко много им липсва на другите мъже. Никой не можеше да се сравнява с мъжа на мечтите ѝ. Мъжкарят на мечтите ѝ, поправи се, спомни си колко мрази да го нарича „мъж“.

Той стоеше и я гледаше, както тя гледаше него. Очите му изглеждаха черни вместо обичайното тъмнокафяво. Като че ли чертите му се изостриха и тя се притесни, че може да не харесва видяното, въпреки че членът му още стърчеше твърд и дебел пред погледа ѝ.

— Муун? — В гласа ѝ ясно се долавяше несигурност.

Видът си пое накъсано дъх и отпусна коляно в края на леглото. Ръцете му поеха тежестта, когато се наведе и вмъкна рамене между краката ѝ, раздалечавайки ги още. Не ѝ даде друго предупреждение, преди да се отпусне и да хване бедрата ѝ. Копринената му коса я погъделичка, преди да усети топлия му дъх срещу отвора на женствеността си.

Ръмженето беше дълбоко и секси, малко страшно, защото не звучеше като нищо човешко, но след него Джой имаше други неща, върху които да се съсредоточи. Той притисна здраво бедрата ѝ надолу и с палци я разтвори за устните си, докато езикът му направи едно дълго близване върху клитора ѝ.

Най-после младата жена разбра какво да прави с ръцете си, търсейки за какво да се вкопчи, когато удоволствието заля тялото ѝ. Здравно стисна в юмрук завивките. Муун притисна устни към нея и този негов силен, талантлив език я облизваше с решителност, оставяйки я задъхана и неспособна да мисли.

Вкусът на Джой почти пречупи контрола му. Не само членът го болеше, но вълни от болка пулсираха в цялото му тяло от нуждата да бъде в нея, но той се бореше да устои. Искаше първо да я доведе до върха. Щеше да му е по-лесно да влезе в нея, ако беше наистина мокра и готова. Бедрата ѝ се движеха срещу ръцете му. Тялото ѝ се извиваше безумно и отчаяно, подсказвайки му, че е така близо до екстаза, че не може да стои неподвижно.

Пламенният отговор на тялото ѝ го доведе до ръба да забрави човешката си природа и да се подчини на животинската си същност. Притисна жената по-силно и бързо задвижи език върху подутата пъпка, докато Джой изкрещя името му. Усещането от меките ѝ бедра го предизвикваше да изследва всеки сантиметър от нея, но се налагаше да го стори по-късно. Нуждата да я обладае надделяваше над всичко. Тялото ѝ се стегна, трепна и Видът продължи, докато аромата на освобождаването ѝ не пречупи решителността му.

Откъсна устни от рая, повдигна се и се плъзна нагоре над Джой. Очите ѝ бяха затворени, главата — отметната назад, а устните — разтворени. Лицето ѝ беше поруменяло — най-прекрасното и чувствено нещо, което някога е виждал. Най-последно тя му принадлежеше.

Искаше да я обладае диво, да я вземе, да я притежава. Даже огледа къде би било перфектното място да я ухапе, за да не я нарани много, но и дамгата му да се вижда ясно от другите мъже, дори когато е облечена. Издутината на гърдите ѝ прекрати търсенето му. Тя обичаше блузи, които показваха малко от бюста ѝ. Едно ухапване в близост до основата би било идеална проява на претенциите му.

Джой пусна завивките с една ръка и сляпо посегна към гърдите на мъжа. Той погледна надолу и си припомни колко крехка е тя. Пръстите ѝ бяха тънки, дланта — малка, а кожата ѝ — много по-бледа от неговата. Нуждата да я обладае малко отслабна. *Внимателно, по дяволите!* нареди той на напирещите си инстинкти.

Подпря длан до лицето ѝ, а с другата се протегна между телата им, хвана коляното ѝ и го уви около бедрата си. Нямаше нужда да насочва члена си към нея. В този момент той си имаше собствен разум, съсредоточен в хлъзгавата влажност пред него. Муун леко се намести и преглътна ръмжене, когато натисна в нея.

Бавно! Не я наранявай! — повтаряше си мълчаливо.

Красиви сини очи се отвориха към него и за секунда Видът забрави как да диша, зашеметен над Джой, докато тя го гледаше със задоволство през полуспуснати клепачи. *Моята жена*. През ума му препускаха спомени от всички техни срещи, от всички начини, по които я бе желал, и сега чакането бе приключило. Нежно натисна — бе тясна, но го приемаше лесно, докато потъваше в нея.

Не можеше да задържи ръмженето, когато я облада дълбоко, женствеността ѝ го стискаше силно и той за момент се уплаши, че може да нарани и двамата. Очите ѝ се разшириха, но в тях не се четеше болка. Ръката на гърдите му не опитваше да го отблъсне, а го приласкаваше. Другата ѝ длан се впи в бицепса му, държейки здраво, като че ли животът ѝ зависи от това. Устните ѝ се разтвориха, за да пропуснат стона ѝ.

Младата жена раздвижи бедра, повдигна се и той усети как мускулите ѝ се свиват около члена му. Толкова добре се чувстваше, че искаше да вие, но вместо това се съсредоточи върху неговата жена. *Вътре. Вън. Бавно. Позволи ѝ да се приспособи*. Повтаряше си това, за да се предпази да не я вземе твърде бързо и грубо. Чист екстаз заплашваше да унищожи добрите му намерения. Винаги бе знаел, че с Джой ще бъде хубаво, но това надминаваше всичко, което някога е изпитвал. Тя беше рай, ад и всичко опияняващо — дрога за сетивата му, всичко, за което е мечтал някога, събрано в една малка жена.

— Ти си моя! — каза рязко Муун, знаейки, че няма да издържи дълго. Възбудата му бе твърде голяма и топките му се свиха, заплашвайки да излеят семето му.

Пусна коляното ѝ и се протегна между телата им, за да притисне палец към клитора ѝ, търкайки яростно. Знаеше, че ще бъде чувствителна от устата му и реакцията ѝ бе мигновена — заби нокти в кожата му, белязвайки го. Видът сведе устни над врата ѝ. Джой извърна лице, давайки му достъп и той внимателно я ухапа. Младата жена потръпна под него и изкрещя името му. Мускулите ѝ стиснаха по-силно члена му, изцеждайки го на малки спазми.

Муун откъсна устни от нежния ѝ врат, когато тялото му бе погълнато от бяла мъгла от удоволствие. Основата на члена му набъбна и той изпълни Джой със семето си, което излизаше на толкова силни струи, че чак го болеше. Болеше толкова приятно.

Тя си заслужаваше чакането. Мъжът знаеше, че ще бъде невероятно, но никога не бе предполагал, че нещо може да се усеща толкова правилно, докато най-накрая не получи Джой. Докато тялото му все още се носеше по удоволствието да познава усещането и вкуса на неговата жена, едно нещо му стана кристално ясно — никога няма да ѝ позволи да го отблъсне отново.

Моя е и ще я задържа! Това беше последната му съзнателна мисъл, преди всичко да потъне в мрак.

Джой опита да поеме дълбоко дъх, но беше почти невъзможно с тежкото тяло на Муун, което я приковаваше към леглото.

— Муун?

Не ѝ отговори. Тя плъзна ръце по ръцете и раменете му, борейки се да се премести достатъчно, че да види лицето му. Очите му бяха затворени, а изражението — отпуснато.

— 466?

Той не се помръдна нито се събуди. Тревогата я завладя бързо и силно. Физическото му състояние беше превъзходно и не беше логично да припадне от изтощение след секс. Разбира се, можеше да е резултат от наркотика. Вероятно се беше преуморил от всичкото това ръмжене и обикаляне. Беше се борил и с веригите.

Тя се отпусна, не можеше да направи друго, освен да го помръдне достатъчно, че да може да диша нормално. Нямахше начин да го отхвърли от себе си без да го претърколи на пода, а тя не искаше това да се случи. Можеше да го нарани. Телата им все още бяха свързани и тя осъзна, че той вероятно бе заключен в нея. Усещането колко голям бе членът му, доказваше теорията ѝ.

Джой знаеше всичко за физическите различия на Видовете. Не само, че всички имаха удължени кучешки зъби и груба кожа по пръстите и дланите си, но кучешките Видове се заключваха в жената след еякулация. Котешките Видове не го правеха, но спермата им беше по-топла от нормалното. Приматите обичаха да се гушкат.

Тя прокара ръце по раменете и ръцете на Муун, на всякъде където можете да достигне. Имаше безброй ноци, когато си беше представяла, че е точно в такова положение. Разбира се, в тези представи той бе буден и я целуваше.

Най-после правиха секс и той беше умопомрачителен. Беше десет пъти по-добър от всичко, което очакваше. Тръпка, една приятна

тръпка, плъзна по гърба ѝ. Нейният любовник Вид не само знаеше как се прави невероятен орален секс, но и когато правеше любов, не се движеше като обикновен човек. Притискаше бедра в нейните, а с всеки тласък на члена си търсеше и намираше точното място. Само мисълта за това я възбуди отново и тя си пожела да могат да го направят отново.

Сега го обичам дори повече. Мисълта беше отрезвяваща. 466 — Муун — би бил заплаха за сърцето на всеки. Всяка дишаща жена би била привлечена от изключителната му личност и физическо превъзходство. Тя не беше изключение.

Какво ще стане, когато си спомни всичко? Джой се тревожеше за това, докато продължаваше да гали и изучава всеки сантиметър от тялото му, който можеше да достигне. Имаше шанс повече да не чувства силна емоционална връзка с нея. Хората се променяха много за две години — видеото, което Харли ѝ показа, беше доказателство за това. Мъжът, когото тя познаваше, нямаше да се шегува за играенето на спортни игри с жени.

Все още се притесняваше, че може да е срещнал някого. Харли щеше да спомене приятелка или жена, ако Муун се срещаше с някого, но това не означаваше, че в някакъв момент не се е влюбил. Тя знаеше, че съдбоносни събития можеха да предизвикат преоценка на човешкия живот. Ами ако се събудеше и решише да последва някой, когото е загубил? Ами ако не я искаше? Да го загуби отново щеше да я унищожи.

Джой затвори очи и прегърна здраво Муун. Стъпка по стъпка, ден след ден. Това беше съвет, който бе давала на безброй пациенти, когато се изправяха пред катаклизми и несигурност в личния си живот. Най-важното беше да излекуват Муун. По-късно ще се тревожи за бъдещето.

ГЛАВА ОСМА

Нещо е различно. Това бе първата му мисъл когато се събуди. Ноздрите му се изпълниха с възбуждащ женски аромат. След това се събудиха и другите му сетива. Топла плът беше прикована под него. Меки гърди се притискаха в неговите, а бедрата на жената бяха разтворени под тялото му – усети леката тежест на краката ѝ върху таза си.

Той отвори очи и видя лешникови къдрици, разпилени по възглавницата и бледата основа на шията ѝ само на сантиметри от устата му. Погледът му проследи извивката на брадичката ѝ до нежното лице. Изглеждаше му позната, но не можеше да разбере силните защитнически инстинкти, надигащи се в него, докато изучаваше спящата жена. Членът му беше твърд и заровен в нея. Опитва да си спомни как жената се беше озовала в клетката му, но нищо не изплува на повърхността на съзнанието му. *Лекарства за разплод.* Отне му секунда да свърже термина със значението му. В ума му проблесна неясен спомен за прострелване със стреличка и силна болка. Бяха използвали това лекарство върху него и преди, но не можеше да си спомни подробности за това колко пъти и какво се е случило. Знаеше, че е оръжие, което употребяваха, за да го принудят да обладае женски.

Човек. Повдигна глава, за да огледа отпуснатото тяло, лежащо на постелката му. За да е сигурен. Обзе го гняв и сърцето му ускори ритъма си. *Враг.* Изплуваха още картини и частични спомени — унижение, насилие и садистично поведение към него от нейните съучастници — мъже.

Повдига ръка, внимавайки да не прави резки движения и да издаде намерението си. Долната половина на тялото му пулсираше, усещаше колко е влажна тя и как здраво е обгърнала члена му. Желанието да намери удоволствието си в нея почти надделя над желанието за отмъщение. Щеше да е прекрасно да се движи в тялото ѝ.

Безпомощна. Тя е твърде дребна и слаба, за да се бори с мен. Това го накара да спре. Той не беше жесток.

Щеше да покаже милост. Вбесяваше се, че е бил използван за още експерименти. Очевидно са искали да го чифтосат с човек. Погледът му се плъзна по раменете, врата, по дължината на ръцете ѝ, които бяха извити нагоре и почиваха до възглавницата. Никакви синини или следи от ухапване не нарушаваха бледността на кожата ѝ. Не я бе взел толкова агресивно, колкото знаеше, че би го направил под въздействието на лекарствата за разплод. Беше объркващо и че тя е с лице към него, телата им бяха свързани по този начин, а трябваше да е с гръб. Щеше да я е взел отзад.

Нежно обви пръсти около крехката ѝ шия. Едно бързо завъртане и всичко щеше да свърши. Ще умре без болка. Експериментът щеше да е провал. Мъжът се съсредоточи върху лицето ѝ, изучавайки всеки фин детайл на чертите ѝ. Устните ѝ бяха изкусителни. Носът ѝ беше толкова различен от неговия — по-малък и тесен. Скулите ѝ не бяха толкова силно изразени. Дори миглите ѝ бяха нежни.

Изведнъж в ума му се появи спомен как тя го гледа. Знаеше, че очите ѝ ще са сини, красиви, с малки жълти точки. Не си спомняше къде ги е виждал преди, но беше сигурен, че това ще види, ако тя отвори клепачи. Ръката му на гърлото ѝ се отпусна.

Защитническите му инстинкти ставаха все по-силни, докато не почувства стягане в гърдите. Едва не се задуши от пронизващата емоция, заседнала като буца в гърлото му. Беше объркващо защо се чувства толкова отвратен от себе си, само от мисълта да счупи врата ѝ. Гледката на ръката му върху гърлото ѝ беше още по-тревожна. Отдръпна пръсти и хвана кичур от косата ѝ.

Мека. Видът пое дълбоко дъх и вдиша уханието ѝ. Членът му стана още по-твърд, докато топките го заболяха. Толкова бе погълнат от жената, че не бе в състояние да се концентрира, но с усилие отклони вниманието си, за да направи оценка на ситуацията.

Постелката беше по-дебела от тази, с която беше свикнал, и не се намираще на пода. Завъртя глава, зашеметен от обкръжението си. Клетката, която познаваше толкова добре, я нямаше. Имаше решетки от пода до тавана на три от стените. Вериги бяха омотани около решетките на вратата, но всички ключалки бяха отвътре. Логиката му подсказваше, че вратата е била заключена от вътрешната страна.

Той не беше затворник. Беше обезопасил района, за да държи човеците отвън. Погледът му се върна към спящата жена. Гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха равномерно. Мъжът изръмжа и дишането ѝ се промени. Клепачите ѝ останаха затворени, но тя не беше толкова дрогирана, че да не може да се събуди.

Мисли! Как се озовах тук? Коя е тази жена? Обърна глава на другата страна и огледа тъмното, затворено помещение отвъд решетките. Миризмата на мястото беше различна от Мерикул. Вой заплаши да изригне от него, когато кръвта му се сгорещи от гняв. Мразеше ги. Отне му момент да си спомни защо. Служителите на Мерикул бяха зли човеци, които го нараняваха и го държаха зависим от милостта им. А те нямаха милост към него. Бяха безпощадни, пресметливи и коравосърдечни противници. Дори жените в Мерикул бяха жестоки.

Изви устни и изръмжа, когато отново се обърна към жената. *Враг. Човек. Убий!* Поколеба се, неспособен да го направи, въпреки нуждата да потърси възмездие от един от тях. Дробовете му отново се свиха и беше трудно да си поеме дъх, докато нежност заливаше сетивата му. Това беше непознато усещане.

Защо? Отговор нямаше. Не можеше да я нарани. Други потребности вземаха връх, докато не можеше да им устои повече. Тя беше негова, поне за момента, върху неговата постеля. Никой не можеше да ги достигне, без да среже решетките или веригите. Беше подсигурил убежището си, освен ако тя не го бе направила, след като е бил упоен. Въпреки че това нямаше смисъл. Хората го заключваха в клетка, за да го държат далеч от тях. Не биха се затворили доброволно с жертвите си.

Аз го направих. Трябва аз да съм ни заключил вътре. Вече беше сигурен в това, въпреки че не си спомняше. Състоянието на члена му беше намек за това защо би я задържал при себе си. Още веднъж огледа кожата ѝ и липсата на белези потвърди, че не се беше борила.

Част от замайването му премина и му стана по-лесно да мисли. Миризмата на секс се носеше във въздуха — смесица от него и от нея. Изръмжа, желаше да намери удоволствие в тялото ѝ. Тя се размърда под него и устните ѝ леко се разтвориха. Очите ѝ под затворените клепащи помръднаха и се отвориха. Сини с жълти точки — точно както по някакъв начин беше познал.

Очакваше, че тя ще се разкреци, когато осъзнае, че е прикована под него. Вместо това се усмихна и топлотата в погледа ѝ беше пагубна за либидото му. Протегна се мързеливо и вдигна ръце към раменете му. Не заби нокти в кожата му в знак на протест, а го погали нежно.

— Добро утро!

Гласът ѝ беше дрезгав и женствен, гальовен за ушите му. Искаше да му говори още. И сякаш прочела мислите му, тя го направи.

— Ти припадна.

Дланите и пръстите ѝ се плъзнаха по извивката на раменете към предната част на гърдите му, изучавайки го и почти разрушавайки строгия му контрол. Беше му трудно да остане неподвижен, когато всичко, което искаше, бе да тласне бедра срещу нейните. Много въпроси го притесняваха, но мъжът не проговори.

Изражението на лицето ѝ се смени с притеснение.

— Добре ли си? — Галенето ѝ престана. — Какво не е наред? — Жената пребледня. — Знаеш ли коя съм?

Не му харесваше да я гледа разстроена и веднага смени позицията на тялото си, за да не може да се бори, ако се паникьоса. Мисълта да нарани жената по някакъв начин му беше обидна. Сложи ръце до нейните, за да я задържи като в капан.

— Спокойно! — Искаше да я увери, че не е в опасност.

Очите ѝ се изпълниха със страх и пулсът му увеличи честотата си от нейното страдание. Жената сведе поглед, но това не го заблуди. Може би тежестта му я смазваше, затова се повдигна на около два сантиметра, опрян на ръцете и краката си. Това ѝ даде възможност да се измъкне изпод него, но тя не го стори.

— В безопасност си — изхриптя Видът, внимавайки с тона си, за да не я изплаши повече.

Той не се напрегна, когато ръцете ѝ отново се плъзнаха по раменете му. Не беше достатъчно силна, за да го нарани наистина. Можеше да му пусне кръв, ако заби нокти в кожата му, но той щеше да понесе това неудобство. Жената не се стремеше към лицето му, където всъщност би нанесла реални щети на очите му. Тя го прегърна по начин, който му харесваше.

— Аз съм Джой. Познаваме се.

Много добре. Той си пое дълбоко дъх и вдиша аромата на страстта им, все още носещ се във въздуха. Членът му в нея, липсата на дрехи и усещанията в носа му потвърждаваха думите ѝ. Искаше да обладае жената отново.

— Знаеш ли си името?

Не можеше да ѝ отговори, но това беше без значение. Те бяха заедно. Леко помръдна бедра и усещането в копринената ѝ мекота му се стори като мъчение. Движението бе достатъчно да го изпрати във вихър от безумна страст. Тя бе гореща, влажна и здраво обвита около него. Не изкрещя, нито започна да се бори, докато изпробваше как ще го приеме, ако споделят секс. Единствената реакция, която показа, бе изненада и това го насърчи да забие члена си по-дълбоко.

Краката ѝ се стегнаха около бедрата му, а ръцете ѝ го стиснаха по-силно. Той спря, за да види дали тя ще се противи. Жената подаде език, за да оближе устните си, но вече го гледаше без страх. Видът забеляза, че дишането ѝ се ускори, но когато се отдръпна и почти излезе от тялото ѝ, тя вдигна бедра на кръста му и го натисна обратно.

Това определено означаваше „да“. Той зарови лице във врата ѝ, облиза кожата ѝ и изръмжа от възбуда. Вкусът ѝ беше превъзходен и мъжът искаше още, да я оближе навсякъде, да я проучи... по-късно. Тласна силно в люлката на бедрата ѝ, като внимаваше да не е твърде груб. Все пак тя беше човек, а те лесно получаваха травми. Да ѝ причини болка беше последното, което искаше, докато жената стенеше до ухото му.

Почти свърши от усещането да е в нея. Стискаше члена му почти до болка, но тя беше от най-приятната. Видът се движеше навън и навътре в кадифената ѝ мекота, тласъците му ставаха все по-бързи, докато не му се наложи да спре да я целува и да стисне зъби, за да не загуби контрол. Стоновете ѝ се усилиха, докато вагиналните ѝ мускули се стегнаха още по-здраво около него. Усещането за нейната кулминация бе последното, което го устреми към върха, нейната женственост стана по-мокра, по-гореща и тя заби нокти в кожата му.

Видът отметна глава назад и изрева, когато собственото му освобождаване взриви тялото му. Удоволствието замъгли ума му. Не бе сигурен дали е затворил очи, или всичките му сетива бяха обезсилени от подуването на члена му, който се заключи в жената и я изпълни със семето си. Разтресе се силно от интензивното преживяване.

Преди да успее да си събере мислите и да започне да разсъждава, той отпусна глава в извивката на шията ѝ. Тя беше негова. Зъбите му пробиха нежната ѝ кожа и кръвта потече по езика му. Изръмжа, вкусът ѝ бе така прекрасен, толкова правилен. Усети трепването на тялото ѝ под неговото, но не му обърна внимание, докато не чу вика ѝ. Не бе звук от удоволствие, а от болка.

Ужас скова тялото му, когато осъзна какво е сторил. Отдръпна устни и се втренчи в следата от ухапване върху жената. От две малки дупчици на шията ѝ течеше яркочервена кръв и капеше върху постелката. Следите от долните му зъби вече се оформяха като синина върху бледата плът в извивката на рамото, близо до основата на гърлото ѝ.

Жената го пусна и сложи ръка върху раната. Тогава Видът я погледна в очите, които сезираха в него с покруса.

Би се отместил встрани, но подуването на члена му го държеше заключен в нея. Изръмжа, вбесен от действията си. Съжалението му не можеше да отмени това, което бе сторил. Краката ѝ освободиха хълбоците му и се отпуснаха до неговите. По бузите ѝ бавно се стичаха сълзи. От устните ѝ се откъсна накъсано ридание.

— Не исках! — Мъжът трепна от това, колко грубо прозвуча гласът му, но не можеше да не изрази съжалението си.

Хвана треперещата ѝ ръка и я отдръпна от раната. Огледа какво бе сторил на жената. Там, където бе пробил кожата, щеше да остане белег. Щеше да носи неговия знак до края на живота си.

Тя обърна глава, за да му позволи да види по-добре раната, и използва другата си ръка, за да покрие лицето си. Би я помолил да му се довери, но щеше да изглежда неискрен при тези обстоятелства.

— Ще се погрижа за това. Отпусни се!

Младата жена не каза нищо, но сигурно я болеше. Той сведе глава и се приготви да я задържи, ако реши да се бори. Близна раната с език възможно най-нежно. Тя ахна, но не се отдръпна.

Вкусът ѝ накара членът му да се втвърди. Вместо възбуждащо, бе неприятно заради все още значителното набъбване в основата. Докато приключи с почистването на раната и двамата изпитваха известно неудобство.

Джой прикриваше очите си, докато опитваше да се справи със случилото се. Не спори колко нехигиенично беше 466 да облизва

ухапаното. Животните се грижеха за раните си по този начин, а тя нямаше как да отрече неговото ДНК.

Ухапа ме. Не можеше да го преодолее. Беше достатъчно лошо, че той не си спомняше коя е. Не бе голяма изненада, въпреки че беше разочароващо. Можеше да реагира по много начини, когато се събуди с непозната жена, гола под него. Изискваше се контрол да не се разтрепери от различните сценарии, които ѝ хрумваха. Най-лошият от тях можеше да ѝ коства живота.

Къде ли е той в момента? Все още в Мерикъл? Боеше се да попита. Можеше да помисли, че тя му е враг и вместо да е така нежен, да я разкъса с голи ръце. Историите, които бе чула, как Видове са убивали онези, които са ги държали в плен, предизвикваха кошмари. *Не, не мисли за това,* реши тя. Едно ухапване със сигурност не изглеждаше толкова зле.

Муун спря да я облизва и вдигна глава. Имаше нужда да разбере емоционалното му състояние, но продължи да държи ръка над очите си. Не ѝ изглеждаше толкова лошо, че протака, докато се справи със собствените си проблеми.

— Джой?

В нея се надигна надежда, че паметта му се е върнала. Изтри сълзите си, замига бързо, за да ги спре и повдигна ръка, за да погледне в красивото му лице.

— Помниш ли ме?

Смръщването и объркването в погледа му ѝ дадоха отговора. Ако не бе влюбена в него, ситуацията щеше да е ужасна.

— Това е името ти?

Беше въпрос, не твърдение. Тя прочисти гърло.

— Да.

Муун се обърна и погледна към нещо, близо до центъра на стаята.

— Аз ли направих това?

Джой проследи погледа му и видя веригите на вратата.

— Да.

— Защо? — Тъмните му очи се впиха към нея.

— Искаше да си сигурен, че никой не може да влезе тук.

Успокой се и, по дяволите, спри да плачеш! Емоциите ѝ бяха толкова хаотични, че омразните сълзи постоянно се намираха точно

под повърхността, в очакване да се излеят в най-неподходящия момент. Чувстваше се като емоционална развалина и трябваше постоянно да води борба, за да запази самообладание. Почти никога не плачеше, а ето че сега като че ли постоянно се бореше със сълзите. Само Муун можеше да направи това с нея.

Току-що бе правила секс с човек, който я смята за непозната. Болеше по много причини. Това, което споделиха, за нея бе ценно, докато за него тя можеше да бъде всяка жена. Тя бе правила любов, а той — просто секс.

Видът погледна към гърлото ѝ и след това срещна погледа ѝ.

— Не исках да ти пусна кръв. Искрен съм.

— Вярвам ти. Всичко е наред.

— Не! — тихо изръмжа той. — Бесен съм. — Изведнъж дланта му нежно обхвана бузата ѝ. Гальовното му отношение беше обещаващо. — Не разбирам защо, но ти си важна за мен.

Някак си той бе усетил, че имат силна връзка.

— Изпитваш затруднения да си спомниш живота си.

— Дали са ми медикаменти за размножаване?

— Не. Било е нещо друго.

— Какво?

— Не знам. Не сме го виждали преди.

— Ние? — Гласът му се задълбочи, а очите му се присвиха подозрително. — Ти си от Мерикъл?

— Не! — поклати отрицателно глава Джой. — Ти беше освободен. — Тя замълча за момент. — Думите 466 или Муун говорят ли ти нещо? — Надяваше се едно от тях да предизвика някакъв спомен.

— 466. — Видът изглеждаше въодушевен. — Знаем го. Това е името ми!

— Да, така е.

Той се огледа и снижи глас.

— Къде сме?

— В Хоумленд. Тук е безопасно.

Гласът му заглъхна още, когато се приближи, почти докосвайки устните ѝ.

— Кажете ми какво става? Какво не ми е наред? Коя си ти и защо споделяме секс? Това някакъв номер ли е? Принуждават ли те да

участваш в опити за размножаване с мен? Искам истината, жено!

Тя опря длани на гърдите му, а по гърба ѝ полази страх.

— Моля те, изслушай ме! Мерикъл не съществува. Вече не те контролират. Непознат наркотик влияе на паметта ти. Объркваш се. Няма нужда да ме нараняваш, за ме накараш да ти кажа каквото искаш. Просто попитай. Тук съм, защото искам и защото ме е грижа за теб.

Гърдите му завибрираха, когато изръмжа.

— Грижа те е за мен?

— Да.

— Ти си човек.

— Да. — Не можеше да го отрече.

— Те са мои врагове.

— Аз не съм.

Съсредоточеното внимание, с което я изучаваше, ѝ даде надежда, че поне ще помисли над думите ѝ.

— 466, кое е последното нещо, което си спомняш? Изглежда фокусирането върху определен момент от времето ти помага да си спомниш повече. Моля те, затвори очи и ми кажи всичко, което ти дойде на ум.

Той продължи да я гледа.

— Искам те отново. — Въпреки това бавно извади полутвърдия си член от тялото ѝ. — Повече не ме разсейвай със секс. Настоявам да получа отговори.

— Давам ти ги. Трябва да ми помогнеш, за да ти помогна.

Той се подсмихна.

— Не харесвам този израз. Чувал съм го и преди.

— Това е добре. Означава, че все пак си спомняш нещо. Какво е то?

Очите му се затвориха и Джой търпеливо зачака. Беше жизнено важно да се съсредоточи върху всеки елемент, за да сглоби всяка част от живота си. Искаше да си получи обратно мъжа, когото обичаше. Болката в гърдите ѝ растеше с времето, докато тя се притесняваше, че Муун няма да получи яснота. Изражението му започна да се променя. Тъмните му очи се отвориха и болката в тях почти отне дъха ѝ.

Погледът му се плъзна към белега от ухапването, изръмжа, пушна я и се премести по-бързо, отколкото Джой можеше да си представи. В един момент беше над нея, а в следващия се бе претърколил встрани.

Тя завъртя глава в момента, в който той се приземи на ръце и крака на пода.

Бързо седна, изключително притеснена от това, че той стоеше приклепнал с гръб към нея.

— 466?

Мъжът бързо извърна глава и блясъкът на сълзи в очите му я накара да протегне ръка към него. Той се изправи, обърна се с лице към нея и започна да отстъпва назад, докато не се опря в металните решетки. Изръмжа, обърна се и прекоси стаята, за да отиде в още по-далечния ъгъл.

Джой наблюдаваше как сграбчи решетките и мускулите му се напрегнаха. Голото му тяло я разсейваше, тъй като беше изключително красив, но тревогата за душевното му състояние предизвика у нея вина, че се наслаждава на перфектната му физика.

— 466?

— Излез от тук! — изхриптя той. — Нараних те.

— Вината не е твоя. — Младата жена се изправи на нестабилните си крака. От секса и от това, че го беше оставила да спи върху нея, усещаше тялото си мудро и схванато. Напомни й, че е изгубила форма от годините, прекарани зад бюро. Натовареният й работен график не позволяваше време за тренировка във фитнеса. — Погледни ме!

— Не мога. — Муун си пое дълбоко дъх, от което гръдния му кош се разшири. — Излез, Джой! Веднага! аз съм опасен.

Беше осъзнал коя е. Измъченият му тон беше знак за дълбоко съжаление и страдание, които трябва да изпитва, ако е възвърнал част от спомените си.

— Всичко е наред. Добре съм. Не е нещо, което лепенка и няколко дни няма да излекуват.

Той поклати глава, и косата му погали гърба.

— Отнесох се като звяр с теб. Излез! — изръмжа Видът. — Върви!

— Няма да те оставя. Това е просто ухапване. Няма да умра от него или нещо такова.

Муун пушна решетките и бавно се обърна. На Джой почти й се искаше да не го бе правил, щом съзря лицето му.

— Ти вече ме остави. Защо се върна? Защо си тук?

— Обясних ти го много пъти. Какво си спомняш?

— Остави ме там. Напусна. — Той направи крачка напред, но спря. Ръцете му се свиваха в юмруци до тялото. — Бях дрогиран от враг, получих загуба на паметта и ти дойде, за да ми помогнеш да си върна живота.

Тя кимна, без да обръща внимание на студа в стаята, който ставаше все по-осезаем. Вече я нямаше топлината на тялото му, за да я стопли.

— Това е вярно. Кое е последното нещо, което помниш?

— Всичко.

Не можеше да бъде сигурна дали това е вярно. Той също не можеше, като се вземе предвид как спомените му прескачаха във времето.

— Как се казваш?

Мъжът повдигна брадичка и присви очи.

— Муун. Живея в Хоумленд, а понякога и в Резервата. Бяхме преместени от Обект 4 и правителството на САЩ ни даде Хоумленд като подкуп, за да им простим, че са участвали във финансирането на Мерикъл Индъстрис. Ние сами купихме Резервата.

Сърцето ѝ бързо ускори ритъма си. Не беше точно мъжът, в когото се бе влюбила, но беше Муун, онзи, в когото се бе превърнал, след като напусна живота му.

— Спомняш ли си нападението? Онова, в което беше улучен?

Опитваше се с всички сили да бъде професионалист. Жената в нея обаче бе с разбито сърце от студенината, с която я гледаше. Найлошият ѝ страх ставаше реалност. Каза, че си спомня всичко и ако това е вярно, той бе решил да я изхвърли от живота си. Винаги се бе страхувала, че няма да може да ѝ прости. Изглежда страховете ѝ бяха основателни.

— Някакво копеле ме улучи с упойваща стреличка. Бях в Резервата. — Той отмести поглед от нея и разгледа стаята. — Това мазето на Медицинския център в Хоумленд ли е?

— Да. Беше доведен тук.

— Нападнах приятелите си. — Тонът му се задълбочи и Муун разтвори юмруци. Гняв помрачаваше чертите му, когато насочи поглед към нея.

Начинът, по който огледа голото ѝ тяло — от пръстите на краката, нагоре, докато срещна погледа ѝ, я накара да се изчерви.

— Облечи се. — Той погледна надолу и като че ли чак сега забеляза собствената си голота. — По дяволите!

— За първи път, откакто са те улучили, си спомняш всичко. — Джой не посегна към разхвърляните си дрехи. За нея бе абсолютна агония да не изпълни нареждането му. Той беше ядосан, че са споделили секс и не си правеше труда да пощади чувствата ѝ. Пренебрегна срама и болката си, за да се съсредоточи върху психическото му състояние. — Как се чувстваш?

— Ще повикам помощ. Облечи нещо — настоя той грубо, — или ще видят всяка подробност от теб.

— Говори с мен! Чувстваш ли болка? Имаш ли главоболие? Шум в ушите? Изтръпване в крайниците? — Беше трудно да остане професионалист. — Знаеш ли какво ти се случва, когато изгубиш паметта си?

— Дявол да го вземе! — изръмжа Муун и я погледна настойчиво. — Веднага се покрый! Аз не мога да се облека, тъй като разкъсах панталоните си, когато ги смъкнах през веригите.

Младата жена се изчерви и се наведе, ръцете ѝ трепереха, докато опитваше да се облече. Болка прерязваше гърдите ѝ, сякаш право в сърцето ѝ бе забита кама. Той съжaliaваше за интимността им. Беше провалила всичко, като сподели секс с него, а трябваше да го предвиди.

— Съжaliaвам! — прошепна, обувайки полата си и опитвайки безуспешно да я закопчае докрай. Блузата беше по-лесна за обличане.

— За какво? — Зазвъняха вериги. Видът все още звучеше ядосан.

Джой го погледна и се изненада да види, че отключва оковите с ключа. Размота веригите от решетките, пушна ги на пода и отвори широко вратата. Но не напусна клетката, а се запъти към жената. Тя задържа поглед върху лицето му.

Мислите ѝ бяха объркани. Муун уважаваше честността, затова не можеше да го излъже и да се извини за случилото се между тях в леглото му. Той може и да съжaliaваше, но не и тя.

— Съжaliaвам, че си разстроен! — Това беше най-доброто, което можеше да каже, предвид обстоятелствата.

Видът я заобиколи, отиде до леглото, взе чаршафа и го уви около хълбоците си, за да покрие долната половина от тялото си. Джой успя хубаво да огледа задника му, преди мъжът да завърже чаршафа на кръста си и бавно да се обърне към нея. Един бърз оглед на тялото ѝ и след това задържа погледа ѝ.

— Не трябваше да се връщаш. Много отдавна направи своя избор да не бъдеш част от живота ми. — Той се пресегна и хвана ръката ѝ. Силните му пръсти я обвиха, но не я болеше. — Какво, по дяволите, си мислеше, като влезе при мен в стаята, докато не бях с ума си? Имаш късмет, че не те убих. — Очите му се насочиха към раната на шията ѝ и той стисна устни в тънка линия. — Запуши си ушите!

Тя се поколеба.

— Направи го! Когато извикам, звукът ще кънти в това помещение.

Джой вдигна две ръце и последва заповедта му.

— Охрана! — изкрещя той. — Тук имаме нужда от помощ!

Младата жена махна длани от ушите си, когато Муун я пусна и отстъпи назад. Свирепият му поглед огледа клетката, преди отново да се спре на нея.

— Излез! Все още съм опасен. Нямам представа колко дълго ще остана разумен, но не мисля, че ще е за дълго.

Вратите на асансьора се отвориха, но Джой не обърна внимание на новодошлия. Бе съсредоточена в Муун.

— Няма да си тръгна!

На челюстта му потрепна мускул. Не погледна в нея, а към онзи, който бе дошъл на помощ. По лицето му се изписа изненада.

— Джеси? Какво, по дяволите, правиш тук?

Джой се обърна и видя красива червенокоса жена, облечена в черно, да приближава клетката. Тя държеше пистолет с упойващи стрелички, насочен към Муун. Косата ѝ беше много дълга, прибрана в плитка над едното ѝ рамо, която стигаше почти до талията ѝ. Жената спря и се намръщи.

— Муун? — колебанието в гласа на охранителката беше очевидно. — Знаеш коя съм?

— Разбира се. В момента не съм смахнат, но мога всеки момент да превъртя отново. Махни я от тук и ме заключи. Опасен съм.

Червенокосата свали оръжието и изгледа ядосано Джой.

— Напълно си го освободила и си оставила вратата отворена?

— Джеси? — намеси се Муун, преди Джой да отговори. — Дръж! Не мога да задържа това.

Хвърли ѝ ключа за веригите си. Червенокосата го хвана. Джой беше зашеметена, когато Видът се наведе и взе една от веригите. Припльзна я по-близо и я закопча около глезена си.

— Какво правиш?

Той я погледна, докато закопчаваше другата.

— Поправям грешката ти. Не трябваше изобщо да ме освобождаваш. — Гняв задълбочи гласът му. — Можех отново да нападам приятелите си. Сложили са ми тези с причина.

Обяснението му я остави замаяна. Бе позволила личните ѝ чувства да замъглят преценката ѝ. Той ѝ го посочи и тя не можеше да отрече вината си. Спомни си обвиненията на Харли при първата им среща. Всички добри намерения на света нямаха значение, когато се сблъскваше с гнева на Муун.

— Муун? — Мъжкият глас изненада Джой и тя подскочи, забелязвайки че Джъстис Норт бе застанал зад съпругата си. Не го бе чула да влиза в стаята.

— Радвам се да те видя, Джъстис. Иска ми се обстоятелствата да бяха различни. — Муун закопча верига около китката си. — Защо, по дяволите, половинката ти е близо до мен? Не трябва. И ти ли си си загубил ума?

Джъстис влезе в клетката и хвана раменете на Муун.

— Муун?

— Тук съм. Засега. — Младият мъж се протегна и хвана ръцете на лидера си. — Заловихте ли копелето, което ме простреля?

— Все още не, но имаме сигурни следи. Успяхме да заловим няколко от човеците, които опитаха да откраднат Бюти. В началото не искаха да говорят, но аз бях настоятелен.

— Отново ли свали вратовръзката и започна да се събличаш, за да не изцапаш с кръв луксозния си костюм? — Устните на Муун се разтегнаха в усмивка и погледът му се смекчи. — Жената-подарък добре ли е?

— Добре е. В безопасност. Шадоу и Бюти се обвързаха.

— Добре. Радвам се, че тази глупост не беше за нищо. Какво е състоянието ми, освен че съм превъртял — Тогава той се обърна към

Джой, преди да погледне отново Джъстис. — Можех да я убия. Защо е тук?

— Мислехме, че си само упоен, но ти се събуди подивял. Нашите лекари се консултират със специалисти от цялата страна.

— Разработка на Мерикъл? Тези копелета ли са опитали да грабнат жената-подарък?

— Беше богатото нищожество, което я е притежавало, но ние смятаме, че той работи с Мерикъл.

— Не отговори на въпроса ми. Защо тя е тук?

Джъстис се поколеба.

— Бяхме отчаяни и опитахме всичко. Със сигурност нямаше да допусна Крегор близо до теб. Знам чувствата ти към него.

— Благодаря! — Муун пусна приятеля си и отстъпи назад. — Не съм сигурен колко време имам, преди отново да се подивея.

— Сигурен ли си, че ще се случи? — Джъстис го наблюдаваше. — Може би всичко свърши.

— Не мисля така. Имам главоболие и лошо предчувствие.

— Какво?

Джой бе наранена, че Муун отговаряше на приятеля си, но пренебрегваше нейните въпроси, давайки ясно да се разбере, че помощта ѝ не е желана. Тя остана мълчалива, докато двамата мъже разговаряха.

— Не знам, но се притеснявам, че отново ще си изгубя разсъдъка. — Повдигна ръка, огледа оковите на китката си и после я отпусна надолу. — Дръжте ме закопчан. По-добре да сте в безопасност, отколкото после да съжालявате. Паметта ми не е съвсем ясна. Има мъгляви моменти. Освен че ухапах няколко човека и сритах няколко задника, причиних ли истинска вреда на някого?

— Не.

— Би ли се извинил от мое име? — Муун направи още една крачка назад. — Всичко в главата ми е хаос. Не мога да различа кое е реално и кое не. През повечето време съм объркан и си мисля, че съм отново в плен или в пустинята. Чувствам силна омраза до такава степен, че мога да нараня всичко, което се движи. — Той замълча. — Убийствена ярост. Разбираш ли? Това е емоцията, която ме движи.

— Правим всичко по силите си и няма да се откажем.

— Зная. — Муун се поколеба. — Мога да постъпя благородно и да ви помоля да ме довършите, но все още не съм готов да гушна букета. Искам да победя тази гадост и да си върна живота.

— Не бихме направили подобно нещо — увери го Джеси, приближавайки към клетката. — Ще заловим ненормалника, който е създал това вещество, и ще го накараме да ни каже как да те излекуваме. — Тя прибра оръжието си в кобура. — Дори ако се наложи аз да го се заема с него. Мога да съм доста зловна, когато съм ядосана, а в момента съм бясна.

Муун се усмихна на червенокосата, но изглеждаше напрегнат.

— Да не би отново да работиш със специалния отряд, за да го намерите?

— Не. Бях охранител, защото ти вярваше, че още си на Обект 4. Тази е единствената униформа, която имам.

— Аз бях с нея — добави тихо Джъстис. — Нямах да имаш възможност да й сториш нещо лошо. През цялото време бях в асансьора, готов да й се притека на помощ.

— Не подлагай половинката си на риск. — Муун притисна гръб в стената и вдигна ръка да разтрие слепоочието си.

— Мамка му! Влошава се. Имам чувството, че главата ми е в менгеме.

— Обади се на Тредмънт! — нареди Джъстис.

Джеси грабна телефона си.

— Веднага.

Муун вдигна поглед и се загледа в Джой. Завладя я страх, че ще пожелае да я отпратят, но той не каза нищо. Гласът на Джеси беше тих, докато обясняваше ситуацията на човека от другата страна на линията и поиска долу да бъде изпратен медицински екип.

Джой знаеше, че времето й с Муун е ограничено. Доктор Тредмънт вероятно щеше да поиска да го прегледа насаме. Тя бавно приближи до него, като погледите им продължаваха да се взират един в друг. Джъстис не се опита да й попречи. Джойс спря на няколко сантиметра от мъжа, когото обичаше.

— Няма да си тръгна — прошепна и намрази сълзите, които отново изпълниха очите й. — Моля те, не ги карай да ме държат далеч от теб!

Той я изненада като се пресегна и взе лицето ѝ в шепи. Палецът му нежно погали бузата ѝ.

— Имаме недовършена работа, сладка.

Сълзите ѝ закапаха, но тя не ги изтри. Имаше надежда, че той все пак не я мрази.

— Ти си единствената, която може да стигне до мен, когато се изгубя.

Искаше да се хвърли и да го прегърне, облекчена от признанието му, че между тях има нещо специално. Отне ѝ огромно усилие да устои на порива. Ръката му се отдръпна и Муун отмести поглед от нея, за да го насочи над главата ѝ към Джъстис.

— Повече не ѝ давай ключа за оковите ми. Ухапах я. Отсега нататък между нас трябва да има решетки. Това е условието тя да остане с мен. Ясен ли съм? Изпрати я горе, за да проверят раната ѝ.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Разочарованието и безпокойството бяха две емоции, без които Джой можеше да живее. Изглежда те ѝ бяха постоянни спътници, откакто Джеси я съпроводи до асансьора. Мъжът — медицинска сестра почисти раната и ѝ би инжекция с антибиотик. Нямаше нужда от шевове.

— Как е Муун? Все още ли е в съзнание? Минаха четири часа откакто доктор Тредмънт и екипът му слязоха долу.

Пол, медицинският специалист, се намръщи иззад бюрото си.

— Все още чакаме новини.

— Може ли да провериш? Разрешено ли е да отида да го видя?

— Тед нареди да те задържим тук.

— Разбира се, че го е направил. — Кретенът си пазеше територията и не я харесваше. *Секс-терапевт!* Обидата я разгневяваше.

— Мога да повикам охранител, за да те придружи до къщата ти.

— Не. Няма да напусна Медицинския център.

— Тогава ще чакаме. — Отвори някакво чекмедже и ѝ предложи дъвка. — Искаш ли?

— Не, благодаря.

Той върна пакетчето обратно и се загледа в компютъра си.

— Може да седнеш на другото бюро. Имаме няколко инсталирани игри.

— Не искам да реда пасианс. — Джой се наведе напред, за да погледне какво задържаше вниманието му. — Това ли правиш по цял ден?

— Да, когато през повечето време е забранен достъпът на външни лица. Триша приема пациенти в дома си, ако някой има нужда от дребна лекарска помощ. В Медицинския център се допускат само спешни случаи. — Той се усмихна. — Аз те превързах, тъй като ти вече беше тук, в противен случай щяха и теб да изпратят в нейната къща. За щастие денят бе спокоен.

— Муун е заключен в клетка. Няма начин да се качи тук и да нарани някого.

— Не това е причината да сме затворени. Щом изпадне в едно от особените си настроения, той вие. Това разстройва всеки, който може да го чуе. Видовете не могат да понасят, когато някой от тях страда. Имахме няколко инцидента.

— Какви?

Мъжът въздъхна, облегна се назад и я погледна.

— Опитаха се да отидат при него, мислейки, че ще му помогнат. Само влошиха положението. Няколко пъти той се освободи. Не беше красиво. Първоначално го държахме тук, горе. Дори в мазето, ако вдигне врява, ами, Видовете имат добър слух. Най-добре е да държим сградата празна.

Младата жена погледна към часовника.

— Защо се бавят толкова?

— Тъй като не съм там, не знам. За Муун вече използват медицински сестри от Видовете. Той опита да ме убие няколко пъти, така че не се оплаквам. Би искал да стоя далече от него.

Джой се изправи и започна да крачи напред — назад.

— Искам да знам какво става.

— Ще разберем, щом се качат тук.

Безгрижното отношение на сестрата побъркваше Джой, но част от нея му завиждаше. Състоянието на Муун бе всичко, за което можеше да мисли. Дали отново бе изгубил връзка с действителността? Говореше ли? Беше ли с ума си? Тя трябваше да е с него.

Чуха се стъпки и тя се обърна навреме, за да види как Джъстис, Тед Тредмънт и няколко високи медицински сестри от Видовете идват към рецепцията. Беше й нужен много самоконтрол, за да не се втурне напред и да настоява за отговори. Не си направи труда да поглежда към белокосия лекар, той, разбира се, нямаше да й каже нищо. Джъстис Норт беше обектът на вниманието й.

— Трябваше да упоим Муун — срещна погледа й лидерът на Новите Видове. — Състоянието му се влоши.

Болка прониза младата жена.

— Нападна ли някого? — Тя огледа присъстващите мъже, но те нямаха видими наранявания.

— Главоболието му ставаше все по-силно, докато изобщо спря да говори. — Джъстис млъкна и прокара ръка през косата си. Устните му бяха присвити в мрачна гримаса. — Стана ясно, че вече не ни разпознава, когато изръмжа и се опита да ухапе Тед. В този момент прекратих процедурите. Има нужда от почивка.

По-възрастният мъж се намръщи.

— Състоянието на Муун се подобрява. Моментите, когато е с ума си, са по-чести и по-продължителни.

— Ще изпратя тези проби в лабораторията. — Един от Видовете медицински сестри напусна стаята с куфарче в ръка. Другите двама го последваха.

— Кръвни проби? — Джой знаеше, че са взели доста такива.

— И коса. — Тед се отпусна в един стол и тежко въздъхна. — Искане ми се да намерим химика, който е създал онова, което влияе така на Муун. С удоволствие бих научил как го е направил.

— Аз искам само да разбера как да го излекуваме — добави Джой, опитвайки да не се обижда от начина на мислене на Тредмънт. Той не беше емоционално обвързан като нея. Начинът, по който нещо е направено, е важен за него, както и начинът да отмени ефекта от него. — Може ли да сляза долу?

— Той спи — поклати глава Тед. — Нямаме нужда от нея, Джъстис. Трябва да я пратим да си върви.

Вбесена, Джой отвори уста да се противопостави, но Джъстис проговори първи.

— Не, Тед. Муун реагира на присъствието й.

— Разбира се, че реагира. Сексът е основна потребност на всеки мъж. Като храната, съня, уринирането. Всяка жена ще свърши работа. Трябва да използваме жени от Видовете вместо нея.

Джой се почувства, като че ли я зашлеви.

— Не става въпрос само за секс. Той говори с мен. Той...

— Достатъчно! — Гласът на Джъстис се задълбочи. — Тед, държиш се грубо. Не вярвам, че Муун ще се бори да си спомни заради всяка жена, която му изпратим. Той нямаше моменти на яснота преди нейното пристигане. Имахме възможност не просто да поговорим с него, а да водим дълъг и смислен разговор.

— Правили са секс. — На лицето на лекаря се изписа отвращение. — Спести ми преструвките, че не са. Нямам вашето супер

обоняние, но дори аз мога да кажа какво се е случило от състоянието на чаршафите и панталоните му.

— Не ме интересува какво са правила. Важен е резултатът. — Джъстис сви ръце в юмруци. — Решението не е твое. Мое е. Тя остава. — Погледът му се плъзна към Джой. — Може да се върнеш при него, но вратата остава затворена. Муун ме накара да обещаая, че от сега нататък между вас ще има решетки. Той беше много разстроен, че си наранена. Стой извън обсега му.

Тя понечи да спори, но лидерът не ѝ даде възможност да каже и дума.

— Това са правилата. Приеми ги или си върви. Обещах му, че няма да има възможност да те нарани повторно. Аз бях склонен да те оставя да рискуваш живота си заради неговия, но той бе пределно ясен, че това е недопустимо. Трябва да уважа желанието му.

Бе очевидно, че Джъстис е взел решение. Джой кимна в съгласие. Беше по-добре да е близо до Муун, отколкото да бъде помолена да напусне Хоумленд.

— Добре.

Телефонът на Джъстис извънтя и той го извади от джоба си.

— Ало? — заслуша се за момент. — Добре. Колко далеч са колите? — замълча отново. — Ще посрещна екипа, щом дойдат. Подгответе стая за разпити. — Затвори и върна телефона в джоба си.

— Какво е станало? — Тед се изправи в стола си.

Студена усмивка изкриви устните на Джъстис и погледът му стана остър.

— Не успяхме да открием създателя на веществото, което влияе на Муун, но имаме някой също толкова ценен.

— Кой? — любопитства Джой.

— Последните няколко дни охранителите в затвора разпитват заловените служители на Мерикъл. Наложило се е известно убеждаване, но са разбрали кой е един от ръководителите на изследователските екипи. Четирима различни човека са го издали. Той ще знае какви вещества са разработвали.

Тед се изправи.

— Искам да съм там.

— Разбира се.

Джъстис погледна към Джой.

— Искам да видя Муун!

— Върви!

Нямаше нужда да ѝ казва два пъти. Младата жена почти избяга от стаята. Нямаше охрана в асансьора. Пътят до долу бе кратък. Когато влезе в затъмнението мазе, вътре имаше мъж от Новите видове, когото не познаваше. Той си пое дълбоко въздух и ѝ махна да се приближи.

— Беше упоен. Ще минат няколко часа, докато се събуди.

Лекарката прекоси помещението до решетките. Муун се бе къпал. Косата му бе мокра и му бяха дали нови панталони. Лежеше настрани, с лице към нея и изглеждаше твърде едър за малкото легло, а коленете му стърчаха навън. Равномерното и бавно дишане я увери, че той е добре.

Искаше ѝ се да го докосне. Според Джъстис нямаше да се случи скоро. Той бе пределно ясен, че тя трябва да стои достатъчно далеч, за да няма никакъв шанс за физически контакт.

— Твърде близо си, жено — изръмжа мъжът зад нея. — Джъстис каза, че през цялото време трябва да стоиш на два метра от клетката.

Раменете ѝ увиснаха, когато погледна назад.

— Муун все още спи, така че не може да ме стигне. Името ми е Джой.

— Аз съм Смайли. — Видът се приближи. Имаше хубави очи. Тя огледа лицето му. Примат. Познаваше отличителните черти. Според собствения ѝ опит те не бяха толкова агресивни като котешките или кучешките Видове.

— Ти присъства ли на разговора с Муун?

— Да.

— Как беше той, след като си тръгнах?

— Ясно заяви, че не бива да те поставяме в опасност отново. — Мъжът замълча и с поглед обходи тялото ѝ от горе до долу. — Съгласен съм, че си твърде крехка и лесно можеш да бъдеш наранена. Муун беше раздразнен и ядосан заради онова, което са му сторили. Главоболието му се влошаваше, докато не стана съвсем дезориентиран.

Не искаше да чува това. Всеки път, щом започнеш да се надява, че той ще се оправи, състоянието му отново се влошаваше. Беше обезкуражаващо.

— Мое е решението какви рискове да поемам или не.

— Така беше, докато Муун не заяви противното. Трябва да бъдеш защитена от него.

Мразеше да се чувства безпомощна, но трябваше да се научи да го понася. Джъстис беше пределно ясен, а той определяше правилата. Тя или щеше да ги следва, или щяха да я придружат извън пределите на Хоумленд.

— Ще си го върнем! Муун е решителен мъж. Никой тук няма да се откаже.

— Близки ли сте?

— Всички обичат Муун. — Събеседникът ѝ се премести малко, за да може ясно да вижда спящия си събрат. — Той е най-близък с Брас и Харли. Те са като братя, но все пак всички ние в НСО сме като едно семейство.

— Сигурна съм, че е така.

Видът рязко се обърна към нея.

— Ти си психиатърката?

Тя кимна и отново се обърна към Муун. Кроткото изражение на красивото му лице не облекчаваше много тревогите ѝ за бъдещето му.

— Може ли да те помоля за услуга, Смайли?

— Отказвам да те пусна в клетката му.

— Ти каза, че ще е под упойка с часове. Аз просто... — гласът ѝ секна от емоции. — Не знам кога ще ми позволят да го доближа отново. Няма да стоя дълго. Само... имам нужда да го докосна.

— Не мога да го направя. — Той протегна ръка, нежно хвана рамото ѝ и я обърна към себе си. Внимателно се вгледа в очите ѝ. Каквото и да видя там, го накара да трепне. Видът снижи гласа си до шепот. — По дяволите! Имаш дълбоки чувства към него.

— Да.

— За теб това не е просто работа, нали? — той отпусна ръка. — Обичаш ли го?

Дори не ѝ хрумна да отрича.

— Да.

Издрънчаха ключове.

— Не казвай на никого, че съм го направил. Все още не са включили видеонаблюдението. Пет минути. И аз ще остана вътре с теб, в случай че той се събуди по-рано от очакваното. Бяхме принудени да се приспособим към толкова много медикаменти, че някой от нас ги

преработват по-бързо. Говори тихо! Въпреки, че видеото все още не работи, звукът е включен. В стаята на охраната ни следят в реално време.

— Благодаря! — отговори шепнешком Джой. — Оценявам го.

— Аз съм заклет романтик, но не казвай на никого. — Той отключи вратата и я отвори. — Съжалявам! — каза по-силно. — Не мога да го направя. Ще ме вкара в неприятности.

Джой се спусна вътре и приседна на ръба на леглото. Ръката ѝ леко трепереше, когато отмести от лицето на Муун мокър кичур коса и погали леко челюстта му. Погледна към гърдите му и забеляза стегнатите му зърна и очевидно хладната му кожа.

— Има ли одеяло? — промърмори, сещайки се да бъде тиха.

— Няма нужда от такова. — Смайли се приближи. — Тази среда е достатъчно удобна за него. Успокоителното охлажда кожата му. Забавя сърдечния му ритъм. Имаше нужда от почивка и да спре главоболието му. Ако увеличим вътрешната му температура, само ще накараме упойката да спре да действа по-бързо и да излезе през порите му. Дори намалихме температурата, за да сме сигурни, че ще почива по-дълго. Щом се събуди, бързо ще се стопли. Всичкото това ходене и борене го карат да се поти.

Джой кимна и погали гърдите на Муун. Наистина ѝ изглеждаше по-хладен от обикновено. Кожата му винаги е била топла. Нещо ѝ направи впечатление и изведнъж ѝ хрумна една щура идея. Погледна нагоре към Смайли.

— Видовете намаляват въздействието на медикаментите чрез потене?

— Разбира се. Това е една от причините да сме в толкова добра форма. Още от малки разбрахме, че изтощителните упражнения не само ни предпазват от отегчаване до смърт, докато бяхме заключени в клетките, но и ни помагат да изхвърлим от организма си всякакви лекарства. Това се превърна в ежедневие. Чувствам се неспокоен, ако не се придържам към спортния си режим.

— През цялото време ли сте контролирали температурата тук долу?

— Да.

Тя бързо се завъртя към Смайли.

— В Хоумленд има ли сауна?

— Не. — Изражението му стана почти комично. — Онези топли стаи? Те биха били форма на мъчение за моя вид. Топлината ще е непоносима.

— Но ще ви накара да се потите много, нали?

— Ужасно много.

Младата жена отново погледна Муун.

— И може би, да изхвърлите по този начин всички медикаменти, които са ви дадени? — Отново се обърна към Смайли.

Неговите очи се разшириха.

— Не сме опитвали това. — Посегна към радиостанцията, но спря. — Той ще се обезводни.

— Не и ако е направено както трябва и процесът се контролира.

Смайли излезе от клетката и се отдалечи достатъчно, че да чува мекия тон на гласа му, но да не може да разбере думите. Тя се съсредоточи върху Муун.

— Тук съм. — Погали бузата му. — Знам, че искаш да ме защитиш, но съм сигурна, че няма да ме нараниш, независимо от умственото ти състояние. — Вярваше в това. Той щеше да е посклонен да споделят секс, отколкото да я нарани.

Младата жена чу стъпки и се обърна. Смайли ѝ помахаше и прошепна:

— Излез. Те идват. Не бива да те намерят от тази страна на вратата.

Съжалението беше горчив хап, но пусна Муун и го погледа още малко, докато се изправи.

Смайли заключи вратата и посочи.

— Два метра назад.

— Какво казаха за сауната.

— Не знам какво ще кажат лекарите, но Джъстис беше заинтригуван от теорията.

Джой се загледа в неподвижната фигура на Муун.

— Дано проработи!

— Отчаяни сме. На този етап ще опитаме всичко.

Младата жена погледна към Смайли.

— Истина е — сви рамене той.

* * *

466 не можеше да се движи, когато се събуди. Изправи глава и изръмжа. Човекът, който стоеше на няколко крачки пред него, се стресна, пребледня и се обърна да говори с някого.

— Все още съм против.

— Направи го, Тед!

Мъжът, който отговори, имаше твърде дълбок и груб глас като за човек и звучеше, като че ли говори през врата или стена. Това даде време на 466 да огледа тялото си. Медицински колани го държаха изправен и здраво закрепен за плоска дървена повърхност. Дебелите връзки се увиваха около китките, лактите, гърдите, корема, бедрата и глезените му.

Странните тръби, прикачени към тялото му, бяха притеснителни. Вливаха някакви течности направо във вените му? Видът отново изръмжа, вдигна брадичка и отправи на човека поглед, обещаващ бърза смърт. Размърда се, но коланите около тялото му не поддадоха.

Трябвало е да използват вериги. *Това е грешка*, реши Видът. Мерикъл обикновено не правеха глупости, които да му позволят да избяга, но грешката им щеше да струва живота на белокосия човек. Можеше да му отнеме известно време да се освободи, но щеше да успее, след което щеше да прекърши врата на човека. Ще се тревожи за другия, след като се справи с този.

— Трябва да изчакаме, докато дойде специалният отряд. Ще разпиташ мъжа, когото водят, и така ще получиш отговори. Това може да нанесе повече вреди, отколкото ползи.

— Затворникът може да излъже. Може да отнеме дни да го пречупим достатъчно, че да можем да му вярваме. Дори нямаме гаранция, че знае какъв медикамент са дали на Муун. — Другият глас се задълбочи дори повече, звучеше почти нечовешки.

— Ами ако е толкова озлобен, че нарочно ни даде отговор, който би причинил вреда на Муун? — прозвуча трети, почти нечовешки глас. Той също оставаше невидим за 466. — Нека се придържаме към известните ни факти. Със сигурност можем да неутрализираме по-бързо някои лекарства чрез потене. В този случай може да не

проработи, но е по-безопасно да опитаме, отколкото да се доверяваме на озлобен химик.

Белокосият човек изглеждаше изнервен.

— Ще се обадим на повече специалисти и ще ги накараме да проверяват по два пъти всичко, което правят онези задници, преди да го дадем на Муун. Разбирам резервираността ти да работиш с бивш служител на онази компания, но това е причината да имаме връзки с толкова добри хора.

— До момента тези специалисти не са открили какво е дадено на Муун. Те не знаят много за Видовете. За нещастие само Мерикъл знае. Направи го, Тед! В противен случай се отдръпни и ще го направя аз.

— Джъстис... — Белокосият мъж вдигна ръка и хвана основата на носа си с два пръста. — Понякога работата за НСО е трън в задника. Това е непрофесионално. — Отпусна ръка. — В болницата бихме нарекли това бабешки лекове.

— Тогава отивай да работиш в болница — проговори жена. — Хайде, Тед! Когато прие работата, знаеше, че ще захвърлиш правилника през прозореца. В медицинското училище не се изучават Видовете.

— Не ми харесва, Триша! — белокосият се поколеба. — Добре. Но за протокола заявявам, че съм против.

— Отбелязано — съгласи се жената. — Ще следим внимателно жизнените му показатели и в случай че възникне проблем с Муун, отвън чака екип за спешна помощ.

466 се огледа притеснено. Техниците обикновено нямаха проблеми с причиняването на болка на неговия вид. Трябва да е някое твърде отвратително изтезание, щом един от тях отказва да изпълни нарежданията. Стаята беше малка, с дъски по стените и много гореща. Изглеждаше и като че ли дъски са наредени върху под от плочки — можеше да ги види през някои от по-големите пролуки. Отляво имаше голям канал. Трябваше да се извърти, за да види върху какво бе завързан. Изглеждаше като някаква дървена маса с основа, която я държеше на около два сантиметра от земята. Когато размърда пръстите на краката си, установи, че това, върху което беше стъпил, не бе достатъчно дълго, за да побере целите му стъпала. Погледна нагоре. Четири големи кръгли, метални неща, с много дупки висяха от тавана в единия край на тясното пространство. Поне нито едно от тях не беше

насочено към него. Малко пред него имаше странно изглеждаща пещ или някакъв вид печка, а отгоре ѝ имаше камъни. До нея стояха кофа вода и черпак.

Той се зачуди дали това не беше краят му. Бяха ли решили да го убият? Така изглеждаше. Отгоре щяха да пуснат газ. Каналът предполагаше лесно почистване, а дървените стени можеха да се сменят лесно, ако имаше кръвопролитие. Той отново започна да се бори.

Белокосият човек го погледна с мрачно изражение. Видът изръмжа предупредително.

— Ще ти стане много горещо — прошепна човекът. — Каж ми, ако стане твърде много, разбра ли? Наблюдаваме жизнените ти показатели, но имаме нужда и от твоята помощ. Не искаме да те претоплим.

Сигурно тестваха нови химикали, но нямаше да го направят с маркуч. 466 погледна към металните дръжки точно зад човека. Дали те контролираха потока от металните обекти над него? Страх и гняв се обединяваха, докато се бореше по-силно, но не можеше да се освободи.

— Моля ви! — до ушите му достигна друг женски глас. — Пуснете ме да вляза при него! Имаше нещо познато в гласа.

— Не! — Белокосият мъж се отдалечи в другия край на малкото помещение. — Тук е достатъчно пренаселено и неудобно.

— Не ме интересува! — гласът на жената се извиси. — Моля ви, господин Норт! Той се бори и изглежда уплашен. Не мисля, че знае, че никой няма да го нарани.

— Върви! — отговори дълбокият глас.

Пред него пристъпи човешка жена. Когато видя лицето ѝ, спря да се бори с коланите. Големи сини очи срещнаха неговите. Тя спря за момент. Тъмна коса се стелеше над бялата ѝ тениска и стигаше точно до под гърдите ѝ. Видът ѝ предизвикваше нещо странно в 466. Вече нямаше желание да убива. То някак не се отнасяше за нея.

Тя го приближи бавно, малките ѝ ръце се вдигнаха и дланите ѝ се разтвориха към него. Не държеше оръжия или медицински пособия. Косата ѝ залепна за лицето и тя я отметна назад. Започваше да се поти от горещината.

— Хей — прошепна. — Аз съм.

Видът погледна надолу към прилепналата за гърдите ѝ блуза. През материята ясно се виждаше нещо черно, което криеше зърната ѝ. Поради някаква странна причина, която той не разбираше, жената носеше много по-малка блуза под тениската си.

— Нищо няма да те нарани. Обещавам! — тихо му каза. Протегна една ръка и почти го докосна. — Виждаш ли? Просто тук е много горещо, за да те накараме да се изпотиш. — Тя се обърна към възрастния мъж. — Може да увеличиш малко температурата. Мисля, че ще успее да определя, ако стане прекалено.

466 повдигна горната си устна и ѝ позволи да види остриите му кучешки зъби, докато ръмжеше предупредително. Това му напомни, че бе спрял борбата си с коланите. Пое си дъх и стегна мускулите си. Може би беше само надежда, но като че ли те му позволяваха малко повече движение.

— Аз съм Джой.

Тя не избяга, както той очакваше. Някакво движение привлече вниманието му и Видът забеляза белокосият мъж да гребва вода от кофата и да я изсипва върху камъните. Надигна се пара и стаята стана чувствително по-топла. Тялото му се покри с пот.

Нежни пръсти погалиха гърдите му и очите му се разшириха от шока. Въпреки че жената не носеше ръкавици, тя докосна направо кожата му. Той отметна глава и изрева от ярост. Мерикъл сигурно опитваха да го убият, тъй като това никога не се бе случвало. Отново започна да се бори, буйно мятайки тялото си, с надеждата, че ще може да се освободи.

— Погледни ме!

Човешката жена изведнъж стори немислимото — хвана се за рамото му и го използва, за да се вдигне по-високо. Малките ѝ крака стъпиха между неговите на платформата. Тялото ѝ беше меко и влажно, когато се притисна към неговото. Видът погледна надолу към нея.

Можеше да удари с глава челото ѝ и да я зашемети. Нямахше да я убие, но щеше да я нарани. Тя вдигна брадичка и срещна погледа му. Сега се излагаше на смърт. Беше необходимо само да удари с брадичка основата на малкия ѝ нос с достатъчно сила.

— Моля те, спри да се бориш!

— Слез от там! — изкрещя възрастният мъж. — Луда ли си?

466 беше съгласен. Жената трябва да бе ненормална, за да го приближи толкова. Но жълтите точки в синьото на очите ѝ го очароваха и го държаха неподвижен. Тя имаше красиви очи. Умоляващият им поглед караше стомаха му да се свива.

— Опитваме се да те отървем от медикаментите, като те караме да се потиш. — Гласът ѝ беше почти тъжен.

Малката жена се намести срещу него и вдигна ръка да погали бузата му. Той можеше да се отдръпне и да избегне докосването ѝ, но любопитството му го държеше на място. Мека кожа докосваше неговата и му харесваше усещането от пръстите ѝ върху лицето му. Беше нежна и го гледаше, като че ли наистина е загрижена.

— Говори с мен! — прошепна тя, а гърдите ѝ се притискаха в твърдите му мускули. — Мисли! Спомни си!

Тежестта на ръката ѝ на рамото му и пръстите, проследяващи чертите на лицето му, въобще не бяха обидни. Харесваше му да е притисната в него, да е близо. Ноздрите му се разшириха, когато си пое дълбоко въздух и ароматът ѝ го изпълни. Кръв нахлу в слабините му и членът му се втвърди. В ума му проблесна картина. Опита да я види ясно, но не успя. Жената беше всичко, което желаше.

— По дяволите! — изкрещя човека. — Махни се от него!

466 се обърна към него и насочи гнева си към мъжа. Ако можеше, щеше да обгърне с ръце жената, за да я задържи до себе си. Мъжът сега изглеждаше като заплаха. Той пристъпи към тях и като че имаше намерение да отдръпне жената със сила.

466 изръмжа.

— Ще ти откъсна ръцете, ако я докоснеш. — Това, че в момента не можеше да се освободи, не означаваше, че в някакъв момент няма да го направи. Човекът щеше да умре мъчително, ако се приближеше още.

Възрастният мъж ахна и отстъпи назад.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Всичко е по моя вина. Тя беше тази, която предложи номера със сауната. Изобщо не ѝ хрумна, че Муун ще приеме погрешно намеренията им.

Веднага щом той спря да заплашва доктор Тредмънт, тя успя отново да привлече вниманието му. Нямахме разпознаване в тъмния му поглед. Но някак изглеждаше добър знак, че не опита да я отблъсне. Беше вързан, но не напълно безпомощен. Можеше да я ухапе. Ръцете и лицето ѝ бяха в обсега на устата му.

Тя се поколеба, несигурна дали той ще отговори на Муун, 466, или дали изобщо ще отговори. Смекчи тона си с надеждата, че това ще го успокои.

— Можеш да говориш, така че предполагам, можеш и да ме разбереш.

Очите му се присвиха. Младата жена беше сигурна, че не я разпознава — отново. Още веднъж бавно приближи пръсти към лицето му. Той не се отдръпна. Позволи ѝ да отметне част от косата, паднала върху лицето му. Дланта ѝ погали бузата му.

— Намираш се в Хоумленд.

Секунда преди да скрие реакцията си, чертите му издадоха объркването му. *Къде беше в ума си?* Джой млъкна, опитвайки се да разбере как да продължи, без да го вбесява.

— Това е безопасно място. Някога правил ли си упражнения, за да спреш ефекта на медикаментите върху организма си?

Муун стисна силно устни, погледна към доктор Тредмънт и после отново към нея.

— Да.

Тази кратка думичка даде надежда на Джой.

— Това правим в момента. Лош медикамент те прави дезориентиран и объркан. Имаш и загуба на паметта.

— Накарай го да се махне! — изръмжа Видът.

— Няма начин! — отсече Тредмънт.

— Тед? — от другата стая прозвуча гласът на Джъстис Норт. — Веднага излез от там! Това е заповед. Той е по-спокоен с нея, а ти само го дразниш.

Джой не се обърна да види реакцията на възрастния мъж, но предполагаше, че не е щастлив да бъде командван от лидера на НСО. Тя чу, че Тредмънт напусна стаята.

— Какъв медикамент? — Муун говореше тихо, почти съскаше. — Кой ми го е дал? Онзи техник?

— Не. Не знаем за какъв медикамент става въпрос, но се надяваме да можеш да го отделиш от организма си чрез потене.

Той се размърда и подръпна въжетата, но достатъчно бавно, за да не я бутне.

— Освободи ме! Няма да те нараня!

— Първо трябва да се почувстваш малко по-добре. Помниш ли ме?

— Харесва ми как миришеш.

Устните ѝ се извиха и нямаше как да спре усмивката си.

— И аз харесвам как миришеш. Предполагам, че това е добро начало.

Той сведе очи към ръката си.

— Все още ми дават някакви медикаменти.

Джой погледна към системата в ръката му.

— Не е пусната. Там е само като предпазна мярка. Просто физиологичен разтвор и няма да се използва, ако не покажеш признаци на обезводняване.

В очите му проблесна някаква емоция.

— Не харесвам спорта.

ДА! Джой искаше да вдигне юмрук в знак на победа, но не посмя да рискува. Едва успяваше да се задържи на платформата, редом с огромния Вид. Не искаше да падне по задник.

— Точно така.

Мъжът затвори очи.

— Ти си психиатър. Искаш да ме поправиш и да ме направиш повече човек — изведнъж отвори очи. — Аз не съм такъв.

— Определено не си като човешките мъже. По-добър си. — Младата жена вече имаше времевата рамка, в която се намираще Муун.

— Да.

Капчици пот покриваха горната му устна и веждите. Тя знаеше, че същото се случва и с нея. Импровизираната сауна създаваше средата, от която се нуждаеха.

— Косата ти е по-дълга, отколкото мислех. Винаги я държиш на стегната топка на врата си. — Челюстта му се стегна. — Кой са хората в другата стая? Охрана?

— Те са твои приятели. Някои от тях са като теб.

Съдейки по изражението му, това го изненада. Отново затвори очи и лицето му придоби концентрирано изражение.

— Добре ли си? — попита Джой.

— Толкова е горещо!

Тя огледа тялото му. Потта се стичаше по него. Беше почти сигурна, че и тя се поти също толкова много. Ръката ѝ се хлъзна от рамото му и трябваше да се хване за въжето, минаващо през бицепсите му, за да не падне. Температурата в помещението беше почти непоносима.

Джой изчакваше Муун да проговори отново. Времето сякаш беше спряло. Усещаше всеки сантиметър от дрехите си като залепен към кожата ѝ.

— Джой, спомням си — каза внезапно той. — Къде е Джъстис? Казах му да те държи далеч от мен. — Той се намръщи. — Слез долу, преди да си паднала.

Внезапно ръце хванаха бедрата ѝ и тя ахна. Джъстис беше зад нея — лесно я повдигна и я пусна на пода. Дрехите му вече бяха прилепнали за него, но той изглежда не забелязваше, когато я пусна и се обърна към Муун.

— Тя ти действа успокояващо — сви рамене лидерът. — Не е като да можехме да те помолим мило да потренираш, докато капнеш от изтощение.

— Мислех да я убия, по дяволите! — Муун дори не погледна към Джой. — Това ли е най-доброто ви лечение? Да ме разтопите?

— Започваш все повече да приличаш на себе си, така че не се оплаквай. — Джъстис се протегна и подръпна ризата си. — Все едно си в ада, нали? Ще имам нужда от душ.

— Освободи ме.

— Надяваме се, че това ще изкара от организма ти всичко, на което си бил подложен.

— Не казах, че ще си ходя. Освободи ме от тези проклети колани.

Джъстис освободи горната половина от тялото на Муун и се наведе да развърже краката му. Звукът от отлепване на велкро прозвуча много силно. Джой се отдалечи в ъгъла, за да освободи повече място на двамата мъже.

— Не можахте ли просто да потопите задника ми в гореща вана?
— Муун беше свободен и стъпи на пода. — В Медицинския център ли сме?

Джъстис съблече ризата си и я хвърли на пода. Наведе се и започна да развързва обувките си.

— Да. Това е най-голямата баня, която имаме. Нямах представа колко мъже ни бяха нужни, за да я подредим така. А и гореща вана нямаше да свърши работа. Дори и да ставаше, знаеш колко невъзможно щеше да е да те сложим вътре и да те задържим там. Представяш ли си рисковете — някой може да се удави, ако се бориш твърде много. Не беше точно приятелски настроен.

— Излез от тук. — Муун най-после погледна към Джой. — Няма нужда някой друг да страда. Колко време трябва да остана тук? — Той вдигна ръката, на която бе прикрепена системата и попита Джъстис: — Може ли да се отърва от това?

— Само ако информираш Тед за всяко неразположение, което почувстваш. Имам предвид за всичко. Не сме сигурни колко време да те държим на топло. Искаме това лекарство да спре да действа завинаги.

— Двайсет минути — изкрещя Тредмънт. — След това ще те извадим за няколко часа и можем да направим дългосрочна прогноза за възстановяването ти.

Муун изтегли системата и Джой трепна при вида на кръвта.

— Има и по-добър начин да се направи това.

Муун ѝ отправи ядосан поглед, преди да се намръщи на Джъстис.

— Излез от тук. По-горещо е и от ада.

— Без майтап — засмя се лидерът. — Решихме да опитаме това, преди да изтръгнем информация от един от обитателите на Фулър. Той е химик. Може би ще оцениш колебанието ми да зависим от нещо,

което той е казал. Не може да се има доверие на човеците, затворени във Фулър.

— Муун? — Изведнъж Харли нахлу в тясното помещение.

Радостното изражение на Муун нарани чувствата на Джой. Той не бе реагирал така силно или положително на присъствието ѝ през цялото време, откакто го познаваше. Огромният Вид почти изблъска Джъстис от пътя си, за да стигне до приятеля си. След което го сграбчи в мечешка прегръдка.

— Толкова се радвам да те видя! Предишният път, когато си бил с ума си, не успях. — Харли отстъпи назад, но продължи да държи приятеля си. — Трябва да се пребориш с това нещо.

— Опитвам се. — Муун се засмя и погледна надолу. — Значи аз съм по-важен от любимите ти рокерски ботуши? Кожата може да се свие в тази адска горещина.

— Не ме интересува. Ще си купя други. — Харли поклати глава. — Следващият път, когато някой стреля по теб, се наведи.

— Беше лош късмет. Пропусна жилетката и се заби в ръката ми. Не ме заболя, ако това те успокоява. Само леко бодване и след това едно голямо нищо.

Джъстис се обърна и даде знак на Джой да си върви. Тя се поколеба, но Муун се усмихваше на Харли. Изглежда дори не помнеше, че тя е там. Изгарящото чувство в гърдите ѝ нямаше нищо общо с горещината в стаята. Идваше от осъзнаването, че Муун няма нужда от нея. Тя се отблъсна от стената и излезе от стаята пред лидера на Новите Видове.

Когато влезе в другата стая, температурата беше драстично пониска. Преди да е минала и пет крачки, започна да я тресе. Триша, Тредмънт и четири Нови вида се бяха втренчили в нея.

Тя скръсти ръце пред подгизналите си от пот дрехи и потрепери, поемайки много по-хладния и свеж въздух.

— Аз, ами, имам нужда от душ и от сухи дрехи.

Триша, жената-лекар, ѝ отправи поглед, изпълнен със симпатия.

— Последвай ме до съседната стая за преглед. Ще те уредя. Обзалагам се, че замръзваш. — Тя се обърна към Джъстис. — Знаеш как да се справиш.

— Сам мога да намеря баня и знам къде държите резервните дрехи — съгласи се той.

Тед Тредмънт се обърна да наблюдава монитора.

— Ще се справя, Триша. Върви спокойно. Ако имам нужда от помощ, ще те извикам.

Смущението е глупава емоция, реши Джой. Но въпреки това го усещаше, докато избягваше да поглежда към мъжете от Видовете, покрай които мина. Муун дори не ѝ каза довиждане или пък ѝ благодари, че влезе там, за да му помогне. Оправдаваше го, че има други неща, за които да мисли. По-важни за него хора, с които да говори. *Ох! Да, боли! Какво очакваше?* Нямахше отговор на това.

* * *

Муун гледаше как Харли се съблича по черни боксерки и се засмя, като седна на пода.

— Няма нужда да стоиш тук като детегледачка. Но пък боксерките са хубави.

Харли седна до него.

— Приятелите страдат заедно. Хората харесват да е толкова горещо в стаята? За какво им е?

— Нямам идея. — Беше отвратително горещо. Той огледа лицето на приятеля си. — Липсвах ли ти?

— Знаеш, че да. — Харли прочисти гърлото си и посочи нагоре. — Наблюдават ни.

Муун погледна към камерата.

— Кой е там?

— Тед, Триша, Джъстис, Флейм, Джерико и Фюри. Всички бяхме разтревожени за теб.

— Мислят ли, че това ще проработи?

— Надяваме се.

— Хванаха ли онзи, който ми го причини?

— Все още го търсим.

— Тогава за кого от Фулър говореше Джъстис? — Муун разтри гърдите си, мразеше усещането от потта, покриваща тялото му. Фулър беше затворът, в който отиваха хората, работили за Мерикул. Той беше специално създаден за тях. Видовете искаха и имаха нужда да са далеч от тези хора, затова там работеха само човеци.

— Един от кретените, които са ръководили тестовете на лекарства.

— Това вещество ново ли е?

— Със сигурност. Никой не си спомня някога да е подлаган на такова лекарство. Вероятно е нещо, с което Мерикъл са си играли, преди да затворят съоръженията им.

— По-лошо е от медикаментите за разплод. При тях поне знаехме, че е временно. — Муун потърка ръце, избърсвайки потта, събрала се по кожата му. — Разкажи ми за нея.

Харли се намръщи.

— Джой — тихо каза Муун. — Кой ѝ се обади? Как реагира тя? — Почти се страхуваше да чуе отговора. — Колко ви струваше да я подкупите да дойде.

— Не зная кой ѝ се е обадил. Пътувах до Резервата, за да бъда с теб и когато се върнах, тя вече беше в Хоумленд. Мен ме забавиха с няколко дни за да разчистим бъркотията след атаката над стените.

— Имаме ли загуби?

— Никой от нашите.

— Добре. Колко пари? Не избягвай въпроса! — Вбесяваше го, че най-добрият му приятел не му отговори директно, но разбираше желанието да пощади чувствата му. — Бъди искрен! От това имам най-много нужда.

— Няма намесени пари. Тя беше категорична, че не иска да ѝ се плаща.

Част от гнева му се стопи, но това твърдение го обърка.

— Тогава защо е тук?

— Това исках да знам и аз. Когато се срещнахме, бях доста груб с нея. Хванах я да ти показва гърдите си.

Това учуди Муун.

— Какво?

— Да — засмя се Харли. — Това си помислих и аз. Бях готов да я метна на рамо и да я занеса до главните порти, като си мислех, че е някаква извратена жена, която иска да се възползва от теб, или просто да е жестока и да те дразни. Ти не отговаряше на нищо друго, освен на прелестите ѝ, Муун. Това горе-долу обобщава всичко. Първоначално бях подозрителен към обясненията ѝ, но проработи. Изглежда, че когато красива човешка жена ти покаже повече гола кожа, звярът в теб

се успокоява, или поне започва да говори, за да види още. — Той се засмя.

Мъгляви образи на Джой и изключително привлекателното ѝ деколте изплуваха в ума на Муун.

— Май си спомням. Не много добре обаче.

— В този ден беше доста зле. — Харли се протегна и отметна косата от врата си. — Усещам как килограмите ми се топят, докато говорим. Само при мен ли е така?

— Не. Хората плащат ли за това? И то служи да им се отварят порите и всякакви подобни глупости?

— Моите пори са толкова отворени, че кожата ми иска да падне.

— Още десет минути — провикна се Тед. — Имаш ли нужда от вода?

— Седя в локва от нея — отговори Муун. — Добре сме. — Той снижи гласа си и избърса още пот от гърдите си. Тя се стичаше надолу по цялото му тяло. — Ще ми направиш ли една услуга, Харли?

— Каквото кажеш.

— Увери се, че няма да имам възможността да я нараня, ако отново си изгубя ума.

Харли се поколеба.

— Нямах желание да я убия, но все пак ми хрумна да забия брадичка в основата на носа ѝ, когато влезе тук и ме приближи твърде много. Това би я убило моментално, ако набера достатъчно инерция, парче кост ще попадне право в мозъка.

Харли се протегна и хвана китката му.

— Тя е наясно с рисковете. Подписала е документи, освобождаващи НСО от отговорност в случай на смърт или нараняване. — Приятелят му го пусна.

Муун се радваше, че е седнал. Беше ли възможно? Удивяваше се, че Джой доброволно би направила нещо подобно, за да остане в Хоумленд.

— Тя е наясно с щетите, които можем да нанесем. Тази сутрин четох някои от бележките ѝ за Видовете, които е консултирала. Джъстис ми позволи, след като имахме малък спор. Исках да се погрижа за теб. Когато ни преместиха в Хоумленд, с нас са пристигнали и всички бележки на психиатрите. Един от нашите мъже ѝ е разказал как е разкъсал гърлото на един от техниците, който се

приблизил твърде много, докато той бил завързан за маса. Можел е да мърда само главата си. Друг Вид е описал как е освободил едната си ръка и е прекършил врата на един от пазачите, преди онзи да успее да реагира.

Харли преглътна и отметна мократа коса от лицето си.

— Тази жена знае колко опасен може да бъдеш и въпреки това не се поколеба да се втурне на помощ. Това какво ти говори?

Чувство на неудовлетвореност заливаше Муун. Беше му горещо, усещаше гняв и раздразнение.

— Тя е готова да умре за теб. В началото не й вярвах и се съмнявах в мотивите ѝ, но тя изпитва силни и истински чувства към теб, Муун. Съжалява, че те е изоставила на Обект 4.

— Не опита да се свърже дори веднъж с мен, след като се преместихме в Хоумленд. Или в Резервата.

— Трябва да поговориш с нея.

— Говоря с теб.

— Добре. — Харли го погледна колебливо. — Мисля, че тя е влюбена в теб.

— Любов? — Муун отново разтри ръцете си, този път по-силно, в опит да отърси потта и неприятното усещане, което го караше да се чувства леко замаян.

Пръстите му напипаха нещо странно и той разтърка мястото, докато обмисляше думите на приятеля си. Когато беше на Обект 4, беше обсебен от Джой. Тя беше жената, която желаше повече от всичко.

Заминаването ѝ го бе депресирало и той се цупи дълго време на загубата. Всеки път, щом помислеше за нея, се чувстваше сякаш е ял нещо развалено и болка разяждаше вътрешностите му. Може ли това да е било любов? Не беше сигурен, защото никога не бе изпитвал такова чувство.

— Любов — повтори Харли. — Не мога да измисля друга причина, поради която би се изправила срещу теб, когато беше подивял. По дяволите, ти ме изплаши, а аз не съм слаб, дребен човек.

Муун се намръщи разсеяно. Пръстите му отново опипаха мястото. Малката подутина се движеше срещу костта му и го болеше.

— Какво е това?

— Има нещо под кожата ми.

Харли погледна надолу.

— Там ли беше прострелян?

— Да.

— Беше стреличка, не куршум.

— Какво каза? — Това дойде от Тед, който крещеше от съседната стая.

— Намерих нещо в ръката си — каза по-силно Муун и погледна към Харли. — Малко е и боли, когато го натисна.

— Ела тук — нареди Тед. — Дай да видя.

Муун се изправи, но се олюля на място, а стаята леко се въртеше. Харли обаче нямаше подобен проблем и бързо го хвана за лактите, за да го закрепил.

— Добре ли си?

— Мисля, че топлината ми влияе.

— На мен също, но не съм нестабилен. Да излизаме.

Изведнъж Фюри беше до него, за да помогне, и го обгърна с ръка. Муун се чувстваше малко унижен, че му е нужна помощ да ходи, но двамата мъже го държаха здраво, докато излизаха от банята. Тед им посочи леглото в далечния ъгъл на стаята за преглед.

— Сложете го тук. — Той се обърна към Флейм. — Доведи Пол. Кажу ми, че времето за игри свърши и нашият пациент няма да опита да го убие. Имам нужда от ехографа. Вашите хора не могат да работят с него толкова добре, колкото Пол.

— Заемам се — каза Флейм, обърна се и забърза надолу по коридора.

— Какво мислиш, че е? — Муун почти се строполи върху матрака. Тялото му бе мокро и от потенето сега му стана студено. — Да не би част от стреличката да се е отчупила в ръката ми?

— Къде го усещаш?

Муун показа на лекаря като хвана показалеца му и го постави върху мястото.

— Точно тук.

Пол привлече вниманието на всички, когато вкара някаква машина на колела в стаята. Усмихна се, щом Муун срещна погледа му.

— Ето го мъжът, когото познавам — приближи се Пол. — Чувам, че отново си с нас. Много се радвам! Наистина. Последният път опита да си отхапеш от ръката ми.

— Съжалявам!

Пол спря и се наведе, за да включи кабела в контакта.

— Няма проблем. Всичко е позволено, докато някой не изгуби око, или в моя случай — ръка.

— Стига толкова! — сопна му се Тед. — Шегувай се по-късно. Това ви е проблема на вас, младите. Вие сте по-загрижени за отношението към болния, отколкото за самото лечение.

— Теб никой не би могъл да те обвини в подобно нещо — измърмори Пол, докато се обръщаше да включи машината и да я подготви. — Какво търсим? Наранил ли се е? Болят ли те гърдите? Казах им да не стягат превръзките твърде много и да се уверят, че можеш да дишаш спокойно. Ако мислиш, че може да си наранил някое ребро, трябва да минеш на скенер.

Тед извади нещо като маркер и нарисува кръг върху горната част на ръката на Муун.

— Погледни тази зона.

— Това е лесно. — Пол извади бутилка гел за ехограф и спря. — Искаш ли да го стопля?

— Не. Събрах достатъчно топлина, че да ми стигне за цял живот. — Муун никога повече не искаше да се озовава в такава горещина.

Пол кимна и размаза гела върху малкото устройство в ръката си, което излизаше от машината. Сложи го върху ръката на Вида и загледа екрана, който Муун не можеше да види. Бавно движеше устройството по кожата му, но после спря. Натисна по-силно, намести устройството и тихо прокле.

— Какво, по дяволите, е това?

— Мамка му. Имам нужда от скалпел. Ще го извадим, каквото и да е то, и ще го проучим.

— Да не би върха да се е отчупил в костта? — На Муун не му харесваше мисълта, че част от стреличката е още в него.

— Не, сигурен съм, че не е върха на стрелата. Не сме проверявали за чужди тела, защото тя беше цяла — изръмжа ядосано Тед. Изглеждаше необичайно притеснен. — Това е овален, много малък обект. Определено не е нещо, което може да е част от стреличка.

— Аха — съгласи се Пол. — Мамка му! Изглежда почти като онези чипове за домашни любимци, които жена ми сложи на кучето ни в случай, че се изгуби. Може би малко по-голямо.

— Бил е маркиран с нещо като проследяващо устройство? — Джъстис се бе върнал. Носеше същите дрехи като медицинската сестра, но по-голям размер.

— Не знам какво е — призна Тед. — Няма да разберем, докато не го извадя.

— Направи го! — настоя Фюри.

— Да — кимна Муун. — Извади го от мен. Въпреки че не знам защо биха искали да следят мен. Враговете ни знаят точно къде се намираме. Тук или в Резервата.

Харли изръмжа.

— Ами ако имат някакво оръжие, което да се използва за конкретно място. Нещо като насочваща ракета. Това може да изпраща сигнал къде да удари.

— Веднага го извади — нареди Джъстис. — Ще се обадя на Тим да видим какво ще каже. Той знае всичко за военните оръжия.

Първата мисъл на Муун беше за Джой и той се обърна към Харли.

— Изведи Джой отук. Заведи я в къща в човешката част и остани с нея. — Не я искаше някъде наблизо, докато не е сигурен какво става. Не искаше да загуби и Харли, ако нападнаха Медицинския център.

— Няма да те оставя.

Проклети упорити Видове.

— Ти наистина ли си ми брат?

Тъмните очи на Харли се свиха и той тихо изръмжа.

— Този аргумент ли ще използваш?

— Да. Заведи я на безопасно място и остани с нея.

— По дяволите! — Харли се обърна и тръгна към вратата. — Не играеш честно.

— Първо си сложи панталони — извика Муун. Представата, че Джой ще види Харли така, не му харесваше. Ами ако го намереше за по-привлекателен? Само тази възможност бе достатъчна, за да извика Харли обратно. Въпреки това не каза нищо и застана неподвижно.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Джой крачеше в дневната на малката вила и хапеше долната си устна. Харли я наблюдаваше от дивана със скръстени ръце.

— Помага ли? Това твое упражнение?

Тя устоя на желанието да му покаже среден пръст. Мъжът я ядосваше, но тя знаеше, че той се тревожи какво става с Муун в Медицинския център. Тя също. Харли ѝ беше казал за предмета под кожата на ръката на Муун.

— Трябваше да ми кажеш за това, преди да напуснем Медицинския център.

— Щеше ли да тръгнеш?

Младата жена спря да крачи.

— Не.

— Затова не ти казах.

— НСО нямат ли противоракетни системи или нещо подобно, което да сваля всичко, ако някой атакува?

— Имаме въоръжени пазачи, които да се справят с всяка заплаха. Не сме сигурни защо някой, свързан с Мерикъл, би поставил проследяващо устройство на Муун, но това е най-ужасният сценарий, за който се сетихме, а е най-добре да сме подготвени за най-лошото. Може просто да са искали да видят дали ще го преместим от Резервата в Хоумленд. Може да са искали да проследят летателните ни планове. След като един от хеликоптерите ни беше свален, ги сменяме често. Мога да се сетя за още дузина причини.

— Не знам как можете да живеете така. — Джой отново закричи. — Толкова много задници, с които да се разправяте, толкова много опасности. Защо просто не оставят Видовете на мира?

— Ние също искаме да спрат да ни тормозят, но само желанието не е достатъчно. — Той кръстоса глезени и размърда пръстите на краката си. — Твоят свят също не е безопасен. Ние също гледаме вашите новини по телевизията. Няма кражби, изнасилвания или разбити коли в земите на НСО.

Джой продължи да крачи.

— Не крадем един от друг. Не...

— Разбирам! — изстена тя. — Преигравам и не мисля логично. Тук имате много по-нисък процент на престъпност. Малко съм откачила заради цялата история с насочващата ракета. Трябва да признаеш, че е доста зловещо.

— Самият термин „враг“ означава, че не е много приятно да си имаш работа с тях.

Джой сложи ръце на кръста и го погледна раздразнено.

— Възмущавам се, Харли. Това е нормално за хората, така правим ние, когато сме разстроени. Притеснявам се за Муун и за онова, което става с него.

— О! Това е нещо човешко? — повдигна вежда мъжът.

— Да. — Младата жена сви рамене и се отпусна. — По-точно — женско нещо. Ти трябва да кимаш, а не да спориш с мен.

— Разбрах.

Тя го огледа.

— Ти си доста спокоен за Вид, намиращ се под стрес.

— Доста се променихме, откакто бяхме освободени, Док. Не очаквай да легна на дивана и да започна да ти разказвам как се чувствам. Няма да стане. Също така няма да си разкървавя юмруците, като удриям хубавите ти стени. Изкушаващо е, но няма да постигна нищо, освен ако не искаш по-отворено пространство между кухнята и дневната.

Джой се усмихна. Харли й харесваше, когато не я заплашваше или обвиняваше, че прави престъпни неща на Муун.

— Съмнявам се, че НСО ще ти благодарят, ако ремонтираш една от вилите им за гости.

— Вероятно не. — Той погледна към китката си и въздъхна. — Все забравям, че нямам часовник.

— Какво стана с него? — Беше й любопитно доколко Видовете са станали зависими от технологиите. Отдавна не бе била около някой от тях. След Мерикъл подобни джаджи им бяха непознати.

— Сложих всичко твърде близо до онази печка. Часовникът и ботушите ми са съсипани. — Той погледна намръщено към анцуга и тениската с логото на НСО. — Липсват ми дънките, но обещах на Муун, че ще те придружа до тук и ще се уверя, че ще останеш.

— Нямам намерение да се връщам обратно в Медицинския център. Разбирам, че ще имам нужда от придружител и че, който ме види без такъв, ще стане подозрителен. Това е последното, което искам.

— Спазвам думата си, Док. Дори към някой, който ти бърника в мозъка.

Доброто ѝ настроение се изпари.

— Твоите хора се съгласиха на терапия, както и моите. Знаеш ли колко е дразнещо да те наричат така? Да бърникаш в мозъка предполага нещо ужасно и звучи болезнено. Всичко, което искахме да направим, бе да ви помогнем да се адаптирате към живота извън Мерикъл. Имахте нужда от някого, с когото да говорите и да установите връзка след всичко, през което бяхте преминали. Инстинктивно е да изпитваш състрадание и да опитваш да помогнеш на някого в нужда. За нас също не беше лесно.

Когато я погледна, веждите му отново се вдигнаха.

— Вие не бяхте точно приятелски настроени в началото. Ужасявах се, че някой от вас може да получи посттравматичен пристъп в кабинета ми и не мисли, че дори за момент не съм била наясно, че даже огромните мъже охранители ще са способни да се справят със ситуацията. Дори вашите жени можеха да им сритат задниците и да им ги поднесат на поднос. Женски — поправи се тя, знаейки, че предпочитат този термин.

Харли се ухили.

— Знаеш ли колко оплаквания получих от пациентите и роднините си, когато си стегнах багажа и им казах, че съм приела работа, за която не мога да говоря? Те не знаеха къде съм, а майка ми мислеше, че съм жестока, защото не ѝ казвах нищо. Не можехме да напускаме Обект 4 и ни беше скучно. Бих убила да изляза да покарам или да се разходя до близкото кафене. Каквото и да е, нещо нормално.

— Отново се възмущаваш, нали? Трябва ли сега да кимна?

— Съжалявам! Защо се бавят толкова? Не можеш ли да им пишеш, или нещо такова, за да ти дадат информация? Ръсти така направи.

— Забравих, че мобилният ми е в задния джоб на дънките. Страхувах се да го включа, докато не се охлади. Може да е изпържен.

— Мамка му! — тя погледна към стационарния телефон на масичката до вратата. — Не може ли да се обадиш на някого?

— Щом разберат какво става, ще ни кажат. Ако ги прекъснем сега, най-много да ги забавим още повече.

— Някога нетърпението беше често срещано качество на Видовете.

— Прогресът не е ли чудесно нещо? — засмя се мъжът. — Виждам защо Муун те харесва. Сладка си, когато не се държиш като психиатър.

— Ти си ерген, нали?

— Да.

— Каква изненада — изпухтя тя и скръсти ръце пред гърдите си.

— Вече разбираме и сарказма. — Той се изправи. — Искаш ли нещо за ядене? Може да държи устата ти заета, преди да си казала нещо твърде обидно.

Джой знаеше, че се държи като кучка. Тя бе измислила лудия план. Поне можеха да ѝ кажат дали е проработило, или не. Подлудяваше я незнанието дали той е успял да възвърне паметта си, или пак е потънал в забвение.

На вратата се позвъни и тя се стресна. Харли отиде и отвори. Едрото му тяло ѝ пречеше да види, но беше достатъчно близо, за да чуе изненаданото му ахване.

— Муун!

— И охранител — отговори познатият дрезгав глас. — За да ме наблюдава и да се увери, че ще остана на себе си.

— Пуснали са те от Медицинския център?

Джой се приближи, също малко учудена, че е освободен от наблюдение. След това изпита въодушевление. Това означаваше, че е преодолел влиянието, което медикаментът оказваше на организма му. Сърцето ѝ ускори ритъм и тя обви ръце около кръста си, опитвайки да го види зад едрата фигура на приятеля му.

— Ще ти разкажа по-късно. Дойдох да поговоря с Джой. Направи ми услуга и иди в моята къща. Бих убил за няколко пържолки и малко кафе. Би трябвало да се прибера, докато ги направиш. — Муун се засмя. — Предполагам, няма да имаш против.

— Не. — Харли пристъпи напред и прегърна Муун. — Ни най-малко. Радвам се, че се върна.

Муун погледна към Джой над рамото на приятеля си, докато отвърщаше на прегръдката.

— Аз също. Ще дойда скоро. Имаме много за наваксване.

Джой почти не забеляза тръгването на Харли, съсредоточена в мъжа, когото обича. Муун очевидно се бе изкъпал. Носеше черен потник и спортно долнище. Тъмният му поглед бе устремен към нея, докато прекрачваше прага, а после се обърна да поговори с Вида, който го придружаваше.

— Изчакай тук! Разговорът е личен. Ще чуеш, ако възникне проблем, а аз няма да заключавам, за да можеш да влезеш лесно. — Не изчака за отговор, а затвори вратата под носа му и охранителят остана на верандата. След това се облегна на дървената ѝ повърхност и погледна към младата жена.

— Проработи! — Това бе всичко, което можа да измисли. Муун стоеше в дневната ѝ. Красивото му лице бе застинало в мрачна гримаса — остро напомняне, че вече не е мъжът, когото познаваше. В очите му проблясваше предпазливост и, според нея, и малко гняв. Почувства се нервна и стомахът ѝ се сви. Той бе дошъл или да ѝ благодари, че се е втурнала да му помага, или да я помоли да напусне Хоумленд.

— Намерихме имплант в ръката ми. Служел е да впръсква по-дълго време наркотика в кръвта ми. Първоначално смятахме, че е проследяващо устройство, но щом го разгледаха подробно под микроскоп, осъзнахме истината. В него се съдържаха същите вещества, каквито имаше и в кръвта ми.

Тя беше твърде шокирана, за да говори. Той беше излекуван, но не заради нейното предложение да използват сауна. Все пак това нямаше значение, стига Муун да е добре.

— Тед предположи, че е щяло да продължи да ме дозира най-много още няколко дни, а след това е щяло да приключи.

— Радвам се, че си се възстановил. — Гласът ѝ звучеше колебливо. След това се насили да се стегне, изправи рамене и отпусна ръце встрани. Искаше да изглежда спокойна и овладяна. — Как се чувстваш? Има ли остатъчно главоболие или замаяност?

Муун наклони глава. В очите му определено гореше гняв.

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете, доктор Ярдс?

Тя се отказа от професионалното държание. Беше глупост дори да опитва да се преструва и очевидно и двамата го знаеха, ако се съдеше по подигравателния му коментар.

— Не. — Джой пристъпи напред. Нуждата да го докосне беше толкова силна, че пръстите ѝ потрепваха. Въпреки това, едва ли бе разумно да опитва, така че се спря на около три метра от мъжа. — Какво искаш да кажа? Вече не съм твой терапевт, но в момента в тази роля се чувствам най-удобно, тъй като ти ме гледаш настоятелно. Опитвам да разбера защо.

Муун се отгласна от вратата и бавно се приближи. Младата жена наблюдаваше плавните му движения. Някъде в периферията на ума ѝ прозвуча аларма. Това не беше мъж, който идва при нея, а хищник — вбесен и опасен. Тя отстъпи крачка назад, преди той да стигне до нея. Видът спря и тихо изръмжа.

— Ти знаеш най-добре от всички, че не трябва да го правиш, когато съм в подобно настроение. Ако се обърнеш и побегнеш, ще те поваля. — Той погледна към нея, преди да отвърне на погледа ѝ. — Килимът изглежда дебел, но се съмнявам, че ще те предпази от нараняване, ако те съборя върху него.

Беше ѝ трудно да мисли, докато се бореше със страха и логиката. Той нямаше да я нарани умишлено, но знаеше, че заплахата му е реална. Погледна лицето му и екзотичната му красота още веднъж спря дъха ѝ. Изглеждаше свиреп и сексапилен едновременно. Плътните му устни бяха леко разтворени, напомняйки ѝ за острите му кучешки зъби. Белегът от ухапване върху плътта ѝ не болеше, но самото му съществуване изведнъж стана важно, заедно с начина, по който ѝ го беше направил.

— Почти се изкушавам да те предизвикам — призна тя, захвърляйки предпазливостта. Красивите му очи се разшириха във видима изненада. — Какво би ми направил?

Погледът му бавно се плъзна надолу по тялото ѝ, възприемайки всеки сантиметър, а ноздрите му се разшириха, когато си пое въздух. Джой погледна към предницата на долнището му. Нямаше как да не забележи реакцията му. Докато го гледаше, очертанието на члена му се удължи и удебели.

— Мамка му! — изсъска той.

Тя откъсна поглед от скута му, за да се съсредоточи отново върху очите. Той също я гледаше. Джой направи малка стъпка назад, знаейки че ще провокира инстинкта му за преследване.

— Не го прави, Джой! Дойдох да поговорим.

Точно от това се страхуваше. Плашеше се, че ще я помоли да напусне Хоумленд. Сигурно съжеляваше за случилото се между тях и нямаше да се учуди, ако обвиняваше нея, че са правили секс. Нуждата му да говорят предполагаше, че му се иска да не беше ставало. Тя опита да прикрие болката си.

— Добре.

Видът затвори очи.

— Не използвай този тон.

— Кой? — прошепна тя, несигурна дали гласът ѝ ще прикрие факта, че сърцето ѝ се къса.

— Проклета да си! — отвори очи той. — Нямах право да се държиш като наранена. Ти ме изостави! Ти си тази, която си тръгна. — Гласът му прерасна в ръмжене. — Не очаквай да се върнеш в живота ми, като че ли не е минало всичкото това време. Аз не съм същият мъж.

— Зная.

Входната врата се отвори и Флейм надникна вътре.

— Всичко наред ли е?

— Излез! — нареди Муун. — Ние само спорим. Тя ще те извика, ако има нужда от помощта ти. Напълно наясно съм кой съм и не си губя ума отново. Остани на поста си отвън и спри да се месиш.

Флейм погледна към Джой, за да се увери, че е добре. Тя му кимна, притеснена, че в противен случай няма да ги остави насаме.

— Добре, разбрах. — Той излезе и затвори вратата.

Джой наблюдаваше Муун. Той вдигна ръка и я прокара отстрани през косата си, отмятайки я назад от лицето му. В очите му все още искреше гняв, докато я гледаше мрачно. Вътрешностите ѝ се свиваха. Това щеше да е болезнен край на повторното им събиране.

Муун се бореше с гнева си. Джой винаги е била неговото слабо място. Беше ад, когато изчезна, оставяйки го без друг избор, освен да приеме, че няма да я види отново. Не беше като да има начин да я проследи в непознатия свят, в който бе избягала. Беше му минавало през ума няколкостотин пъти, но шансовете му за успех не бяха добри.

В крайна сметка гордостта не му позволи, а и щеше да е абсолютна глупост да рискува живота си, за да преследва жена, която категорично го бе отхвърлила.

Тя стоеше пред него, изглеждаше крехка, а емоциите ѝ бяха изписани на лицето. В това не се беше променила. Очите ѝ винаги са били експресивни и разрушаваха защитите му всеки път. Дори сега му се искаше да я успокои и да прогони нараненото ѝ изражение. Фактът, че все още му влияеше толкова силно, само увеличаваше горчивината му.

— Оценявам, че си отделила време от натоварения си живот, за да дойдеш в Хоумленд — каза равно той.

Джой сведе поглед към гърдите му. Кимна, а раменете ѝ се сковаха.

Видът потисна едно ръмжене и за първи път беше благодарен, че през целия си живот е крил чувствата си. След всичко, което го беше накарала да преживее, нямаше да ѝ позволи да се върне в живота му, сякаш не е минало цялото това време. Той се промени през годините, научи се да живее въпреки обсебеността му от нея, и се справяше страхотно. Рискът тя да си тръгне отново беше твърде голям, за да го поеме. Нямаше да ѝ позволи да пропълзи отново в сърцето му. Парен каша духа. Това беше човешка поговорка, с която се бе запознал.

— Какво искаш от мен? — отказваше да се извини за грубия си тон, но имаше нужда от отговори. — Защо наистина дойде тук?

Тя вдигна поглед към него. Тъгата в очите ѝ отслаби част от желанието му да я изпрати отново в нейния свят. Но само за момент. Тя нямаше право на симпатия. Той беше нараненият.

— Радвам се, че си добре, Муун.

Видът изръмжа, за да ѝ покаже, че търпението му е на свършване.

Тя не се отвърна.

— Липсваше ми!

— Лъжа! — обвини я той. — Винаги имаш избор. Ти беше твърде слаба, за да останеш и да разбереш какво има помежду ни.

— Не зная колко от разговорите ни, докато беше под влиянието на медикамента, си спомняш, но искам да се уверя, че знаеш, колко много съжалявам, че си тръгнах. Налагаше се.

— Не ти вярвам!

— Тогава все още си твърде наивен. — Тя вирна брадичка и го погледна предизвикателно. — Знаеш ли колко пари бяха инвестирани, за да се предпазят Видовете от пресата и от всякакви възможни заплахи? Аз щях да бъда сметната за заплаха за сигурността. Основен приоритет беше всички Обекти да останат скрити, на всяка цена. Дори ако това означаваше да ме хвърлят в затворническа килия и да започнат да размотават документите или каквото решат, за да ми попречат да говоря с някого извън програмата. Началниците ми щяха да ме отстранят със сила.

Гневът му пламна и той обхвана лицето ѝ с длан, преди да е осъзнал намеренията си. Докосването му беше нежно, но той знаеше, че е грешка. Не му беше достатъчно и искаше още. С другата си ръка я хвана през кръста, за да ѝ попречи да се отдръпне.

— Нямахте да те отстранят, защото си ми позволила да се сблизим.

Тя се отпусна леко в ръцете му, но не отвърна поглед.

— Да, щяха. Аз не бях военна, 466. Правилата относно взаимоотношенията ми с Видовете бяха много стриктни. Единственият разрешен физически контакт беше в случай, че бъда нападната и трябва да се защитя, докато дойде някой от охраната.

Използването на номера му от лабораториите беше обидно, но Видът не вярваше, че тя го каза с такова намерение.

— Муун — поправи я той.

— Съжалявам!

— Ти си тръгна, преди да си избера име.

Тя го погледна настоятелно.

— Трябва да ми повярваш. Знаеш ли, че на Обект 2 държаха една от терапевтките заключена в стаята ѝ за шест дни като наказание, че е държала ръката на една от вашите жени?

— Защо са я заключили в стаята ѝ? Защо ще държи ръката на жена и ще я накажат за това? Жената била ли е против?

— Тя е преживяла ужасяваща травма. Терапевтката е държала ръката ѝ в знак на емоционална подкрепа. Пациентката не е имала против, но пазачът в стаята е докладвал за физическия контакт. — Джой въздъхна и той разпозна в изражението ѝ раздразнение. — Беше глупаво, но такъв беше отговорът на началниците. Барбара беше отстранена за шест дни без заплащане и изолирана, само за да я дадат

за пример на останалите. Тя беше наистина мила и много състрадателна жена. Говорехме си често с нея, защото и двете имахме проблеми с Джералдин, която не смяташе, че сме достатъчно квалифицирани, за да работим с Видовете.

Муун повярва на Джой. Човеците можеха да преувеличават и той си спомняше, че това бе един от проблемите между нея и Джералдин.

— Исках да докосна много повече от ръката ти — тихо призна тя и се приближи малко, като гърдите ѝ почти докосваха неговите. — Исках да седна в скута ти, да ти позволя да ми направиш всичко, което желаш, и знаех, че няма да мога да ти отказвам още дълго. — Тя навлажни устни, привличайки вниманието му към тях, и членът му се ствърди до болка. Копнееше да я притежава. — Ти беше пределно ясен, че не изпитваш просто любопитство какво би било да споделяш секс с човек. Веднъж никога нямаше да ни е достатъчен. Все някой щеше да се досети.

Мъжът затвори очи, за да се пребори със силното желание да я обладае на пода. Дрехите ѝ лесно ще се скъсат в ръцете му и тогава нищо нямаше да стои на пътя му. Можеше да проучи и оближе всеки сантиметър от нея. Винаги бе желал да запамети вкуса и допира на тялото ѝ.

Едната ѝ ръка колебливо се отпусна на гърдите му. Дланта ѝ опираше в дрехата му, но пръстите ѝ докосваха кожа. Беше достатъчно, за да разруши контрола му. Нямаше повече да се бори с глада си за нея. Тя беше точно пред него и почти го предизвикваше да я вземе. Този път в тялото му нямаше никакви медикаменти, които да придават нереалност на случващото се. След това нямаше да го преследват призрачни спомени, оставящи го да се чуди колко добре бяха заедно в действителност.

Плъзна ръка от кръста към дупето ѝ и я стисна, като я издърпа към себе си и я вдигна. Изненаданото ѝ ахване беше така тихо, че ако не внимаваше толкова, щеше да го пропусне. Тръгна напред, в търсене на най-близката спалня. Нямаше да я обладае на пода. Пусна лицето ѝ, за да обхване дупето ѝ и с другата си ръка и да я предпази от падане.

— Дръж се за мен — заповяда ѝ.

Почти очакваше да му се противопостави, но пръстите ѝ се забиха в раменете му. Не каза и дума, докато я носеше през дневната в първата спалня по коридора. Спря и ритна с крак вратата, за да

затвори. Нямаше ключалка. На ум си обеща, че ще набие Флейм, ако влезе, за да провери защо се бави толкова.

В къщите за хора леглата бяха по-малки и по-близо до земята, но все пак беше по-добре, отколкото съвсем да няма легло. Той спря до долния му край и я погледна в очите, докато отпускате ръцете си. Тя се плъзна по тялото му и стъпи на килима.

— Съблечи се.

Гладките ѝ бели зъби се забиха в долната ѝ устна и Видът погледна в очите ѝ в търсене на някакъв знак за страх. Нямаше такъв. Джой посегна към блузата си. Смая го, когато започна да се съблича. Членът му трепна в отговор, желаейки да се вдигне дори повече при вида на нейното подчинение. Щеше да обладае Джой и този път нямаше да има съмнение, че и двамата знаят какво желаят.

Ненавиждаше треперенето на ръцете си, докато събличаше потника и го хвърли встрани. Не му пукаше къде падна. В Медицинския център нямаха обувки, така че сега нямаше какво да събува. Пъхна палци в ластика на долнището, но се спря, замислен дали явното доказателство за желанието му към нея ще я накара да промени решението си. Някои хора се плашеха, когато видеха мъж от Видовете напълно гол.

Неясни образи на него и Джой в клетката изплуваха в ума му. Той бе притежавал тялото ѝ и преди, и тя не се бе уплашила при вида на дългия му и дебел член. Само му се искаше да може ясно да си спомни подробностите. Спомените може би щяха да се върнат, но той бе на път да си осигури нови, които със сигурност щеше да помни. Плъзна долнището до глезените си и се наведе да го събуе. Джой го желаеше и щеше да го получи. Изправи се и ѝ отдаде пълното си внимание.

Коленете му почти се подкосиха, когато огледа сметаново бялата ѝ кожа. Голото тяло на Джой беше просто мечта. Тя бе толкова различна от жените Видове. Нямаше очертани мускули на корема — имаше гладка, мека плът. Гърдите ѝ бяха закръглени и по-едри, зърната — по-големи. Преглътна мъчително, желаейки да обвие устни около всяко и да види колко добре пасва в устата му.

Сините очи привлякоха погледа му, когато младата жена седна на ръба на леглото. Колебанието, което разпозна в тях, не му попречи да

направи крачка напред, след това още една и да се надвеси над нея, докато тя лягаше назад. Подпря се на ръце, за да не падне отгоре ѝ.

— Отвори широко бедра за мен, сладка моя.

Тя го направи, краката ѝ докоснаха неговите, докато се наместваше върху леглото. Мъжът сведе брадичка, за да наблюдава как тя се разтваря за него. Нямаше никакви косъмчета там долу. Той я вдъхна — всички прекрасни аромати на Джой. Лека възбуда също погъделичка носа му. Тя все още не бе готова да го поеме, но докато той реши, че е време да съедини телата им, щеше да бъде.

Джой беше пристрастяваща и предизвикваше странни неща у него. Беше малко смуцаващо, но той изведнъж разбра защо мъжете от Видовете искаха да си вземат половинка. Идеята да я увие в одеялото и да я метне на рамо, проблесна в ума му. Ако я занесеше там, със сигурност никога няма да ѝ позволи да напусне дома му. Вдигна поглед към таблата на леглото и реши, че определено ще се изкуши да я завърже, ако това означава да я задържи в постелята.

— Муун?

Гласът ѝ привлече вниманието му. Колебанието в него го накара да осъзнае, че е спрял да се движи, докато обмисляше как да я премести в дома си, без някой да информира Сигурността, че е я отнесъл от къщата за гости. Щяха да предположат, че е имал рецидив и не се държи разумно. Не беше логично да иска да направи нещо подобно, но това нямаше връзка с преживяванията му от последните дни. Тя го подлудяваше.

Младата жена седна и хвана раменете му, взирайки се в очите му с очевидна тревога.

— Добре ли си?

Той погледна надолу към извивката на гърдите ѝ и изръмжа. Образите на всички неща, които искаше да ѝ направи, заляха сетивата му и предизвикваха болка в члена му. Беше благодарен, че вече е на колене, защото в противен случай можеше да падне.

— Добре съм — успя да каже.

Тя не изглеждаше убедена.

— Боли ли те главата?

Муун хвана бедрата ѝ, докосванията бяха нежни, когато пръстите му обхванаха извивката на стегнатото ѝ дупе. Издърпа я по-близо, докато главичката на члена му се допря до мястото, където бе широко

отворена за него. Ненавиждаше треперенето на ръката си, когато я плъзна надолу и завъртя палеца си около клитора ѝ. Джой ахна, очите ѝ се разшириха, но не се отдръпна. Той бавно изписваше кръгове.

— Нямам главоболие. Не мога да чакам да бъда в теб. — Контролът му се изплъзваше, докато ароматът на възбудата ѝ се засилваше. — Кажете ми да забавя нещата.

Тя направи нещо неочаквано — протегна се между телата им и обхвана члена му в ръка. Беше негов ред да простене, когато започна бавното ѝ мъчение, докато колебливо изучаваше дължината му.

— По дяволите! — Стигаше му толкова чакане. — Кажете ми, ако действам твърде бързо.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Джой изстена от удоволствие, когато внезапно Муун се наведе и топлите му пълни устни обхванаха едното ѝ зърно. Устата му беше гореща и влажна, и той засмука силно, сякаш умираше от глад за вкуса ѝ. Всеки път, когато той придръпваше зърното ѝ в устата си, през тялото на Джой се изстрелваха импулси, разтърсващи цялото ѝ същество.

Ръката ѝ сграбчи косата му, за да го задържи на място и разтвори широко бедра, предлагайки му възможност да си поиграе с кадифената ѝ мекота. Повдигна хълбоци и изви гръб в знак на протест, когато той пусна гърдата ѝ, но бе за кратко, колкото да завърти леко глава и да се съсредоточи върху другата.

— Муун... Не спирай! — Ако го направеше, трябваше да го убие. Щеше да е твърде жестоко да я възбуди силно и след това да спре. Не че щеше да го обвини, че иска да я накаже за миналото. — Моля те!

Да, ще се моля, призна си мълчаливо Джой. Ще направя почти всичко за него. Всяка цена бе приемлива, за да има така близо мъжа, когото обича, да се наслаждава на докосването му и да вплита пръсти в копринената му коса.

Тя се отпусна назад и не свали ръце от тялото му, докато той я последва на леглото. Все още трескаво галеше члена му с една ръка. Той бе едновременно стоманено твърд и копринено мек. Големият му палец, галец клитора ѝ, натисна малко по-силно, спря да описва кръгове и започна да го поглажда нагоре-надолу. Коремът ѝ се сви, когато почти стигна върха.

— Моля те! — Искаше го в себе си повече, отколкото искаше да диша. Оргазмът нямаше да е пълен, ако телата им не бяха свързани. Празнината се бе превърнала в мъчение, което само той можеше да излекува. — Имам нужда да си в мен!

Муун гризна гърдата ѝ и тя извика от острата болка, но езикът му я успокои, преди да се отдръпне. Вдигна брадичка и онези негови

секси очи я погледнаха. Те се присвиха, както и ноздрите му, когато той си пое дълбоко дъх. От гърлото му се разнесе ръмжене, преди да я дръпне надолу, докато дупето ѝ достигна ръба на леглото. Видът погледна надолу и размърда бедра. За Джой беше лесно да намести върха на мъжествеността му там, където го искаше.

Членът му се хлъзна по влагата на нейното желание, потривайки се в тялото ѝ, докато не се озова там, където трябваше да бъде. Муун затвори очи и тя наблюдаваше красивото му лице, докато той се колебаеше. Джой обгърна крака около хълбоците му, леко подръпна основата на ствола му, насърчавайки го да я обладае.

— Проклетата да си! — изръмжа Муун. Тъмноклафявите му очи се отвориха и се впиха в нейните, когато тласна напред. — Проклети да сме и двамата, сладка моя!

Думите му ѝ подействаха като емоционален шамар, но преди да успее да реагира, мъжът вече се бе заровил дълбоко в нея. Изпълни я толкова плътно, че от устните ѝ се изтръгна силен стон. Той сграбчи китките ѝ и вдигна ръцете ѝ над главата. Тежестта му се притисна върху нея и почти я смачка в мекия матрак.

Муун повдигна тяло, подпря се на лакти, за да не затруднява дишането ѝ и устата му завладя нейната. Гърдите му завибрираха от ръмженето и това я накара много осезателно да почувства, че са кожа до кожа.

Дивата страст на целувките му и свирепите звуци, които издаваше, засилиха желанието ѝ. Той тласкаше все по-дълбоко в нея, изпълвайки я със себе си, докато тя бе сигурна, че не може да поеме повече и те бяха свързани толкова плътно, колкото могат да бъдат свързани двама души. Премести краката си по-високо, обвивайки ги около кръста му, за да се държи за него, тъй като той отказа да освободи китките ѝ, въпреки че тя неистово ги дърпаше.

Той малко се оттегли и вагиналните ѝ мускули се свиха, опитвайки се да му попречат да я напусне. Мъжът замря, езикът му, изучаващ устата ѝ, забави движението си, преди той да влезе в нея с един силен, плавен тласък. Тя извика в екстаз и извърна глава, прекъсвайки целувката им, за да не го ухапе.

Муун потри нос в шията ѝ и меко изръмжа.

— Добре ли си?

— Да. Чувствам се прекрасно.

— Толкова си тясна и гореща. Влажна. — Дъхът му я гъделичкаше, а върхът на езика му проследи очертанията на ухото ѝ. — Ще бъда по-нежен.

— Не! — Тя искаше Муун, всичко, което можеше да ѝ предложи, такъв, какъвто беше. — Не се въздържай!

Пръстите му освободиха ръцете ѝ и тя веднага се възползва от възможността да обгърне лицето му. Харесваше ѝ да може да го гали, докато гледа красивите му очи. Можеше да се взира в тях винаги.

— Аз съм доста силен.

— Мога да се справя. — Джой раздвижи бедрата си и двамата изстенаха от удоволствието, което предизвика триенето на телата им в мястото, където бяха съединени. — Желая те!

В погледа му проблесна несигурност.

— Ти си Нов вид и аз не искам да се преструваш на нещо различно.

Едното ъгълче на устните му се повдигна в знак на веселие.

— Искаш да те чукам като животно?

Тя облиза устни, защото ѝ липсваше целувката му.

— Искам теб — повтори отчетливо младата жена. — Не ме измъчвай! — В нея отново се появи онова вътрешно колебание, че може би той просто си играе с нея.

Непозната емоция изкриви чертите му, преди да сведе лице към шията ѝ.

— Дръж се за мен, сладка моя!

Ръцете ѝ се плъзнаха от лицето към раменете му. Вкопчи се в него, когато той започна да се движи. Бавното движение на дебелия му член, плъзгащ се навътре и навън, разпали отново желанието ѝ за Муун. Всеки тласък я издигаше все по-високо. От гърлото ѝ излизаха стонове, докато ноктите ѝ се забиваха в гърба му.

— Да — насърчи го тя.

Муун леко хапеше чувствителната кожа под ухото ѝ. Всяко ухапване беше истинско удоволствие и тялото ѝ все повече се напрягаше. Той тласкаше все по-силно, а таблата на леглото се удряше в стената с всеки мощен тласък.

Джой отметна глава назад и изхлипа името му. Екстазът отнемаше способността ѝ да мисли. Муун не беше тих, когато достигна своя връх. Той отметна глава и изръмжа.

— Мамка му!

Харесваше ѝ усещането, когато свършваше в нея, всяко потрепване на тялото му, което я изпълваше със семето му. Дори подуването в основата на члена му беше приятно, заключвайки ги заедно по начин, който ѝ се струваше правилен. Двамата лежаха задъхани и изтощени. Муун се съвзе пръв и повдигна глава.

Джой отвори очи и се загледа в зачервеното му лице. Имаше нещо наистина секси в погледа му, в начина, по който косата падаше върху челото му. Той прочисти гърло и облиза устни. Изведнъж извърна глава към вратата на спалнята.

— Да не си посмял да влезеш! — извика. — Махай се!

Младата жена погледна към затворената врата. Изостреният слух на Видовете обясняваше как Муун е разбрал, че някой е влязъл в къщата. Той се обърна към нея намръщено.

— Двамата с теб ще поговорим по-късно. Трябва да тръгвам. Харли ме чака, а няма да ми е приятно да набия Флейм, защото е загрижен, че съм с теб толкова скоро.

Той си тръгваше. Не беше изненадана, защото го чу как обсъжда плановите си с Харли, но все пак я заболя. Искаше да останат още в леглото. Имаха много неща за обсъждане и тя наистина искаше да разбере дали това, което споделят, е само секс за него... или повече.

— Ще се върна ли утре, само за да намеря, че отново си заминала? — Гневът присви очите му и прозвуча от дълбокия му глас.

— Никъде няма да ходя. — В главата ѝ се появиха стотици неща, които искаше да му каже. — Ще се върнеш да ме видиш?

— Утре — потвърди той. — Искат да се върна в Медицинския център за още една проверка довечера, но ще ми позволят да прекарам нощта вкъщи, ако имам охрана. Освен охранителя, само на Харли е разрешено да бъде там с мен. Лекарите искат да са сигурни, че медикаментите са напуснали тялото ми и е безопасно да съм сред хора. Знаеш как са лекарите.

— Те се тревожат. — Можеше да ги разбере.

Тишината се проточи, докато се гледаха. Муун първи наруши зрителния контакт, като се повдигна и се отдръпна от тялото ѝ. Подуването бе спаднало и вече не бяха заключени заедно. Той се изправи до ръба на леглото, а тя грабна завивките и покри голото си тяло. Изведнъж ѝ стана леко неудобно да е толкова открита.

Муун се обличаше с гръб към леглото. Част от нея негодуваше, че няма да остане. Това ѝ напомняше на горчивата история с последния ѝ приятел. Джеф имаше способността да я кара да се чувства употребена след секс. Той никога не прекарваше нощта с нея или пък не оставаше поне да се погушкат. Беше ѝ невъзможно да не сравнява миналото с настоящето, докато Муун прекосяваше стаята.

Гордостта ѝ я караше да мълчи, когато Видът отвори вратата. Разумната ѝ страна осъзнаваше, че не бяха планирали да скочат в леглото за бърз секс и че Харли го очакваше да се прибере. Той трябваше да си върви. Но друга част от нея искаше да се разплаче, защото той можеше да се обади и да предупреди, че ще закъснее, за да може да си изяснят някои неща.

Муун пристъпи в коридора и спря. Не погледна назад, но езикът на тялото му говореше, че е раздвоен дали да тръгне, или да остане. Тя се надяваше да се обърне и да остане.

— Не си отивай! — Той не помръдваше, сякаш чакаше отговор.

— Няма — каза му тя.

Тогава той бавно се обърна към нея и погледите им се срещнаха.

— Ще се видим утре. И, Джой?

Сърцето ѝ препускаше от настоящия му поглед.

— Какво?

— Бъди тук!

Беше заповед. Чисто и просто.

— Обещавам, Муун — кимна тя.

Когато излезе, мъжът затвори вратата. Раменете ѝ се отпуснаха, щом юмруците ѝ се разтвориха и пуснаха завивките. Те паднаха от гърдите ѝ. Младата жена погледна надолу и с треперещи пръсти проследи следата от ухапване, която ѝ бе оставил. Кожата не бе пробита, но определено я бе маркирал по още един начин.

— По дяволите! — прошепна.

Беше лудо влюбена в някой, който можеше да не ѝ прости за миналото. Само защото бе правил секс с нея веднага, след като се бе осъзнал, не означаваше, че ще иска да имат общо бъдеще. Тя не беше толкова наивна. Понякога сексът бе просто секс. Пламъчето надежда идваше от това, че иска да я види отново. Можеше да е, за да ѝ каже да върви по дяволите, но щеше да разбере, след като той се върне.

Лепкавото усещане между бедрата ѝ започваше да става все по осезаемо. Имаше нужда от душ, а и някаква храна нямаше да навреди. Имаше чувството, че ѝ предстои много дълга нощ. Нямаше как да спре да се тревожи за следващия им разговор, докато не го проведат.

Когато се изправи, уви одеялото около тялото си, несигурна дали Муун се е сетил да заключи външната врата. Последното, което искаше, бе да излезе в коридора гола и да се натъкне на охраната, която проверява дали е добре.

Никой не я спря, докато мина краткото разстояние до голямата спалня и се заключи вътре. Пусна завивката в краката си и се запъти към банята, колебаейки се дали да не си вземе вана.

Дочу тихо жужене и се огледа. Идваше от чантата ѝ върху нощното шкафче. Отиде до нея, бръкна в страничния джоб и извади телефона си, за да провери кой се обажда.

— Страхотно! Точно от каквото имам нужда. — Плъзна палец по екрана и вдигна апарата до ухото си. — Здравей, Ерик! — Шефът ѝ вече бе оставил шест съобщения и вероятно беше бесен от внезапното ѝ отсъствие, въпреки спокойния тон, с който говореше. Той беше доста добър, но все пак имаше бизнес да управлява. — Съжалявам, че не върнах обажданията ти! Казах ти, че възникна нещо спешно и нямаше никакво свободно време. — Тя си спомни последно му съобщение. — Нещата се подобряват, но имам нужда от още няколко дни.

— Радвам се да го чуя. — Той се поколеба. — Ние, ами, имаме сериозен проблем.

Обхвана я страх. Ще я уволни ли? Беше възможно. Колкото и да се надяваше нещата с Муун да се оправят, уволнението ѝ не беше вариант. Не искаше нещо такова в трудовото си досие.

— Преди няколко часа някой е проникнал в офисите ни.

Това бе последното, което очакваше да чуе.

— Някой пострадал ли е?

— Не. Сюзън имаше рожден ден и ѝ бяхме организирали празненство в кафенето надолу по улицата. Цялото ни крило беше затворено и затова никой не е бил там, когато се е случило.

Тя се сви. Рецепционистката беше мила. Отбеляза си мислено да ѝ прати подаръчна кошница веднага щом приключи разговора. Имаше адреса на жената в телефона си.

— Това е ужасно. Откраднали ли са компютрите? — В приемната имаше телевизор, но нищо друго не й идваше на ум, което би могло да бъде желано от един крадец. — Как са минали покрай охраната на болницата? Или са използвали асансьора, без никой да ги види?

— Не са взели никаква техника.

— Нека позная. Някой наркоман е мислил, че имаме на склад лекарства?

Ерик отново се поколеба.

— Трябва да дойдеш тук незабавно!

— Не мога!

Гласът му се сниши.

— Трябва да дойдеш, Джой! Които и да са, са ровили в картотеките ни. Всички преглеждаме за липсващи документи или за нещо объркано, но ти единствена можеш да провериш своите файлове. Ти можеш да кажеш дали нещо липсва, или е разбъркано.

— Там държим записките от сеансите.

— Точно така! Важна, поверителна и изключително лична информация.

— Мислиш, че са търсили файлове? Може би просто са мислили, че там държим лекарствата. Някой под влиянието на наркотици може да е помислил, че шкафовете са заключени, защото там има лекарства.

— Аз консултирам трима пациенти, които имат преследвачи. Единият от тях има сексуална пристрастеност, която може да му коства работата. — Гласът му се снижи още повече и тя трябваше да се напегне, за да го чуе. — Няколко имат извънбрачни връзки. Носим отговорност да ги предупредим, ако някаква секретна информация излезне. Ами ако е нечий преследвач? Ами ако са търсели информация, за да изнудват някого? Разбираш ли какво имам предвид?

За нещастие, разбираше.

— Да.

— Добре. — Заговори с по-нормален глас. — Полицията е тук. Кога ще можеш да дойдеш? Чакаат ни да разберем дали наш клиент е бил набелязан. Имаш ли някакви високорискови случаи?

— Четири. — Джени, която живееше с гадже-насилник и ревността му достигаше екстремни нива. Тя окуражаваше горката жена да го напусне, но процесът беше бавен. Нещастникът вероятно щеше

да я убие, ако в ръцете му попаднат записките от сеансите им. Пол беше гей, но не беше готов да се разкрие от страх, че това ще навреди на кариерата му. Той беше професионален спортист с много почитатели. Медиите щяха да го разкъсат на парчета, ако разберат тайната му. Маги беше нова и все още бе трудно да се каже дали някой наистина я следи, както тя твърди. Можеше да е преследвач или пък случай на параноя. Лесли бе жертва на изнасилване, която бе започнала да идва, след като похитителят ѝ бе освободен от затвора. Той ѝ беше отправил заплахи и постоянният страх я бе принудил да потърси помощ.

— Джой?

— Тук съм. Мислех си. — Тя погледна часовника на нощното шкафче и пресметна. — Мога да съм там след около два часа.

— Искам те тук сега.

— Не съм в града. — Не спомена, че преди да тръгне ще има нужда от душ. — Пътят до там ще ми отнеме приблизително толкова и въпреки това вероятно ще получа няколко глоби за шофиране с превишена скорост.

— Ела тук възможно най-скоро.

— Тръгвам. — Тя затвори и се втурна към банята. Нямахше избор. Носеше отговорност за пациентите си. Трябваше да отиде.

Муун нямаше да се върне преди сутринта. Можеше лесно да отиде до болницата, да се справи с кризата и да се върне в Хоумленд, преди той да дойде. Нямахше как да се свърже с него, затова щеше да остави бележка на вратата и съобщение при портите. Нямахше да рискува повече недоразумения между тях. Ако по някаква причина се забавеше и той видеше, че я няма... Ами, не искаше и да си помисля какво би станало. Не изчака водата да се стопли, преди да стъпи под душа. Трябваше да побърза.

* * *

— Това беше страхотно. Благодаря! — Муун се усмихна и се отгласна от плота, за да се облекне назад в стола си. — Някак си твоите пържоли са по-вкусни от моите.

Харли се засмя.

— Всичко е в подправките. Все ти повтарям да слагаш сол и малко черен пипер, преди да ги готвиш.

— Можеш да спреш да работиш като охрана и да отидеш в кафетерията.

— Няма начин. — Харли отпи от содата си. — Няма да понеса да съм затворен цял ден, дори и ако беше, за да готвя.

Това бе често срещан проблем при Видовете и причината да имат човешки персонал в Хоумленд. Хората нямаха против да работят в сгради.

— Чистият въздух е страхотен.

Размениха си разбиращи погледи, припомняйки си годините, прекарани в клетки и оставени на милостта на Мерикъл.

— Е... — Харли повдигна вежда. — Ще продължаваме ли да избягваме темата? Нахранихме се и те информирах за ситуацията с жената-подарък и Шадоу. Те са щастливи и влюбени. Брийз се възстановява в Резервата. Аз говорих. Ти не си.

Муун въздъхна.

— Прибра се, миришец на споделен секс. Тя все още е върху теб, тъй като не се изкъпа преди вечеря. Какво правиш?

— Прекарвам времето с най-добрия си приятел.

Харли изръмжа, за да покаже недоволството си.

— Не знам. — Беше трудно да си признае. — Джой винаги е била усложнение.

— Ще си замине ли?

— Не веднага — започна да увърта Муун.

— По дяволите! Спри това! Какво ще стане между вас?

— Не знам. — Това го дразнеше. Погледна надолу към краката си, устоявайки на нуждата да скрита кухненския остров, около който седяха. Може би щеше да се почувства добре, ако пробие дупка някъде.

— Трябва да й отдадеш дължимото, че дойде да ти помогне, когато не беше на себе си.

Той погледна нагоре и задържа погледа на Харли.

— Което не трябваше да й бъде позволявано. Можеше да я убия.

— Това казвах и аз в началото, но бях малцинство. Когато осъзнах, че само тя може да постигне някаква връзка с теб, си промених мнението. Тя е зряла жена, която знаеше рисковете.

Муун избухна.

— Бях опасен!

— Наистина — сви рамене Харли. — Но повече от всичко искаше да я изчукаш. Тя може да те накара да лаеш и да правиш кучешки номера, само като ти покаже циците си.

Трябваше му много самоконтрол да не се протегне и удари приятеля си. Щеше да е приятно да го събори от стола право на задника му.

— Спри да ме ръчкаш! — Познаваше го твърде добре. — Надяваш се, че ако направим няколко рунда и се успокоя, ще призная, че все още имам чувства към нея.

Бързата усмивка на Харли го накара да съжалява, че не го удари.

— Няма нужда да ме ръчкаш, за да говоря. Тя ме обърква. Отидох до човешките жилища, защото не можех да стоя далеч от нея. Твоето присъствие там беше само извинение да я видя.

— Ох! И ти ми липсваше!

— Недей! — Муун не беше в настроение за игрички. — Знаеш, че си ми брат. Тя е тази, за която мисля, когато съм сам.

— Извор на фантазии, а? Нея ли си представяш, докато...

Муун изръмжа, показвайки кучешките си зъби.

— Или наистина ти липсват нашите спаринг срещи, или си оглупял, докато бях под въздействието на лекарствата. Имах предвид, че споменът за нея ме измъчва, когато се чувствам самотен. Не е само сексуално.

Лицето на Харли изгуби насмешливото си изражение и той присви очи.

— Ще ѝ позволиш ли да напусне Хоумленд, или не? Това искам да знам.

— Не зависи от мен. Ще говорим утре.

— Тя е дребничка и ще ти е лесно да я задържиш тук, ако искаш. Не ѝ позволявай да си тръгне. Искане ми се да я видя как ще мине покрай теб, за да стигне до вратата, ако решиш да я спреш. Вече не си мъж, освободен наскоро и опитващ да намери мястото си в живота. Вече ти контролираш нещата, а не тя. Джой няма власт тук.

— Не мога да я принудя да остане, ако иска да се върне в своя свят.

— Ако някога пожелаеш така една жена, аз бих го направил — изсумтя Харли.

— Все още съм ѝ ядосан заради миналото и защото не дойде да ме види в Хоумленд, докато това не се случи.

— Аха.

— Какво означава това?

Харли се наведе напред и го погледна намръщено.

— Жената е твоя. Признай си! Прибирал си се за вечеря след дълга смяна на работа, целият вонящ на пот. Винаги първо се къпеш, за да махнеш миризмата, независимо какво съм сложил на масата или колко си гладен. Помирисвам я, защото преживяваш една от онези странни реакции, които имаме, когато някоя жена ни е хванала за топките. Вероятно имаш нужда от аромата ѝ, за да можеш да продължиш да стоиш тук, вместо да изтичаш да я вдъхнеш отново. — Устните му се изкривиха в усмивка. — Отричай го пред себе си, но аз те познавам твърде добре. Имаш онова отнесено изражение, което и двамата сме виждали на лицата на нашите мъже, когато си вземат половинка. — Засмя се. — Тя е единствената. Това е онзи поглед „О, мамка му!“, който се появява, когато осъзнаеш, че е истина.

Муун знаеше, че лицето му е изгубило цвят. Най-добрият му приятел беше прав. Не можеше да излъже Харли.

— Отиди в човешката къща и се отъркай в твоята жена. Кажй ѝ, че все пак очаквам да прекарвам известно време с теб. Тя е направила грешка. Преживей го! Отказвам да те гледам унил и как пребиваш членовете на специалния отряд, докато тренираме, защото си изкарваш гнева върху тях. Те не са сладки и сексапилни. Тя е. Не ѝ позволявай да напусне, защото си злопамятен.

— Понякога си мисля, че твърде много си заприличал на човек. — Това го забавляваше, а и Харли беше прав. Може да мразеше стореното от нея, но важното бе, че се върна. Имаха много неща за разясняване, но Муун бе склонен да опита. Това означаваше, че ще трябва да я убеди да остане по-дълго. Не искаше да потъва в миналото, когато Джой можеше да стане част от бъдещето му.

— Прекарал съм твърде много време с Трей и момчетата. Те ми влияят лошо по най-добрия начин. — Той посочи с палец към вратата. — Върви при нея!

Когато Муун се изправи от стола, на вратата се позвъни. Той погледна към Харли, който сви рамене.

— Не очаквам никого. — Муун бързо прекоси стаята. Нямахте как да е Джой. Придружителят ѝ щеше да се обади предварително, за да поиска разрешението му да я доведе в дома му.

— Всички се притесняваха за теб. Новините се разпространяват бързо. Вероятно е някой, който иска да се увери, че наистина си добре, след като е разбрал че си си вкъщи. — Харли го последва. — Да се надяваме, че не е някоя женска, която ти предлага секс от съчувствие. Няма да знаят, че вече си зает, докато не я помиришат върху теб.

Муун отвори вратата и оголи зъби, когато видя човека на верандата му. Не беше някого, когото иска да види.

— Ти!

— Здравей, Муун! Ще ме поканиш ли вътре?

Той застана в средата на вратата, разпери ръце и хвана рамката, за да блокира напълно входа с тялото си.

— Не!

— Държиш се много грубо.

— Махай се, Крегор!

— Дойдох, за да оценя състоянието ти.

— Ти не си моят психиатър. Нямам нужда от такъв.

Дразнещият човек му отправи хладна усмивка.

— Преживял си травма и може все още да усещаш странични ефекти. Моля те, покани ме да вляза! Ще обсъдим всичко, което ти се е случило и как се чувстваш от това.

— Той смята, че е кофти, че някакъв задник го простреля. — Харли спря зад него. — Сега е добре, след като всички наркотични вещества са напуснали организма му. Оценката приключи.

Муун се въздържа да не се засмее. Джъстис им бе казал да толерират психиатъра. Това не означаваше, че ще го покани в дома си или ще губи време да отговаря на глупави въпроси. Отговорите на приятеля му не харесваха на човека. Лицето му бе намръщено.

— Дойдох да говоря с Муун. Ако искаш да говорим за чувствата ти, трябва да си запишеш час при мен, Харли. Утре имам няколко свободни. Знам, че имаш доста сериозни проблеми, с които трябва да се справим. Това ще ми спести усилията да се обърна към Фюри или Джъстис, за да те накарат да дойдеш.

Харли опря гърди в ръката на Муун и той хвана здраво рамката на вратата, за да попречи на приятеля си да посегне към човека. Муун отпрати на Харли предупредителен поглед, който се надяваше да го убеди, че трябва да остане спокоен. Крегор имаше навика да изнервя Видовете с вярата си, че всички те имаха нужда от помощта му. Колкото и да заслужаваше да го нокаутират, не им бе позволено да го докосват. Харли изръмжа, но отстъпи назад.

— Имам работа. — По-важна от това да си губя времето, уточни мълчаливо и се насили да се усмихне. — Беше много съобразително от твоя страна да дойдеш до къщата ми, но аз излизам.

— С други думи, пречиш ни. — Изръмжа Харли. — Нямаш ли си половинка вкъщи, при която да се прибереш? Сигурен съм, че й липсваш. Толкова е приятно с теб.

Муун почти потръпна от явния сарказъм. Психиатърът също не го пропусна, ако се съди по зачервеното му лице и потрепващите му ръце. Муун трябваше да изглади нещата.

— Трябва да се върна в Медицинския център тази вечер, за да ме прегледат отново. Сигурен съм, че не искаш да закъснея. — Не беше съвсем лъжа. Щеше да отиде, след като се отбие при Джой.

— Това е част от последващите прегледи. — Малките като мъниста очи на Крегор светеха от доволство. — Задължително е да получиш оценка на здравословното си състояние. Това означава, че трябва да говориш с обучен професионалист относно емоционалните последици от преживяната травма. Джъстис се съгласи.

Муун преглътна проклетие. Никой не му беше казал това.

— Той няма да говори с теб. — Харли се наведе и изръмжа на човека. — Просто така се случи, че ти не си единствения психиатър в Хоумленд. Той ще отиде да говори с доктор Ярдс.

Това беше гениално. Муун се засмя.

— Добра идея! Веднага ще отида я видя.

— Онази жена? — Крегор поклати глава. — Тя не е квалифицирана.

— Тя се грижеше за мен веднага след освобождаването ми от Мерикъл. — Муун пусна рамката на вратата, без да го е грижа дали Харли иска да сплаши човека. На никого не беше позволено да подценява Джой. — Тя знае повече за Видовете, отколкото ти някога ще разбереш.

— Тя не иска да ни убие и е достатъчно умна, че да не напада вербално половинка.

Лицето на Крегор почервения, когато отправи ядосан поглед към Харли.

— Не знаеш всичко. Това беше специална ситуация.

— Не те харесвам! — Харли отново изръмжа, но по-дълбоко и заплашително.

Човекът леко пребледня и отстъпи назад. Той се обърна към Муун.

— Осъзнавам, че не съм популярен, но трябва да бъдеш прегледан.

— Джой ще го направи.

— Доктор Джойс Ярдс си тръгна — каза той самодоволно. — Когато ме проверяваха при влизането през главната порта, нейният автомобил беше проверяван за напускане.

Сърцето на Муун пропусна удар.

— Грещиш! Тя е в едно от човешките жилища.

— Има дълга кафява коса и кара син седан с четири врати. Те казаха, че това е доктор Джойс Ярдс. — Той извади мобилния си и го размаха. — Искаш ли да се обадиш на главната порта и да провериш? Беше необичайно да видя непознат да напуска Хоумленд в този час. Повечето от дневния персонал напуска в пет.

Гняв изпълни Муун, докато се обръщаше, блъсна се в Харли и отиде бързо до домашния си телефон. В офиса на охраната отговориха на второто позвъняване.

— Къде е жената психиатър? — Предположи, че който и да е на смяна ще я идентифицира по-лесно с това описание.

— Тя си тръгна, Муун. Колата ѝ беше претърсена, за да се уверят, че няма да вземе със себе си нищо, което принадлежи на НСО. Искаш ли да намеря онзи, който е говорил с нея.

— Не. — Видът хвърли телефона и той се разби в стената.

— По дяволите! — въздъхна Харли.

Муун се обърна към приятеля си, а той задържа погледа му със същото твърдо изражение. Докато и двамата бяха разсеяни, Крегор бе влязъл през вратата. Това го правеше мишена по възможно най-лошият начин. Муун се хвърли, без дори да осъзнава какво се кани да направи.

Харли го хвана, преди да е стигнал до мъжа и да го е изхвърлил. Щеше да метне човека направо в двора.

— Дишай! — нареди му Харли. — Точно така! Нека се справя първо с него и след това ще решим какво да направим за твоята жена.

Той кимна, а контролът му висеше на косъм. Силни емоции го завладяваха. Джой бе обещала да остане. Миналото се повтаряше. Воят, който заплашваше да излезе, почти го задуши.

Харли го пусна и се приближи до психиатъра.

— Ще ти дам преднина от пет секунди. Ако след това все още си тук, няма да го спра да те превърне в пиццяца боксова круша. Урок номер едно относно Видовете е да не се забъркваш с някого, когато е готов да откачи. Виж го! — Той посочи с палец към Муун. — Виждаш ли убийствения блясък в очите му? Спомни си какво сме. Бягай, човеко!

Крегор подви опашка и хукна. Харли затръшна вратата зад него и заключи.

— Спокойно, човече! — Той бавно се обърна и присви тъмните си очи. — Не си изкарвай яда върху дома си. Или върху лицето ми. Харесваш ни и двамата. Ще се справим със ситуацията веднага щом се успокоиш.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Джой отключи вратата на апартамента си малко след 10 същата нощ. Справянето с проблема на работа беше кошмар. Стигна до болницата за около два часа, но не очакваше цирка, с който трябваше да се справя там. Шефът ѝ се беше свързал с екип адвокати, които да защитят правата на пациентите им.

Един от адвокатите настояваше да му казва шепнешком всеки отговор на въпросите на полицията. Той беше този, който говори директно с тях, след като филтрира казаното от нея. Бе бавен и изнервящ процес, който им отне часове.

Изрита обувките си до вратата и я заключи. Натисна ключа и светлина обля широката стая, комбинираща кухня и дневна. Шестдесет и петте квадрата жилищна площ не бяха много, но тях можеше да си позволи. Дълъг барплот, който използваше и като маса за хранене, разделяше двете стаи. Единствения бар-стол ѝ напомняше за самотния ѝ живот. Муун ѝ липсваше.

Пътят до спалнята ѝ беше кратък. Двойното легло с прилежащото обзавеждане подходеше повече на тийнейджър, но с ограниченото пространство ѝ позволяваше да използва едната половина на стаята като домашен офис. Включи компютъра на бюрото, за да провери имейлите си и забеляза, че има съобщения на телефонния секретар. Натисна бутона, за да ги прослуша.

— Здравей, Джой! Мама е. Не забравяй да се обадиш на леля Марджи във вторник. Отново ще се оперира и знаеш каква става. Увери се, че няма да си поправя завещанието. На горкия Маркус му е писнало да повтаря, че ще умре. Дай малко почивка на братовчед си, като я успокоиш. Обичам те!

Джой се сви, докато изслушваше следващите четири кратки съобщения от шефа си. Беше ги оставил преди да се чуят по мобилния. Последното съобщение беше поредното напомняне, че е загубила връзката със собствения си живот, когато хукна да бъде с Муун.

— Добре ли си? — гласът беше на Мег. — Знам, че си претоварена от потока нови пациенти, който ти се изсипа на главата при пенсионирането на колежката ти, но никога не си забравяла за срещата ни. Притеснявам се. Обади ми се!

Тя грабна телефона и набра номера. Мег отговори на първия сигнал.

— Толкова съжалявам! Надявам се, че не се обаждам твърде късно.

— Никога. Правех си нещо за хапване. В този час от устата ще се лепне право за бедрата ми, но в момента консултирам пациент с хранително разстройство. Точно сега не ми пука дали ще кача няколко килограма. Да си с перфектно тегло е твърде надценявано качество. Достатъчно за мен. Ти как си?

Джой се усмихна и седна на бюрото си.

— Добре съм.

— Винаги ми се обаждаш, ако няма да успееш за нашата среща за филм.

— Съжалявам за това! Животът ми някак пое в неочаквана посока.

— Имаш ли нужда от професионалната ми помощ?

— Не — засмя се Джой. — Просто се отпусни и бъди мой приятел.

— Казваш го, за да не ти се налага да ми плащаш.

Това бе постоянна шега между тях.

— Същото важи и за теб. Не те таксувах, когато ми мрънкаше за бившия си приятел.

— Наистина. Какво става? Да не те претоварват в болницата? Постоянно ти повтарям, че частната практика плаща повече, а часовете са редовни.

— Не. — Джой се поколеба как да се изрази. — Може да се каже, че миналото ми ме настигна и ме захапа. — Тя подсъзнателно потърка мястото, където Муун бе забил зъби в плътта ѝ. Все още беше малко чувствително. — Взех си отпуск, за да се погрижа. Знаех, че ще откачиш, ако не ти се обадя, а не исках да те притеснявам. Жива и здрава съм. За известно време няма да съм наоколо, докато се справя със ситуацията.

Мег остана мълчалива за известно време.

— Какво става? Не мога да се сетя за нищо, което да те разсее дотолкова, че да ме зарежеш и да си вземеш почивка от работа.

— Спомняш ли си, когато дойдох да живея при теб за няколко седмици? Става дума за него.

— Мамка му! Мъжът, по когото си падаше? Да не би да се е появил в кабинета ти и да е поискал отново консултации?

— Не. Да кажем, че се срещнахме и прекарах известно време с него.

— Все още ли е толкова привлекателен?

— Дори повече.

— И вече не ти е пациент?

— Не.

Мег тихо изруга.

— Отишла си там, нали? Спомням си колко депресирана беше. Никога не съм те виждала толкова хлътнала по някой мъж. Дори отказа да ми кажеш каквото и да било за него.

Джой разбираше какво иска да знае Мег.

— Отидох там. Правихме секс.

— О, Господи! — Мег звучеше смаяна. — Добре. Минаха няколко години. Никой не може да те обвини в нищо неетично. Поне на теория. — Тя замълча. — Как беше? Моля те, кажи ми, че не е някой от онези, които са страхотни на външен вид, но абсолютно празни в главата? Премина през ада заради този мъж. Струваше ли си?

Само при спомена за интимните си моменти с Муун, стомаха ѝ се изпълваше с топлина.

— Беше сто пъти по-хубаво от всичко, което някога съм си представяла.

— Радвам се за теб и малко ти завиждам.

— Благодаря! Прибрах се до вкъщи само, за да си взема част от дрехите и се връщам при него. Не искам да се притесняваш, ако не ти се обадя.

— Значи си се преместила в дома му за постоянно?

— Ами, не точно. Ще отседна на същото място като него.

— Звучи загадъчно и неясно. Искаш ли да ми кажеш повече подробности?

Нямаше как да сподели с Мег за Хоумленд, без да издаде, че Муун е Нов вид.

— Не мога. Все още щях да съм с него, но трябваше да се справя със спешен случай на работа. Отбих се вкъщи да си приготвя багажа, понеже апартаментът ми е на няколко преки от болницата.

— Всичко наред ли е? — Не я питаше за подробности, защото знаеше, че не може да ѝ каже нищо конкретно за своите пациенти.

— Някой е проникнал в кабинетите, докато всички са били навън.

— Някой наркоман, който си търси доза?

Това бе често срещан проблем в тяхната работа.

— Не. Които и да са били, са отворили и разбъркали всички мои папки.

— Сигурна ли си?

— В някои от папките страниците не бяха подред, а знаеш че съм много стриктна за това. Нищо не липсваше, а копирната ни машина пази информация за всичко принтирано. Не са правили копия. Разбира се, това не означава, че не са използвали някаква друга машина, за да го направят. Доколко знаем, може да са снимали всяка страница с телефоните си.

— По дяволите!

— Знам. Когато си тръгвах, полицаите все още проверяваха за отпечатъци. Надявам се да намерят нещо и да разберат кой го е направил. Трябваше да се обадя на всичките си пациенти, за да ги уведомя за нарушаването на поверителността. Адвокатът не искаше и да чуе, но какво трябваше да направя?

— Твое задължение е да ги информираш.

— Това казах и аз, но тъпакът се притесняваше да не ни съдят.

— Страхотно!

— Да. — Джой погледна към часовника. — Виж, трябва да затварям. Трябва да се върна при, ами, при него, и предпочитам да не разбира, че съм си тръгвала. Ще се срещнем на сутринта. Трябва да си приготвя достатъчно дрехи, за да ми стигнат поне за седмица, в случай че се задържа там толкова дълго. Ще се радвам и да поспя малко тази нощ.

— Дори няма да ми кажеш името му, а?

— Не. — Надяваше се това да се промени, ако тя и Муун изгледят противоречията си. Искаше ѝ се някой ден да го запознае с важните за нея хора.

— Какво мисли шефът ти за отсъствието?

— Не е доволен, но имам неизползвана отпускатка. Ще си я взема. Имам девет дни да разбера дали ще се върна на работа, или ще напусна.

Мег не каза нищо.

— Там ли си?

— Да разбирам ли, че той живее твърде далеч от болницата, за да е възможно да ходиш всеки ден на работа, ако нещата между вас станат сериозни?

Те вече бяха такива, но Джой не го спомена. Тя обичаше Муун. Нямахме как да стане по-сериозно от това.

— Да.

— Не мислиш ли, че действията ти са малко импулсивни? Това е кариерата ти, Джой. Чувствам се длъжна да подчертая, че може да сгреша с подобно прибързано решение. Срецай се с него известно време, преди да преобърнеш живота си, за да го нагодиш към неговия.

Нямаше как Муун да напусне Хоумленд, за да заживее с нея. Тя трябваше да направи компромиса. Той може и да искаше да имат връзка от разстояние, но тя — не. Бяха минали само шест часа, откакто се видяха, но вече ѝ липсваше толкова, че я разяждаше отвътре. Идеята да прекарват заедно само почивните ѝ дни, не беше приемлива.

— Имаш работа и жилище, за които да мислиш. Знам, че не си чак толкова богата — нежно настоя Мег. — Няма да можеш да си позволиш плащанията по ипотеката, ако напуснеш. Обмисли всичко това, преди да направиш нещо, което може да има трайни последици.

— Слушам, госпожо терапевт! — пошегува се Джой. — Благодарна съм за загрижеността ти и би се възхитила, ако можеше да надникнеш в мислите ми. Трябва да тръгвам.

— Добре.

— Не се тревожи за мен. Надявам се, че нещата ще се подредят така, че да бъда истински щастлива. — Тя затвори и се съсредоточи върху компютъра.

* * *

Муун не можеше да стои на едно място и знаеше, че това дразни Харли.

— Спри да ме гледаш, като че ли ще изпадна в гневен изблик. Все още не съм ударил нищо, но това може и да се промени.

— Държиш се като тигър в клетка. — В изражението му се появи намек за забавление. — Формата на очите ти не е подходяща, а и вече не си зад решетките.

— Това ли е твоят начин да ми помогнеш? Тя си тръгна. Отново. Спри с опитите да ме развеселиш. Няма да се получи.

Харли леко се намести на дивана.

— Да нямахте спор?

— Не.

— Лош ли беше сексът?

Муун му показва среден пръст.

— Тя е човек. Въпросът ми беше логичен. Ти си се въздържал, нали? Уверил си се, че не я плашиш? Знаеш как става. Трябва да им правиш учтиви комплименти и да напредваш бавно, за да не си помислят, че сме луди, когато нещата се разгорещат.

— Не беше уплашена.

— Ще приема думите ти, тъй като не съм бил там. Тя се справи добре с теб, когато беше под влиянието на медикаменти. По дяволите, дори аз не бих си свалил дрехите, когато беше в такова състояние, а знам, че изобщо не съм твой тип. Беше доста смахнат. Не можеше да се предвиди какво ще направиш.

— Харли!

— Може би е напуснала от страх от нещо друго.

— Като например? Никой тук не би посмял да я заплаши. — Озари го подозрение. — Мислиш ли, че някой от мъжете ѝ е направил нещо? Двама от тях бяха назначени за охрана на къщата.

Харли се изправи.

— Смайли е прекалено приятелски настроен към хората, а Даркнес би я избягвал. Този мъж не е общителен, но не би тормозил жена. Имах предвид, че може да е имала нужда от време да обмисли нещата, без да навлизаш в личното ѝ пространство.

— Трябва да говоря с тях, за да се уверя, че е нямало проблем.

— Сега просто си твърдоглав. Тя е жена. В природата им е да правят неща, които не разбираме. Това е и част от причините да сме

толкова привлечени към тях. — Той скръсти ръце на гърдите си и се усмихна. — Ще се върне. Мисли като човек.

— Не съм такъв.

— Така е — кимна Харли. — Ако ти стане половинка, животът ѝ ще се промени коренно. Това ще е завинаги, а тя не се заблуждава какви сме. Разводът не е опция, ако се съгласи да бъде твоя. Ще означава да се откаже от работата си, която, сигурен съм, означава много за нея, и да напусне света отвъд стените ни. Има приятели и семейство, за които да мисли. Аз нямам деца, но щях да съм неспокоен да ги изпратя във външния свят, където може да бъдат наранени. Може нейните хора да изпитват същото към нашия свят. Може да не са почитатели на Видовете и да вярват на всичко, което се говори от враговете ни.

Муун се намръщи, недоволен от чувството на несигурност. Щеше да е трудно да я убеди да му стане половинка, ако нейните хора бяха против. Емоционалната мъка, която би причинил изборът между тях и него, би била непоносима. Само тя би могла да предположи реакциите им, тъй като той не бе срещал никого от обкръжението ѝ.

— Минало е доста време, откакто е била около Видове, а и ние сме се променили. Това също ще изисква някакво приспособяване, Муун. Хората се плашат, когато са изправени пред дългосрочни обвързвания. Затова имат онзи израз „предсватбена треска“.

— Не съм ѝ споменавал, че искам да ми стане половинка.

— Тя не е сляпа. Проявяваш всички симптоми и те са лесни за разпознаване.

— Не и за нея.

— Научила е много за Видовете, след като бяхме освободени.

— Имала си е работа с Видове веднага след излизането ни от Мерикъл. Нямаше половинки в Обект 4.

— Наистина. — Харли отпусна ръце. — Вярвам, че има силни чувства към теб. Ще се върне. Дай ѝ малко време.

— Ами ако не се върне?

— Може да накараме специалният отряд да отиде и да я доведе. Ще бъде лесно да я намерят и да я вземат.

Муун се изкушаваше да се обади на Треј Робъртс. Бяха приятели и мъжът винаги беше готов да помогне. Щеше да отнеме само час да съберат екип. Сети се и за още трима члена на отряда, на които би

поверил Джой. Още по-добре — ще отиде с тях. Ще имат нужда само от един автомобил. Тим Оберто не трябваше да бъде информиран, тъй като щеше да иска одобрение от Джъстис, Фюри, Слейд или друг от членовете на съвета, за да вземат човешка жена от външния свят.

— В момента го режисираш наум, нали?

Муун се загледа в Харли, който имаше дързостта да се засмее.

— Пошегувах се. Много си хлътнал. Сигурен ли си, че топките ти са си все още на мястото?

Муун изръмжа обидено.

Харли вдигна ръце във въздуха.

— Добре! Разбирам. Не ти е смешно. Сигурен съм, че ще ми се подиграваш, ако намеря жена, по която да си изгубя ума. Няма повече да се шегувам. Не можеш да изпратиш екип за нея. Представяш ли си колко ще се уплаши, ако бъде обградена от еквивалента на техните барети? Тя може и да го приеме добре, но тези около нея може да откачат. Ще предизвика вниманието на медиите и Джъстис ще трябва да проведе пресконференция, за да ограничи щетите. Няма да е щастлив, ако трябва да се обяснява, че не обикаляме наоколо да отвличаме техните жени, за да ни станат половинки.

Но кога? След още две години? Дори не можеше да изрече на глас този свой страх.

Харли изглеждаше притеснен.

— Тя изпитва силни чувства към теб. Ти не беше там, когато се изправи срещу стая, пълна с мъже. Жената е свирепа, когато става дума за теб. Бих предположил, че е случай на предсватбена треска. Те не са толкова съсредоточени в това да получат и да задържат онова, което искат. Имат склонност да преследват нещо, да го настигнат и да изпаднат в паника, когато осъзнаят, че вече е в ръцете им. Влюбил си се в човек, така че трябва да приемеш техните недостатъци.

— Добре. — Имаше нужда да остане сам и да помисли.

— Какво означава това?

— Ще се върне при мен. — Дори ако трябваше лично да се погрижи за това.

— Искаш ли да излезем да потичаме? Ще изхабиш част от натрупаната енергия. Все още си твърде превъзбуден.

— Добре съм.

— Лъжеш! — обвини го Харли. — Ти си всичко друго, но не и „добре“. Аз щях да съм бесен, ако бяха изоставили мен. Имаш нужда да потичаш и да го изкараш от организма си с потене.

— Правил съм го достатъчно, че да ми стигне за цял живот. — Имаше проблясък на преживяното в Мерикъл.

Харли се засмя.

— Истина е. Това беше адско преживяване. — Изражението му стана сериозно. — Не мога да ти доведа копелето, което те нарани, за да го превърнеш в кървава пихтия или да проследя твоята своенравна женска. Мога само да ти помогна да се справиш с гнева. Ще побягаме или ще отидем в салона, ако имаш нужда да се биеш. Със сигурност не можеш да потърсиш друга жена, която да те разсее, тъй като искаш само Джой.

Наистина я искаше, повече от всичко. Първо щеше да ѝ се накрещи, задето го напусна, а после ще я съблазни, за да ѝ докаже, че му принадлежи.

— Ядосан съм — призна Муун. — Знам, че ще хванат замесените в атаката. Търпението не е от силните ми черти, но знам, че е само въпрос на време да бъдат доведени при нас. Имам нужда да съм сам, за да помисля за Джой.

Харли сведе поглед и се усмихна.

— Толкова много ти липсва, а? Сигурно ти е много трудно с нейния аромат все още по теб. — Очите му блестяха от забавление, когато отново го погледна.

— Каза, че ще спреш да се шегуваш.

— Извинявай! — сви рамене Видът. — Ако беше някой друг, ти също нямаше да пропуснеш възможността. Ще спя тук тази вечер, за да ти правя компания.

— Върви си вкъщи! Обещавам, че няма да потроша дома си или да се обадя на Трей Робъртс, за да събере екип.

Харли го изгледа с подозрение.

— Намерих половинката си, но тя избяга от Хоумленд. Имам нужда от време, за да се приспособя към всичко. Искам тишина и спокойствие. Беше ми по-лесно да намеря успокоение в тишината на клетките ни в Мерикъл.

— Добре. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. Ще държа телефона си близо през цялото време. Ще дойда за закуска сутринта,

ако не се чуем до тогава.

— Благодаря!

Прегръдката, която споделиха, не беше неловка. Бе припомняне, че някой го е грижа за него и връзката между тях е силна. Той бе намерил семейство в лицето на Харли. Те се разделиха.

— Обади ми се, ако имаш нужда да поговорим — промърмори Харли. — Или, ако искаш някой да поседи с теб.

— Ще го направя.

Муун го проследи как си тръгва и изчака цяла минута, за да се увери, че няма да се върне, преди да се обърне и да отиде в спалнята си. Отвори вратата към гардеробната, светна лампата и огледа дрехите си. Избра черно кожено яке и го свали от закачалката. Хвърли го на леглото в спалнята. Последваха дънки и ботушите му.

Нямаше да изпрати екип след Джой. Харли му припомни, че щеше да предизвика сцена, ако имаше свидетели около нея, когато те пристигнеха. Но един мъж нямаше да привлече толкова внимание. Изръмжа, докато излизаше от гардеробната и отиде да си вземе бърз душ.

— Лично ще я последвам. — По дяволите чакането! Прекара две години без нея, след като избяга от чувствата си към него и сега той отказваше да ѝ го позволи отново.

* * *

Вината бе емоция, която Муун рядко изпитваше. Той не лъжеше и не правеше неща, които знаеше, че са грешни. До тази вечер. Увери се, че изражението му не издава нищо, когато задържа погледа на дежурния офицер на скритата порта. Тя беше авария изход в случай на атака или когато трябваше тайно да вкарат или изкарат някого от Хоумленд.

— Не те разпознах с тези дрехи, Муун. — Тру беше мъж, откраднат от няколко служителя на Мерикул преди съоръжението да бъде открито, а Видовете — освободени. Той бе открит по-късно заедно с няколко дузини други Видове. — Това мотор ли е? — Той разглеждаше машината, която Муун бе яхнал. — Никога не съм виждал, освен по телевизията.

— Харли ги обожава и всеки от нас държи по един тук. Той има пет такива в дома си в Резервата.

— Красив е. — Мъжът обиколи мотора с възхитен поглед. — Трудно ли се кара само с две колела?

— Предлагам ти да се научиш първо на кросов мотор в Резервата. Ние така направихме.

Мъжът се усмихна, когато отново спря пред него.

— Няма да ходя там за известно време. Назначиха ме на работа към Специалния отряд и скоро започвам.

— Спомням си. Ще ходиш с тях на спасителни мисии и ще осъществяваш първия контакт с Видовете.

— Харесвам хората в екипа.

— Трей беше впечатлен от способността ти да се справяш с омразата си към хората, когато си тренирал с екипа. Той те препоръча за работата.

— Те не са наш враг. — Гласът му се задълбочи. — Моят проблем е само с онези, които нараняват някого, който не може да се защити.

— Радвам се, че толкова добре се приспособяваш. Отвори портата!

Мъжът не помръдна.

— Защо?

— Отивам да патрулирам. — Той си сложи каската, ненавиждайки лъжата си. — Правя го от време на време.

— Видовете не напускат Хоумленд без пълен ескорт.

Той знаеше правилата.

— Огледай ме добре. Шлемът покрива лицето ми, а стъклото е затъмнено. Можеш ли да видиш лицето ми през него, дори с твоето зрение?

Тру се приближи и го погледна съсредоточено.

— Не.

— Именно. — Той стисна облечените си с ръкавици ръце около дръжките на кормилото. — Всеки сантиметър от мен е покрит. Изглеждам като човек. Това е страхотна дегизировка. — Беше се надявал, че мъжът просто ще се подчини на заповедта му, но Тру не претрупаше задълженията си. — Никой не знае, че купихме къщата от

другата страна на портата. Ще изляза от алеята като че ли съм човек, който живее там. Понякога патрулираме извън стените.

— Никой не ме информира за това.

— Не всички знаят и за местонахождението на тази порта. — Той се надяваше, че това ще реши проблема. — Отвори портата! Ще се върна обратно през главната. Хората, които ни наблюдават, няма да намерят нищо подозрително в моторист, който влиза, но такъв, който излиза, може да привлече внимание.

— Трябва да се свържа с някого, за да получа разрешение.

— Губиш време. — Муун изръмжа, за да покаже неодобрението и недоволството си. Трябваше да тръгне след Джой. — Веднага отвори портата. Това е пряка заповед.

Тру се намръщи.

— Избрал си тази порта, защото си се надявал, че няма да знам процедурите, нали? Не съм наивен. Щяха да ме уведомят, ако трябва да си тук. Искаш да напуснеш Хоумленд без никой да разбере. Защо?

По дяволите! Муун знаеше, че планът му се е провалил. Можеше да нападне мъжът и да излезе, но тогава щеше да остави портата без наблюдение. За да мине покрай него, трябваше да нокаутира Тру. Нямахше да рискува пробив в защитата на Хоумленд.

— Беше болен — приближи се Тру. — Да не би да изпитваш нестабилност? Казаха ми, че си се възстановил напълно. — Тонът му се смекчи. — Каж ми какъв е проблемът и ще направя каквото мога, за да ти помогна. Искаш да излезеш, защото се чувстваш затворен ли?

Муун отпусна рамене. Разкаянието му, че се опитва да заблуди мъжа, се увеличи.

— Извинявам се! Наистина се надявах, че няма да ме разпитваш. Нямам разрешение да напускам.

— Искаш да отидеш на лов за онези, които те нараниха ли? Разбирам желанието ти, но специалният отряд все още няма никакви следи. С някои от тях сме приятели и щяха да ми кажат, ако се подготвят за мисия. Да излезеш навън на сляпо няма да бъде в ничия полза.

— Не това е причината да искам да изляза. — Той беше лош лъжец и повече нямахше да опитва подобно нещо.

Тру се протегна и хвана покритата му с кожа ръка.

— Искаше да се освободиш. Хоумленд е голям, но вероятно се чувстваш затворен зад стените. Защо не поискаш да те преместят в Резервата? Може би няколко дни в Дивата зона с нейните обитатели ще ти подейства добре.

В момента, в който Тру го пусна, Муун се пресегна и свали каската си.

— Моята жена е там навън. Тръгна си и искам да отида и да си я взема.

Очите на Тру се разшириха от изненада.

— Тя е човек. Чувал ли си някога за термина „предсватбена треска“? Харли мисли, че е получила пристъп от нея, когато е осъзнала, че искам да ми стане половинка. Оставих я в една от къщите за човеци, но после разбрах, че си е тръгнала. От главната порта потвърдиха, че е излязла от там.

Тру поклати глава.

— Терминът не ми е познат, но означава ли той, че се е уплашила и е избягала?

— Да.

— Това е дразнещо. — Мъжът отстъпи няколко крачки назад. — Как ще я намериш?

— Проверих адреса ѝ. Направили са ѝ пълна проверка, преди да изпратят за нея, когато бях дрогиран. Бил съм достатъчно дълго със специалния отряд, за да знам правилата им за шофиране. Искам да говоря с нея и да я убедя да се върне с мен вкъщи.

— Сигурен ли си, че тя е твоята половинка?

— Напълно. Лъжа и нарушавам правила, за да я видя.

— Вярваш ли, че нейните чувства към теб също са силни?

Муун кимна отсечено.

— Да.

— Смяната ми свършва в шест сутринта. — Той посегна към колана и извади оръжието си, предлагайки го на Муун. — Вземи го. Може да имаш нужда от него. Чувал съм, че външният свят е много опасен.

Муун беше твърде шокиран, за да помръдне.

— Някога и аз имах чувства към човек. Ако ми беше даден шанс да бъда с нея, сигурно и аз щях да направя нещо глупаво. Грешал съм за нея, че е добър човек, така че при мен не се получи. Късмет, Муун!

Върни се преди смяната ми да свърши, за да те пусна обратно. И двамата ще имаме неприятности, ако открият, че съм те пуснал.

Най-последна благодарност засенчи шока му. Муун прие пистолета, прибра го в колана на дънките си и закопча якето си.

— Благодаря ти!

— Бъди внимателен! Не забравяй, че смяната ми свършва в шест. Понякога заместникът ми идва пет или десет минути по-рано.

— Благодаря! Дължа ти огромна услуга.

— Вземи женската си и бъди щастлив. Пожелавам ти го!

Муун сложи отново шлема си, докато Тру отключи портата и отвори преградата, наподобяваща от другата си страна тухли, за да прилича на останалата част от стената. Стартира двигателя и бавно потегли. Отправи благодарствен поглед към другия мъж, който не можеше да го види заради тъмното стъкло на каската му, и влезе в задния двор на съседната къща. Не включи фара, докато не стигна улицата.

Шофираше във външния свят, за да намери Джой. Беше успял.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Джой изруга, докато засмукваше кървящия си пръст.

— Дявол да го вземе!

Малката рана беше предизвикана от препълнения ѝ куфар. Беше го възседнала и се бореше с ципа, за да го затвори до края.

Отстъпи назад и погледна двата куфара. Намерението ѝ беше да опакова достатъчно дрехи за седем дни, но не очакваше колко трудно ще ѝ бъде да избере тоалети. Черната коктейлна рокля беше излишна, но пък бе секси. Почти същата рокля в синьо отиваше на очите ѝ. Беше ѝ твърде трудно да избере между тях, затова опакова и двете.

Дънките бяха задължителни, тъй като Муун може да иска да я разведе из Хоумленд. Надяваше се той да иска да прекарва известно време с нея. Трябваше да вземе и подходящи блузи с къс и дълъг ръкав, в зависимост дали разходката е през деня, или вечерта. Истинският проблем дойде, когато се замисли дали да го покани на вечеря. Тогава бе отворила чекмеджетата с бельото си с мисълта да го съблазни.

Какво беше секси за един Вид? Големи нощници? Копринени бодита? Може би щеше да му хареса да я види с мрежести чорапи и жартиери, допълнени само от комплект сутиен и бикини. Когато го срещна за първи път, той обичаше да гледа порно.

Точно тогава тотално полудя и реши да вземе всичко. Беше важно да я намира също толкова привлекателна, колкото жените, по които обикновено си падаше.

— Държа се като типично момиче — измърмори тя и седна на леглото. — Мога и по-добре. — Беше казвала хиляди пъти на пациентите си, че е важно да се възприемат такива, каквито са, вместо да се опитват да променят външния си вид. Разбира се, тя също така и никога преди не се бе тревожила дали е привлекателна за мъжете. — Тъжно е някак си — реши тя.

Звънецът на входната врата се обади и тя се изправи, мръщейки се. Беше малко след полунощ, когато погледна към часовника до

телевизора. Спря и се поколеба пред вратата. В списъка ѝ със задачи беше да сложи шпионка, но така и не намери време. Работата ѝ я държеше заета през седмицата, а свободното си време прекарваше със семейството или приятелите.

— Кой е?

— Господин Джонсън — гласът звучеше приглушено.

Тя все пак не отключи вратата. Управителят на сградата нямаше причина да бъде тук толкова късно. Той живееше на първия етаж и тя рядко виждаше възрастния човек. Той странеше от хората, освен ако някой не нарушеше правилата. Тя бе паркирала на собственото си място.

— С какво мога да ви помогна?

— Горест има теч — промърмори той толкова тихо, че тя едва го чу.

Джой простена и завъртя ключа. Преди няколко месеца беше чула за спукана тръба на четвъртия етаж. Камионът за боклук, който изхвърляше мокра мазилка, беше грозна гледка. Със сигурност е било по-неприятно за засегнатите да гледат тази бъркотия в домовете си. Стените на два от етажите трябваше да бъдат изкъртени и подновени, след като оправиха тръбите. Тя отвори вратата, за да го пусне.

— Не съм виждала никаква вод...

Тялото, което се блъсна в нея, не беше немошно, а едро и силно. Стана толкова бързо, че едва разбра какво се случва, преди да падне по гръб върху плочките в антрето. Вратата се затръшна и отличителният звук на заключване я изтръгна от болката и насочи вниманието ѝ към мъжа, стоящ между разтворените ѝ боси крака.

Носеше сива качулка, която скриваше повечето му черти от светлината в дневната. Устните му бяха тънки и опънати в гримаса, показваща зъбите му. Преди да се е осъзнала, той се наведе и студени пръсти се увиха около гърлото ѝ. Стиснаха я достатъчно силно, че да не може да извика. А искаше да го направи.

— Къде беше, Джойс?

Гласът му ѝ звучеше познат, докато се бореше с паниката. Осъзна, че нападателят знаеше за господин Джонсън и бе казал името ѝ. Това не беше случайно престъпление.

Другата му ръка сграбчи блузата ѝ и я повдигна да се изправи на нестабилните си крака. Болеше я, задушаваше я, но тя успя да си

поеме въздух, когато хватката около гърлото ѝ се разхлаби. Беше около двайсет сантиметра по-висок от нея и вероятно с около осемдесет килограма по-тежък. Наистина се надяваше това да е само грабеж. Не искаше да обмисля никакъв друг вариант.

Всичко, което беше чела или чувала за престъпници, излетя от ума ѝ, докато държеше главата си сведена и погледа — забит в гърдите му. Може и да не искаше да я убие, ако избягваше да го гледа в очите, и му дадеше чувство за сигурност, че няма да може да го разпознае. Инстинктите ѝ настояваха да се бори, но тя устоя. Статистически шансовете ѝ за оцеляване бяха по-високи, ако не я смяташе за заплаха. Разбира се, всичко зависеше от мотивите му. Фактът, че я нападна на уединено място, много увеличаваше шансовете да бъде изнасилена или убита.

Би опитала да говори с него, но той все още я държеше здраво за гърлото. Беше ѝ трудно да диша. Да говори би било невъзможно. Сви ръце в юмруци, за да не посегне към китките му — нещо, което много искаше да направи, в опит да се освободи. Знаеше, че е важно да внимава. Всяко взаимодействие с него щеше да ѝ даде насока как да процедира.

— Къде беше? — Фалцетът в гласа му предполагаше, че е разстроен и тя бе залята от чувство за нещо познато. Беше чувала този глас някъде и преди, но не можеше да се сети точно къде. — Ти просто изчезна.

Беше трудно да не поглежда лицето му. Затвори очи, за да устои на изкушението. Какво имаше предвид? Не говореше разумно. Това не беше добре.

— Ходих до кабинета ти — призна мъжът. — Мислех, че там ще намеря следа къде си отишла. Минах покрай къщата на родителите ти и покрай тези на всичките ти приятели.

Коленете на Джой за малко да поддадат. Ситуацията беше много по-зле, отколкото предполагаше, щом той знаеше толкова много за живота ѝ. Тя беше целта. Мотивът му обаче все още не ѝ бе ясен. Да не би да беше свързан с някого от пациентите ѝ и да си мислеше, че може да я използва, за да спечели по някакъв начин каквото иска от тях? Може би я винеше за нещо, което някой от тях е направил. Зарязано гадже или член на семейството, който се страхуваше, че тя има твърде голямо влияние върху негов близък?

Още по-лошо, можеше да е бивш пациент. Имало е случаи, в които е консултирала някого и той не се е повлиял. Последният, когото прехвърли на друг лекар, имаше проблеми с жените като цяло. Лесно се обиждаше от всяка нейна дума и часът им бе прекарван в опити да я унижи. Знаеше, че ще е загуба на време да го види отново, затова му даде визитката на Бил Кор. Може и да го е приел като отхвърляне, въпреки че тя просто искаше да посещава някого, с когото ще му бъде комфортно да разговаря.

Мъжът я завъртя толкова грубо, че почти я събори. Пусна блузата ѝ, но продължи да стиска гърлото ѝ. Хвана я с ръка през корема и я вдигна. Запрепъва се от дневната в посока към спалнята, а гърбът ѝ бе притиснат към гърдите му. Ужасът да бъде изнасилена ставаше все по-реален.

Щеше да се бори. В момента, в който я пуснеше на земята, всички правила отиваха по дяволите. Сградата беше стара, стените — достатъчно дебели, за да заглушават звуците от съседите, но може би щяха да чуят писъците ѝ. Може би той се е чувствал някак пренебрегнат от нея и я е следил, без тя да подозира. Изнасилването не беше свързано със секс.

Куфарите щяха да му попречат да я хвърли на леглото. Трябваше или да ги изрита, или да ги избута долу. Начинът, по който я държеше, не му позволяваше да направи нито едно от двете. Лампата беше добро оръжие, но също и статуята в стил „арт деко“ на гръцки бог върху нощното ѝ шкафче. Силното тяло на фигурата бе тъжно напомняне за 466. Въпреки това, все пак бе поръчала произведението, дори да знаеше причината да е привлечена към него.

— Отиваш ли някъде? — Гневът му беше очевиден, когато изплю думите. — Камерата не показва да внасяш нещо вътре, така че ще ги изнасяш навън.

Наблюдаваше дома ѝ? Как? Дузина въпроси стояха без отговор. Във всеки случай това беше много притеснително. Той не помръдваше, леко задъхан от носенето на отпуснатото ѝ тяло. Това беше добре. Означаваше, че не е в добра форма, което увеличаваше шансовете ѝ да го нарани, когато ѝ се удаде възможност.

Погледът ѝ се плъзна към вратата на банята. Не беше от масивно дърво, както всички врати в апартамента, но имаше ключалка. Лакът за коса щеше да е идеално оръжие, както и ножиците, които държеше в

чекмеджето на мивката. Беше отвратително, като си помисли да ги забие в живо същество, но знаеше, че няма да се поколебае. Да го прободете във врата беше най-добрият ѝ шанс да го надвие бързо. Беше притеснително, когато осъзна накъде отиват мислите ѝ, но бързо отхвърли тревогите си. Оцеляването беше всичко.

— Знаех, че ако вляза с взлом в кабинета ти, ще се върнеш. — Той направи още една крачка към леглото. — Знаех, че ще се появиш тук. Има твърде много охрана на паркинга на болницата. Тук е много по-добре за онова, което съм замислил.

Сега, когато беше сигурен и бе овладял ситуацията, гласът му бе станал нормален. Ледени пръсти обвиха сърцето ѝ, когато го разпозна. Дъглас Пийд ѝ беше клиент от четири месеца, препратен от колега, който се пенсионира. Бил е тормозен през целия си живот. Започнало с подигравки от децата, заради фамилията му, тормозели го до такава степен, че направил няколко опита да се самоубие в ранните си тийнейджърски години. Жестокостта на другите не бе намаляла с израстването му.

Тя бе опитала да го убеди да остави горчивината, но той бе склонен да оставя гнева си да кипи под повърхността. Бяха започнали да напредват, докато преди три седмици дългогодишната му приятелка не го зарязала в момента, в който той ѝ предложил брак.

На Джой ѝ се късаше сърцето, когато той се разпадна в кабинета ѝ, признавайки, че жената е отказала, защото нямало начин да иска да вземе фамилното му име. През целия си живот той бе понасял подобни удари.

Защо преследва мен? Тя му бе дала съчувствие и разбиране, но за него бе трудно, когато старият му терапевт се пенсионира и го прехвърли на нея. Дали пропускането на часа му, докато беше в Хоумленд, го е провокирало? Това ли е била последната капка? Следващите му думи потвърдиха съмненията ѝ.

— Няма повече всички да ме тъпчат!

Младата жена се надяваше, че ще може да го убеди да бъде разумен. Трябваше да я пусне и да спре да стиска гърлото ѝ. Издаде лек звук, за да му покаже, че иска да говори. Той се напрегна срещу тялото ѝ, но преди да може да каже или направи нещо в отговор, от другата стая се чуха силни удари.

Дъглас се паникьоса и я пусна. Тя бе свободна и бавно се обърна с лице към него. Понечи да говори, но пистолетът, който той извади от колана на панталона си, я накара да замълчи, докато се взираше в цевта му.

— Джой? Знам, че си вътре. Отвори!

Муун! Нямахше съмнение на кого принадлежи този дълбок, ръмжащ глас.

— Ще те убия! — закани се Дъглас. — Отърви се от този, който и да е той! — Мъжът отстъпи назад, държейки пистолета насочен към нея.

Тя трепереше цялата, докато следваше нестабилния мъж към дневната. Страхът ѝ за нейната безопасност се превърна в страх за тази на Муун. Нямахше начин да рискува живота му.

* * *

Муун отново удари с юмрук по вратата. Тя беше там, бе намерил синята ѝ кола паркирана зад сградата. Проверката му бе дала регистрационния ѝ номер, така че бе сигурен. Капакът беше студен, което означаваше, че е тук от известно време. Това беше единствената кола, регистрирана на нейно име, така че трябваше да си е вкъщи.

— Джой? — Не му харесваше да повишава тон, тъй като тя живееше в близост до други хора, но нямахше да ѝ позволи да се крие. Щеше да разбие вратата, ако се наложеше. Не искаше да го прави. Някой можеше да извика полиция. — Няма да си тръгна, докато не поговорим!

Той се заслуша, дишайки през устата. Миризмата в коридора му пречеше. Който и да бе чистил, бе използвал силни химикали, които се комбинираха с противната воня на боклук. Обърна се и погледна торбата в края на коридора. Хората не го ли изнасяха навън в пластмасови контейнери? Той отново вдигна юмрук и удари силно два пъти по вратата.

— Джой? — Отдръпна се няколко крачки, за да прецени къде ще е най-добре да удари. Вратата не изглеждаше много здрава. Един силен ритник щеше да свърши работа.

Чу се шум от поставянето на верига и вратата се отвори няколко сантиметра. Джой надникна в пролуката и го погледна.

— Какво правиш тук, Муун?

Той се намръщи. Имаше следи от страх в гласа ѝ и лицето ѝ изглеждаше необичайно бледо. Не беше искал да я плаши. Остана на място, вместо да бутне вратата с рамо и да влезе, както искаше да направи. Другият проблем беше, че изглеждаше, като че ли тя се бе притиснала във вратата. Можеше да я нарани, ако опита да нахлуе.

— Защо си тръгна? — Сърцето му биеше силно и кръвта пулсираше в ушите му. Не беше сигурен какво ще прави, ако му нареди да си върви. Нямаше да го направи, не и докато не я убеди да се върне в Хоумленд. Беше му трудно да задържи тона си спокоен, когато му се искаше да ръмжи.

— Възникна спешен случай на работа. — Тя облиза устни и прочисти гърлото си. — Ще ти се обадя утре. Вече е късно и трябва да поспя малко.

Отговорът ѝ го озадачи. Не беше това, което очакваше, но след като го обмисли, се ядоса.

— Ще ми се обадиш?

— Да. — Тя притисна буза в ръба на вратата. — Обичам те!

Двете тихи думи го замаяха и трябваше да положи усилия да се задържи прав. Тя го обичаше? Вратата се тръшна и Джой я заключи. Мъжът примигна няколко пъти, докато осъзнае какво става. Тя го обичаше? Не беше сигурен какво да направи. Как можеше да му каже това и да остави вратата помежду им? Връхлетяха го куп смесени емоции. Той не беше единственият със силни чувства. Любовта означаваше всичко за него, а за нея?

Вбесяваше се, че Джой го бе казала неочаквано. И че затръшна вратата в лицето му. Той се отдалечи, спря, после се приближи. Ръцете му трепереха от нуждата да я докосне. Трябваше да знае каква любов изпитва тя към него. Човеците бяха твърде неясни. Те обичаха приятелите, колите и вещите си с еднаква сила.

Засили се, без да се интересува дали ще я стресне, или ще уплаши съседите ѝ. Нямаше начин да се обърне и да си тръгне, когато не знаеше какво означава за нея любовта ѝ към него. Ботушът му се стовари на сантиметри от дръжката на вратата. Звукът от чупене на

дърво бе много по-силен, отколкото му се искаше, но вратата зейна отворена.

Очакваше Джой да подскочи или дори да извика, когато влетя вътре след нея. Видът на мъжа срещу него и Джой между тях веднага спря движението му. Лицето на мъжа бе почти скрито от широка сива качулка, но пистолетът, насочен право в главата на Джой, привлече вниманието му.

Сякаш времето бе спряло, докато се опитваше да разбере какво става. Ръката с оръжието се насочи към него. Джой извика и се обърна с лице към Муун. Движението ѝ бе толкова бързо, че косата ѝ закачи оръжието. Младата жена се отгласна и скочи към Новия вид. Рефлексите му бяха бавни, когато тя се блъсна в гърдите му. Силен гръм в малката стая го оглуши.

Той изгуби равновесие, когато Джой се стовари върху него и политна назад. Усещането от жената в ръцете му бе достатъчно да се отърси от шока. Гърбът му се удари в стената до вратата, единственото, което ги предпази от падането на пода. Инстинктът му надделя и той погледна встрани, преди да хвърли Джой към кухнята. Нямаше време да гледа дали се е приземила успешно зад редицата шкафове, които я разделяха от дневната. Всичко, което имаше значение, бе, че е въвн от огневата линия.

Видът нададе гневен вой и се отгласна от вратата. Човекът бе стрелял по тях. Когато Муун се хвърли към него, мъжът заотстъпва назад и се препъна в масичката за кафе. Изгуби равновесие, при което ръката му се насочи нагоре. Още един куршум бе запратен към тавана и от там полетя мазилка.

Муун се приземи върху краката на човека. Почти не чу изсумтяването му от болката, когато изтръгна оръжието от ръцете му. Човекът си пое рязко въздух и изпищя като жена. Звукът спря рязко, когато Муун събра всичката си ярост в юмука, който стовари върху вече откритото бледо лице. Непознатият забели очи, едновременно със звука от счупването на челюстта му. Не мърдаше, но от повдигането и спускането на гърдите му личеше, че е жив.

Муун изръмжа, готов да му изтръгне гръкляна.

— Не го убивай! — каза Джой задъхано. — Той е болен.

Видът не даваше и пет пари. Човекът беше в дома на Джой и стреля по тях. Това го вбесяваше. Защо изобщо мъжът беше там? Той

ли беше причината Джой да напусне Хоумленд? Беше ли някой, за когото я е грижа? Когото обича? Той изръмжа и сви пръсти като ноктите на граблива птица, загледан в откритото гърло на мъжа.

— Муун! — Гласът на Джой прозвуча по-близо. — Моля те, не го убивай! Вържи го! — Тя хвърли към него нещо и то падна на пода до краката му.

Видът погледна към кърпата за съдове. Беше черна и дебела.

— Откъсни няколко ленти и го вържи. Аз ще се обадя за линейка. Моля те, Муун! Той е мой пациент. Има психическо заболяване. — Тя си пое накъсано въздух. — Бил е подложен на насилие като малък. Очевидно сега е заблуден и опасен.

Иска ми се да му счупя врата, изръмжа на себе си Муун, борейки се с нуждата да убие копелето. Това щеше да разстрои Джой още повече. Наведе се и хвана кърпата. Беше лесно да захапе в единия край и да откъсне три дълги ивици. Не беше внимателен, когато обърна мъжа по корем. Почувства доволство, когато осъзна от странния ъгъл, по който беше застанал, че единият крак на мъжа е счупен близо до коляното. Когато се събудеше, щеше да го боли адски.

Връзките може би бяха твърде стегнати, но той не можеше да бъде внимателен с него. Не и когато ставаше дума за пациента на Джой. Връзваше втората връзка малко по-високо от първата, когато нещо привлече вниманието му. Погледна палеца си и видя кръв. Свърши си работата и разгледа ръцете си, за да види къде беше ранен. Не беше се порязал или наранил. Вдигна палец до носа си, за да научи мириса на врага си.

Миризмата на барут притъпяваше сетивата му, но аромата, който долови, го накара да застине. Познаваше го твърде добре. Обърна се и погледна Джой. Тя беше в кухнята, от другата страна на плота и се подпираше тежко на него. Едната ѝ ръка придържаше другата, близо до рамото, а през пръстите ѝ се стичаше кръв.

Той я бе наранил. Трябва да е станало, когато я хвърли. Сигурно е ударила ръката си в някой шкаф и се е порязала. Докато я гледаше, го връхлетя съжаление. Тя беше бледа, когато отвърна на погледа му. Очите му отново се насочиха към ръката ѝ, докато се изправяше.

— Съжалявам!

Сълзи пълнеха очите ѝ и се стичаха надолу по бузите ѝ.

— Телефонът ми е в спалнята. Обади се на 911. Мобилният ми е там, в зарядното.

Мъжът се разкъсваше между желанието да отиде при нея или да направи, каквото го помоли.

— Кажи им, че имаме нужда от полиция и линейка.

Той изръмжа и отправи изпълнен с омраза поглед към проснатия на земята мъж.

— Ще им кажа да дойдат да го арестуват, но няма да поискам медицинска помощ за него. Искам да страда колкото е възможно по-дълго. — Отново я погледна и се надяваше, че разбира колко много му коства да не убие копелето.

— Не е за него. — Гласът ѝ се пречупи. — За мен е.

Сърцето на Муун подскочи.

— Толкова ли те нараних? Ръката ти счупена ли е?

Тя се намръщи.

— Не ти направи това. Аз бях тази, която скочи пред куршума. Радвам се, че уцели мен, а не теб.

Видът погледна ръката ѝ и видя, че кърви още повече. Пръстите ѝ бяха целите в кръв, както и ръкавът на блузата ѝ до лакътя. Тя е простреляна! Случката до вратата се завъртя в ума му.

Мъжът стоеше в другия край на стаята, но Джой се отдалечаваше от вратата, когато я разби. Тя беше много по-близо до него, отколкото човека, държащ пистолет. Бе с лице към него, така че сигурно е видяла как той се прицелва в Муун. Следващата част почти го събори на колене.

— Нарочно застана между нас! Знаеше, че ще ме застреля.

— Обади се на 911! Опитвам се с всички сили да остана спокойна. Никога не съм била прострелвана. Много боли! И споменавала ли съм, че не понасям да гледам кръв? Така е. Опитвам се и да не припадна.

Той се втурна към нея и я грабна на ръце. Тя ахна, но не се възпротиви, когато я понесе към спалнята. Беше лесно да намери банята. Жилищата на хората бяха същите като на Видовете. Когато я сложи върху шкафа, лампата вече светеше.

— Какво правиш? — Болката в очите ѝ късаше сърцето му.

Нежно хвана дланта ѝ и я отдръпна от раната. Кръвта потече по-силно. Беше твърде много, за да може да се погрижи за нея с нещо от

аптечката ѝ. Пусна ръката ѝ.

— Натискай раната!

Тя имаше нужда от лекар, не от него.

Джой изохка.

— Мисля, че ще припадна. Наистина не мога да понасям гледката на кръв. — Въпреки това направи, каквото ѝ каза, борейки се с реакциите си към раната, докато я притискаше.

Когато изтича в спалнята ѝ, той си удари коляното в ъгъла на леглото ѝ, почти се препъна, но успя да възвърне равновесие и стигна бюрото ѝ. В малката стая имаше твърде много мебели, за да може да се движи свободно. Забеляза, че ръката му е покрита с кръвта ѝ, когато посегна към телефона и намери бутона за разговор. Набра с треперещи пръсти.

— 911. Какъв е вашият спешен случай? — отговори спокоен женски глас.

— Моята жена беше простреляна от човешки мъж.

Линията бе тиха.

— Чухте ли ме? Изпратете линейка! Беше простреляна в ръката и кърви.

— Добре. — Жената не звучеше притеснена от информацията. — Казахте, че жена е била простреляна от човешки мъж?

— Да.

— Тя също ли е човек?

— Да. — Той занесе безжичната слушалка в банята, за да провери Джой. Тя седеше, където я беше оставил, държейки ръката си. Страхуваше се да не падне напред и затова се приближи и обви ръка около кръста ѝ. Тя се облегна на него. — Изпратете помощ!

— Господине — въздъхна жената по телефона, — 911 е за истински спешни случаи.

— Този е такъв. Човешки мъж простреля моята жена. Тя има нужда от медицинска помощ.

— Добре. Изпращам патрулна кола към вашето местоположение. Офицерите ще могат да ви помогнат.

— Трябва ми линейка.

— Сигурна съм, че те с удоволствие ще извикат такава, ако имате нужда от повече помощ, отколкото те могат да ви дадат. — Тя замълча за момент. — Приемате ли лекарства?

Той изръмжа.

— Мислите, че съм луд ли? Моята жена кърви. Човешкият мъж е вързан във всекидневната.

Джой го погледна и той мразеше начина, по който се залюля, преди клепачите ѝ да се затворят. Надяваше се, че е заради непоносимостта ѝ да гледа кръв. Намести ръката си зад нейната и махна пръстите ѝ от раната. Не можеше да понесе, че ще я нарани, когато я стисна здраво, за да прилага натиск върху раната. Замайването ѝ можеше да е от шока, че е простреляна, или от загубата на кръв, но той не искаше да рискува живота ѝ. Тя отпусна глава на гърдите му и изхлипа. Муун не намали натиска.

— Нищо не намеквам, господине. Полицаяте ще пристигнат до няколко минути. Имате ли оръжие? Казахте, че е била простреляна?

— Не от мен. Беше човек! — Да не би да си мислеха, че той би наранил Джой? Това го ядосваше.

— Добре. А вие сте какъв? Извънземен?

Изведнъж му стана ясно.

— Аз съм Нов вид — изръмжа той. — Ще се обадя в Хоумленд. Те ще изпратят хеликоптер за нас, щом вие не искате да помогнете.

Той затвори и отново натисна бутона за разговор. Чу се бипкане и след това сигнала свободно. Муун се обади на НСО.

— Свързахте се с НСО. Как да ви помогна? — Той разпозна гласа на мъжа.

— Буук, обажда се Муун. Имам нужда от незабавна помощ. — Той продиктува адреса на Джой. — Събери екип за това местонахождение и доведете и лекар. Моята жена беше простреляна. Човешките полицаи пътуват насам. — В Хоумленд щяха да стоварят ада върху главата му, но не го интересуваеше. Щеше да понесе всяко наказание. — Измъкнах се, за да намеря Джой. Кажи на Джъстис и на останалите, че съжалявам. Обади се и на Харли. Искам го на хеликоптера.

— По дяволите! — изръмжа Буук. — Това не е шега, нали? Обаждането е от външна линия.

— Не — той отпусна брадичка върху главата на Джой и я притисна силно към себе си. Мразеше да се чувства безпомощен. — Записа ли адреса? Побързай! Тя кърви. Човешки мъж я простреля в ръката.

— Не затваряй! — заповяда Буук. — Заемам се. Идваме. — Той постави ръка на слушалката, но тя почти не заглуши виковете му, докато изстрелваше заповеди към Видовете около него. Най-после отново проговори в слушалката. — Чуй ме! Готов ли си? Джъстис е на едната линия, а Триша — на другата. Фюри също се включи току-що. Аз мога да ги чуя, но ти — не. Ще те включа на високоговорител, за да могат да те чуят.

Другата линия продължи да бипка, но той я пренебрегна. Вероятно беше досадната операторка, в опит да му се обади.

— Разбирам.

— Кажу ми за хората, които пристигнат там, че си Нов Вид. Сигурен съм, че ще видят, но го извикай силно и ясно, за да няма някакво объркване. Те нямат юрисдикция над НСО. Не могат да те арестуват, но могат да те прострелят отдалеч, ако не знаят какъв си. — Той замълча. — Фюри каза, че се свързват с местната полиция, за да се уверят, че знаят, че си Нов вид и да им разяснят нашите закони. Можем да ги задържим да не влизат в дома й.

— Донесох със себе си пистолет, но не съм го използвал.

Буук се поколеба.

— Не го насочвай към никого. Къде е?

— Отзад, в колана на панталона ми.

Буук отново се поколеба.

— Имаш разрешение да го носиш. Техните закони не важат за нас. Кажу ми за хората, че го имаш и къде е. Не го пипай! Може да се уплашат.

— Разбрано!

Изострения слух на Муун долови звука от стъпки.

— Те са тук. Всъщност все някой е. Току-що влязоха в дневната.

— Извикай, че си Нов вид. — Буук замълча. — Сега!

Муун затвори очи, гърба му беше към вратата и не желаше да мести Джой.

— Аз съм Нов вид! — Каза силно. — Въоръжен съм, но оръжието е в колана на панталона ми. Говоря по телефона с Хоумленд.

— Пусни ме на високоговорител — настоя Буук.

— Не мисля, че телефонът й има такава функция. — Муун го разгледа. Не видя подобен бутон. — Няма.

Той вдигна глава, обонянието му потвърждаваше онова, което слухът му долови. Бавно се обърна и срещна погледа на униформен полицаи. Мъжът на вратата беше насочил към него пистолет, но го свали. Хвана микрофона, прикрепен към рамото му.

— Не е шега — заяви човекът, на който и да слушаше от другата страна. Наклони глава, заслушан в онова, което му отговаряха. — Потвърдено! Гледам право в него. Нов вид е. — Пусна микрофона и бавно прибра оръжието си в кобура. — Спокойно! — Едната му ръка беше протегната с дланта напред сякаш искаше да спре Муун, ако атакува.

— Не съм заплаха за теб.

Мъжът звучно преглътна.

— Извинявай! Не сме обучени, ами, никога преди не съм срещал някой като теб. — Той погледна в огледалото зад Муун, премести се леко встрани и устните му се свиха в мрачна гримаса. — Тя ранена ли е?

— Беше простреляна в ръката. Човекът, който го направи, е в дневната. Джой е психиатър, а той е неин пациент. — Никога повече нямаше да е такъв, ако зависеше от Муун. Щеше да преследва и убие мъжа, преди да му позволи да доближи неговата жена отново. — НСО ще изпратят хеликоптер за нас. — Той му подаде телефона. — Искат да говорят с теб.

Полицаят се поколеба, но пристъпи напред и го взе. Не приближи слушалката до ухото си веднага.

— Може ли да изпратим помощ за нея, когато парамедиците пристигнат?

— Моля ви!

Полицаят отново хвана микрофона си.

— Изпратете парамедиците тук, когато пристигнат. Ситуацията в банята е спокойна. Изведете мъжа в предната стая. — Той сложи телефона до ухото си. — Говори офицер Вентино. С кого разговарям? — Мъжът слушаше и отговаряше едносрично, преди да затвори. През цялото време наблюдаваше внимателно Муун.

Новият вид се подразни, но разбираше страха на човека. Беше доволен, че не опитваха да го убият или да му вземат Джой. Обърна се, сложи брадичка на главата ѝ и затвори очи. Тя дишаше, но толкова бавно, че той бе сигурен, че е в безсъзнание.

— Моля ви, кажете на линейката да побърза!

— Да, господине — отговори полицаят. — Може би ще й бъде по-удобно на леглото? — Той излезе от стаята. — Ще направя място.

Муун нежно повдигна Джой, без да маха ръката си от раната ѝ. Главата ѝ се люшна срещу гърдите му. Той я погледна и знаеше, че ще си загуби ума, ако тя умре. Полицаят се отдалечи на поне два метра, когато Видът влезе в спалнята. Муун го видя да измества два тежки куфара на пода.

Новият вид седна с нея в скута си. Игнорира полицаая, който го наблюдаваше и почти не обърна внимание на шумовете, идващи от другата стая, когато още двама полицаи влязоха, за да отведат копелето, което простреля Джой. Дори когато чу агонизиращите му вопли, щом го свестиха, Муун не можа да се усмихне.

— Мога ли да помогна с нещо, господине?

Видът отвори очи и погледна човека. В очите му видя само състрадание. Муун погледна към лявата му ръка и видя там златна халка.

— Имаш половинка?

— Женен съм, да.

— Името ми е Муун. Не мога да изгубя Джой. Има ли някакъв начин медиците да дойдат по-бързо?

Чу се приближаването на сирените.

— Разчистили са предната част на сградата, а един полицаей ще държи вратите на асансьора отворени, така че да могат да се качат по-бързо. Има друг полицаей, който ще ги насочи направо към входната врата. — Той се приближи и се наведе. Хвана края на одеялото. — Нека помогна. Изгубила е много кръв. Ще я държим на топло, за да ѝ помогнем да не изпадне в шок.

Муун беше трогнат от вниманието на човека. Забеляза как той подпъкна одеялото около Джой, както родител се грижи за дете.

— Аз съм Джон. — Полицаят приклепна. — Ще ми кажеш ли какво се случи тук, Муун?

— Дойдох да видя Джой, но нейният пациент беше тук, преди да пристигна. Беше насочил пистолет към нея, а аз разбих вратата. — Той замълча, без да уточнява, че в онзи момент не знаеше това. — Опита се да ме застреля, но Джой застана между нас. — Беше абсолютно неприемливо да показваш слабост пред хората, но очите на Муун се

напълниха със сълзи, когато действителността се стовари върху него с пълна сила. — Тя го направи нарочно. — Той се загледа в красивото ѝ лице. — Може да умре, защото рискува живота си, за да спаси моя.

— Сигурно много ви обича, а мога да видя, че вие също я обичате. — Колеблива ръка го потупа по коляното в опит да му даде утеха. — Не мисля, че раната е фатална, разбирате ли? Виждам жертви в много по-тежко състояние да се възстановяват. Сигурен съм, че ще се оправи.

Муун знаеше, че ще полудее, ако не го направи. Някакво раздвижване привлече вниманието им, когато мъж в различна униформа бавно влезе в стаята. Имаше уплашен вид.

— Аз съм парамедик. Може ли да влезем? — Вниманието му се насочи от Муун към Джой. — Искаме да ѝ помогнем.

Човешка жена бутна мъжа, но той протегна ръка и я задържа назад. Тя срещна погледа на Муун и пребледня. Страхът ѝ бе очевиден.

— Помогнете ѝ! — промълви той. — Аз не съм заплах.

Те влязоха в стаята с медицинското си оборудване. Беше дразнещо, че бяха уплашени от него, сякаш ще ги ухапе или нападне. Бързо му стана ясно, че няма да се приближат много, затова той вдигна Джой и стана, за да я остави на леглото. Продължи да държи ръката ѝ.

— Прилагах натиск.

Жената първа прояви смелостта да се приближи и застана до него.

— Моля, махнете ръката си! Аз ще поема.

Не му понасяше вида на ръкавиците им, когато поеха грижата за Джой. Напомняха му за Мерикъл. Той се отдръпна, докато задникът му опря в бюрото, за да им даде пространство да работят, когато започнаха да отварят различни пакети от медицинските си чанти.

Джон привлече вниманието му, когато застана до него.

— Тя ще се оправи. Започват да ѝ вливат течности и ще я преместят веднага щом я стабилизират.

— Къде ще я местят?

Човекът беше достатъчно висок, за да го погледне в очите.

— Тя има нужда от болница. Мъжът на телефона ми нареди да ви държа и двамата тук и че никой от вас не може да напуска. Знам, че НСО ще изпратят хеликоптер, но ако това беше моята съпруга, щях да искам да започнат лечението ѝ възможно най-скоро. Ще отида с вас

двамата, ако им позволиш да я вземат. Може да се качим при нея в линейката.

Звучеше логично и Муун не искаше Джой да страда.

— Оставам с нея при всички случаи.

— Никой не иска това да завърши зле, разбираш ли? — Гласът му се понижи. — Ако се опитат да ви разделят в болницата, припомни им, че си Нов вид. Аз ще те подкрепя. Ще кажем, че е риск за сигурността, ако опитат да ни попречат да я придружим в спешното.

Муун го погледна.

Джон му намигна и вдигна лявата си ръка, показвайки пръстена.

— Разбирам те.

— Благодаря ти! Нека я заведем в болницата.

Джон хвана микрофона си.

— Ще се движим с нея. — Остави устройството, за да даде заповеди на парамедиците. — Чухте го! Стабилизирайте я и да тръгваме към болницата.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

На Джой ѝ беше трудно да отвори очи. Чувстваше езика си подут и събуждането изглеждаше невъзможно. Опита да се обърне, но едра длан притисна гърдите ѝ, за да я задържи на място. Най-после успя да отхвърли замайването и погледна към меката светлина над себе си. Внезапно тя бе закрыта от неясна форма. Младата жена примигна и се загледа в тъмни, красиви очи.

Оцеляла е след прострелването от Дъглас. Професионалистът в нея се чудеше какво е станало с него, но не беше толкова наивна, че да попита Муун за съдбата му. Беше абсолютно чудо, че успя да убеди Нов вид да не убие някого, който го е атакувал със смъртоносни намерения. Това само показваше колко са се променили Видовете след освобождаването им. Научили са се да овладяват темперамента си и да реагират с разум, а не импулсивно.

— Джой — каза дрезгаво Муун, — ще се справиш! Казаха, че куршумът е минал през ръката ти, но си изгубила много кръв. Костта не е засегната. — Гласът му стана още по-дрезгав. — Лекарят каза, че си извадила късмет, но аз не съм съгласен. Беше простреляна. Късмет щеше да бъде, ако копелето не те бе уцелило изобщо.

Не изпитваше болка, но тя го отдаде на много добрите успокоителни, когато казаното от него ѝ се стори адски смешно. Джой се засмя.

— Кое е толкова забавно? — изръмжа Видът.

— Ти.

— Беше простреляна. Разбираш ли?

— Да, спомням си. — Опита да е сериозна, но изражението му някак ѝ напомняше на учудена риба. Отново се засмя. — Ти си твърде сладък.

Муун вдигна брадичка и изръмжа, когато погледна към нещо.

— Какво ѝ става?

— Супер надрусана е — отговори мъжки глас. — Дали са ѝ от хубавата стока. Нормално е. Ще бъде замаяна за известно време. Жена

ми се хилеше като идиот, когато си счупи крака и ѝ биха болкоуспокояващо, след като излезе от операцията. Изглеждаше като пияна.

Джой се обърна и погледна към полицаия, подпрян на стената до леглото ѝ. Той ѝ намигна. Предположи, че е там, за да запише показанията ѝ. Това не звучеше толкова забавно. Горкият Дъглас! Не можеше да му се помогне. Чувстваше се виновна, че не бе осъзнала колко нестабилен е той. Беше повярвала, че е започнал да се подобрява. Муун отметна косата от лицето ѝ и тя се обърна към него.

Видът се приближи и се загледа в очите ѝ.

— Радвам се, че се чувстваш достатъчно добре, за да намираш нещо за забавно. Аз не мога.

Джой се пресегна и хвана лицето му. Осъзна, че пръстите ѝ можеше да му се сторят студени върху топлата му кожа. Надяваше се, че това няма да му пречи.

— Изглеждаш ужасно. — Косата му бе разбъркана, като че не я бе ресал отдавна, а бялото на очите му беше червено. — Какво правиш тук?

— Да не мислиш, че ще им позволя да те отведат, без да дойда с теб в болницата? Не съм се отдалечавал от теб.

Не се съмняваше. Муун беше почтен мъж и защитнически настроен към жените. Две от многото негови качества, които уважаваше.

— Имах предвид тук. Защо си напуснал Хоумленд?

— Ти отново ме остави, но този път не бях безпомощен да направя нещо по въпроса. Знам как да разчитам карта и проверих адреса ти.

Дошъл е да я намери. Бил е или много ядосан и е имал нужда да ѝ се разкреши, задето го е оставила, или го е било достатъчно грижа за нея, че да я последва.

— Отидох до вкъщи, за да си събера багажа. Щях да се върна. Нямах телефонен номер, за да ти позвъня. Не прочете ли бележката ми?

— Каква бележка?

— Оставих я залепена за вратата, в случай че се върнеш отново тази вечер. Не си ли разбрал от нея, че съм напуснала Хоумленд.

— Не. Не съм се връщал до човешките къщи. Планирала си да се върнеш?

— Така мисля. Онези куфари на леглото ѝ бяха тежки.

И двамата погледнаха към полицая, когато проговори. Той им се усмихна.

— Оставих и съобщение. Щях да го предам на главната порта, но там имаше лекар, който каза, че е тръгнал към дома ти. Говорих с него, докато претърсвах колата ми. Той предложи да ти предаде съобщението ми.

— Крегор — промърмори Муун, след което изръмжа. Трябваше да потисне нуждата да проследи психиатъра и да го набие.

Джой обърна лицето на Муун към своето, за да може да вижда очите му.

— Помислил си, че отново съм ти избягала, нали? Защо дойде в апартамента ми? Да ми се скараш или да ме помолиш да се върна с теб?

Видът облиза устни и се поколеба.

Заболя я, когато реши, че гневът го е подтикнал да я потърси.

— Разбирам! Знам, че имаш причина да не ми вярваш, но получих обаждане от шефа ми за спешен случай. Трябваше да отида в службата. Някой бе проникнал в архивите ни. Дъглас призна, че той го е направил, но по онова време не го знаехме.

— Защо го е сторил? Каза ли ти? Защо беше в жилището ти с пистолет?

Тя се обърна, за да отговори на въпросите на полицая.

— Той е мой пациент с емоционални проблеми. Не мога да ви кажа повече. Въпрос на поверителност. Бих препоръчала да бъде задържан за седемдесет и два часа наблюдение. Предполагам, че също е бил приет в болницата?

— Така е. А аз предполагам, че е късметлия, че е жив.

— Не беше късмет! — изръмжа Муун. — Тя не искаше да го нараня и ме помоли да го завържа. Копелето е тук, Джой. Полицията го държи в спешното, с белезници на ръцете и охрана. Обещаха ми, че ще го изпратят в затвора, щом лекарите се погрижат за него.

Полицаят отправи към Муун поглед, пълен с разбиране.

— Престъпникът все още диша. Не съм сигурен колко сериозни са нараняванията му, но изглеждаха адски болезнени. Когато влязох в

жилището, той... — Мъжът млъкна и хвана микрофона на рамото си. — Разбирам. — Пусна устройството и се оттласна от стената. — НСО пристигнаха. Току-що са кацнали.

— По дяволите! — изръмжа Муун.

— Какво не е наред? — Джой не понасяше как се отдръпна от докосването ѝ, изправи се и се отдалечи от нея.

— Ще ми направиш ли услуга, Джон? Остани с нея!

— Разбира се! Няма да мърдам никъде, докато не се върнеш.

Муун бързо напусна стаята и затвори вратата след себе си. Младата жена опита да седне. Полицаят постави нежно ръка на гърба ѝ и ѝ помогна, докато с другата си ръка използваше дистанционното, за да повдигне леглото.

— Какво става?

Мъжът седна в стола.

— Моето мнение ли? Това е само предположение. Не мисля, че НСО са знаели къде е, докато не те раниха. Слушах разговора — той посочи ухото си. — Муун е дошъл сам. Някаква голяма клечка от техните се е свързал с 911 след постъпването на обаждането от жилището ти, за да настоява за незабавна и пълна полицейска защита за техния Нов вид. Бяха пределно ясни, че искат възможно най-много полицаи на мястото.

Той се наведе леко и понижи глас.

— Наредиха ни да разчистим цялата сграда, в която живееш, с изключение на теб и Вида, защото ни казаха, че той е в опасност без ескорт. Ако искаха да са сигурни, че е в безопасност, нямаше да му позволят да ходи никъде без охрана, нали? Отне им почти час да дойдат.

Умът на Джой бе все още малко замъглен от лекарствата, но бързо се проясняваше.

— Час?

— Да. — Той погледна часовника си. — Долетяха с хеликоптер. Предполагам, че им е трябвало толкова време, за да съберат екип. Служил съм шест години в армията. Ако прибавиш разстоянието от Хоумленд и времето, необходимо да се приготви хеликоптера, това е наистина бърза реакция.

— Не може да е тръгнал без разрешение. Трябва да видиш охраната им в Хоумленд. Отне ми почти десет минути да изляза, когато

тръгвах. Претърсват теб и колата ти на влизане и на излизане. Има охранители на стените и на портите.

Полицаят вдигна рамене.

— Изглеждаше ли ти щастлив, че ще излезе и ще се срещне с тях? Наистина е смачкал нападателя ти, но това е било при самозащита. НСО ще го обвинят ли в нещо?

— Не.

— Държа на тезата си. — Той се облегна назад. — Забелязах и че двамата изглеждате напрегнати, когато сте заедно. Чух достатъчно, че да сглобя няколко парченца. Тръгнала си си и той е помислил, че няма да се върнеш. Очевидно сте двойка.

Тя остана мълчалива. Връзката ѝ с Муун не беше негова работа и тя не искаше историята им да стане част от вечерните новини, ако мъжът повтори нещо пред репортерите.

— Каквото и спор да сте имали, за каквото и да е било, този мъж е луд по теб. В полицията съм от дванайсет години и съм виждал много лайна. Извини ме за израза! Той изглежда много силен, но се разпадна, когато ти изгуби съзнание. Може би не говори достатъчно, както ти се иска или не показва ясно чувствата си. — Той замълча. — Едно нещо не можеше да скрие и то е колко много държи на теб. Ако сте имали разправия, дай му почивка и не му опявай. Почти накара персонала тук да се напикаят в гащите, защото заплаши, че ще ги разхвърля наоколо, ако опитат да го откъснат от теб, докато зашиваха ръката ти. Вкараха те и те изкараха от спешното толкова бързо, защото бяха ужасени, че може да приеме всяко забавяне като нежелание да ти окажат най-доброто възможно лечение. Той настояваше.

— Благодаря, че ми го каза! Не си спомням много, след като ме простреляха. — Тя погледна надолу към дебелата превръзка около ръката си. — Мисля, че припаднах.

— Ще чувстваш слабост няколко дни; лекарят препоръчва почивка в леглото и много течности. Искат да те задържат за през нощта. Не ти е позволено и да се разхождаш без помощ. Спомена нещо за замайване и вероятност от припадък. Лекарят обмисляше да ти даде други лекарства освен обезболяващите, но Муун не му позволи. — Мъжът се засмя. — Каза, че лекарите на НСО ще се погрижат за теб. Не се доверяваше на никого.

— Не би могъл.

Полицаят кимна намръщено.

— Да. Обзалагам се, че лекарите и сестрите не са сред любимите му хора.

— За Видовете е трудно да ни се доверяват. Единствените хора, с които са си имали работа през по-голямата част от живота си, са онези, които заключваш с белезници и влачиш пред съдията.

— Разбираемо.

Джой погледна телефона на масичката и се поколеба дали да помоли полицаият да ѝ го подаде. Трябваше да се обади на семейството си и да им каже, че е в болница. *Ще трябва да им обясня за Муун.* Тя отхвърли идеята. Щеше да е най-добре да почака и да разбере дали въобще имат бъдеще заедно, преди да въвлече родителите си в личния ѝ живот. Само щеше да нарани чувствата им, че го е крила през цялото това време. Налагаше се, за да защити личното пространство на Муун, но те нямаше да разберат.

— Искаш ли малко сок?

Тя се насили да се усмихне.

— С удоволствие. Благодаря!

Загледа се във вратата, докато се чудеше какво става отвън. Напуснал ли е Муун Хоумленд без разрешение? Тя отхвърли възможността. Нямаше начин да преодолееш десетметровите стени без някой да разбере. 466, когото познаваше, щеше да се наслади на предизвикателството в подобно действие. За него беше почти като игра да избяга от охраната и да се разхожда където не му бе позволено в Обект 4. Колкото и да ѝ се искаше времето да спре и да се върнат отново в миналото, нещата се бяха променили, както и тя.

Беше казала на Муун, че го обича. Думите ѝ се изплъзнаха, когато осъзна, че може да няма шанс да му каже, ако нещата се развиеха зле. Изведнъж бе станало важно да знае как се чувства. Никога нямаше да забрави реакцията му. Бе отстъпил назад. Движението му бе леко, но тя не го пропусна.

Джой затвори очи. *Забави малко! Не го припирай! Никога не спрях да го обичам, но той сигурно е опитвал много старателно да ме забрави.*

* * *

Муун знаеше, че е затънал в големи проблеми, когато Тим Оберто се зададе по коридора с шестима члена на екипа в пълно бойно снаряжение и подредени по военному зад него. Мъжът не криеше раздражението си.

— Муун!

— Здравей, Тим!

Видът улови погледа на Трей. В изражението му не личаха никакви следи от обичайното му веселие. Устните му се свиха в тънка линия, докато се взираше в гърба на началника си.

— Къде е Харли? — Муун беше сигурен, че бе поискал приятелят му да дойде, въпреки че му се губеха подробности заради уплаха му в онзи момент.

— Беше му наредено да остане в хеликоптера, да не го виждат. Не искахме да привличаме повече внимание от необходимото. Пред регистратурата има четири новинарски екипа. — Тонът на Тим показваше отвращението му.

Муун прикри стона си.

— Да тръгваме, преди да стане по-зле. Всяка минута на земята ще привлече повече от тях. Трябва да отидеш направо в кабинета на Джъстис, когато кацнем. — Тим кимна с глава, за да покаже, че Муун тръгва първи. — Насам!

— Няма да тръгна без Джой!

Лицето на Тим почервения и той снижи гласа си, когато се огледа, за да се увери, че никой не може да ги чуе.

— Имаш заповед да се върнеш незабавно в Хоумленд!

Муун изръмжа и отстъпи крачка назад. Ще се бие с всеки, който опита да му попречи да се върне в стаята ѝ. Ако смеят.

— Не и без Джой!

Трей застана до Тим.

— Не искаме да оставим доктор Ярдс тук. Ако го сторим, репортерите ще я нападнат. Ще опитат да се промъкнат покрай охраната, а знаеш, че те са много по-изобретателни от нас. По дяволите, всичко което трябва да направят, е да облекат едни дънки и тениска, да се отбият до магазина за подаръци за един букет цветя и някое плюшено мече и ще могат да стигнат до стаята ѝ, преди някои да се усети.

— Тя не е мой проблем. Той е. — Тим посочи Муун.

Трей въздъхна.

— Помисли, Тим! Знам, че всички сме кисели, задето ни измъкнаха от леглата и ни пратиха тук. Тя е достатъчно важна за Муун, че той да си направи целия този труд — да напусне Хоумленд и да дойде да я види. Също така, тя е ранена. Как мислиш, че ще реагира той, когато утре я види по новините — в болничното легло, с камера, тикната в лицето ѝ? Наистина ли мислиш, че няма да намери друг начин да излезе от Хоумленд, за да стигне при нея?

— Мамка му! — предаде се Тим. — Добре! Вземи я и да тръгваме. Говоря буквално — взимай я сега. Няма да стоя и да чакам да оправят документацията, за да я поверят на нашите грижи. Излитаме след четири минути. Без оправдания!

Муун се обърна и забърза надолу по коридора. Тежки стъпки го последваха в стаята на Джой. Разгледа жиците, закачени за нея и започна да ги маха — щипката на пръста ѝ, следяща нивата на кислород и жиците на гърдите ѝ, наблюдаващи сърдечния ритъм. Машините започнаха да издават силни звуци. Трей беше до него, за да ги изключи.

— Имам малко опит в това — обясни му той, когато Видът го погледна.

— Какво правите? — Джон не опита да ги спре.

Муун спря, за да огледа човека.

— Тръгваме си. Тя идва с мен. Ще бъде в безопасност в Хоумленд.

Полицаят се обърна и хвана торбичката с течност, прикрепена към ръката на Джой.

— Не вади системата ѝ. Вземи това и го дръж на високо.

— Благодаря ти за всичко, Джон! Дълбоко го оценявам.

— Няма проблем. Радвам се, че най-после срещнах Нов вид.

Джой вдигна ръце, когато Муун свали едната преграда на леглото, за да може да я вдигне. Тя не му се противопостави и това стопли сърцето му. Завивките идваха с нея, тъй като не искаше да ѝ стане студено. Със здравата си ръка го прегърна през врата, а ранената сви върху корема си.

— Иска ми се да може да си взема дрехи — промърмори тя. — Сега единствените ми дрехи са за боклука, защото ги изцапах целите с

кръв, а колата ми е пред жилището ми. Дори не си нося портфейла или ключовете.

Трей пое системата с физиологичен разтвор от Джон.

— Няколко от нашите хора вече са в апартамента ви, доктор Ярдс. Кажете ми какво искате и ще им предам да го вземат, преди да напуснат мястото.

— Защо са там? — намръщи се Муун, недоволен от мисълта, че специалният отряд тършува из личните ѝ вещи.

— За да почистят бъркотията и да се уверят, че всеки възможен проблем е решен. Отговарят на въпросите на полицията и се разправят с пресата.

— Наричай ме Джой. — Усмивката ѝ към Трей предизвика пристъп на ревност в Новия вид. — Ще бъде чудесно, ако могат да вземат портфейла ми и двата куфара от спалнята ми. Под мивката в банята имам и синьо козметично куфарче. Няма как да го пропуснат. — Младата жена се обърна към Муун. — Тежа ли ти? Мога да ходя.

Той изръмжа и заобиколи болничното легло с нея на ръце. Наистина ли очаква, че ще я остави да върви, след като беше толкова сериозно ранена? Това го дразнеше и обиждаше. Трей трябваше да подтичва, за да остане близо, защото торбичката в ръката му бе закачена за Джой.

— Нямам търпение да отминем ефекта от лекарствата.

Усмивката ѝ се стопи и тя сведе брадичка.

— Съжалявам!

— Недей! Аз съм в лошо настроение — призна мъжът. Не бе получил дори удоволствието да убие копелето, което я простреля. Тя беше твърде състрадателна. — Справяш се със стресовите ситуации по начин, който ми е трудно да възприема.

— Чувствам се много добре. — Тя погледна към устните му. — Обзалагам се, че мога да измисля нещо, което ще те развесели. — Тя използва ръката си върху раменете му, за да го масажира. — Господин Сърдитко има нужда да се отпусне и да намери чувството си за хумор.

Трей се засмя.

— Морфин?

— Не знам какво са ѝ дали. Тя е много щастлива.

— Наслади му се — засмя се Трей. — По-добре е от алтернативата.

Това напомни на Муун, че тя можеше да умре. Двамата щяха доста да си поговорят, когато успокоителните спрат да действат. Никога не трябваше да поема куршума, предназначен за него. Той можеше да понесе повече наранявания по тялото си и да се излекува по-бързо от нея.

Трей го погледна, докато бързаха надолу по коридора.

— Имам предвид, че можеше да е заядлива или да плаче от болката. Нямах предвид, че... по дяволите, знаеш. Видях всичката кръв в апартамента й. Обзалагам се, че е било адски страшно, преди да дойдат парамедиците.

Въпреки че харесваше човека, Муун не искаше да обсъжда колко безпомощен се чувстваше. Тим и екипът чакаха в края на коридора. Тим ги поведе.

— Нека се придържаме към стълбите и избягваме фойето. Никой не бива да ни спира. — Той нареди на екипа да обгради Муун с Трей от лявата му страна. — Пилотът е готов да ни закара в Хоумленд. Излизаме направо през задната врата и в хеликоптера.

Муун не изпитваше нетърпение към онова, което го очакваше. Бързото му пътуване във външния свят се бе превърнало във вероятен новинарски кошмар. Беше егоистично да нарушава правилата, които предпазваха всички Видове от светлината на прожекторите. Трябваше да мине по каналния ред и да поиска охрана, която да го придружи, когато напусна Хоумленд.

Не искаше да признае, че Джой отново го е изоставила или да изглежда слаб пред останалите, като покаже колко е важна тя за него. Закачките на Харли наистина засегнаха гордостта му. Муун не винеше приятеля си, че намира смешното в обсебеността му към Джой. Ако ролите бяха разменени, той би постъпил по същия начин, но това го накара да се държи безотговорно. Отговорността лежеше само на неговите плещи.

Отказваше да избягва истината. Много Видове го възприемаха за нещо като модел за подражание. С импулсивните си действия ги беше предал. Не бе предвидил всички рискове. Не че можеше да знае, че ще се стигне до насилие, или че полудял човек ще влезе въоръжен в дома на Джой, но като се замислеше сега, поне дузина по-лоши сценарии изникнаха в ума му. Най-лошият бе да свържат Джой с него. Тя щеше да стане мишена за всеки, който не харесва Новите видове.

Нежната жена в ръцете му облекчаваше част от срама му. Единственото му съжаление бе, че Тру му направи услуга, а сега нямаше начин да скрие как е напуснал. Беше въпрос на слабост в сигурността, което значеше, че ще трябва да бъде откровен, за да не последват примера му и други Видове и да напуснат по този начин Хоумленд. Ще намери начин да се реваншира на мъжа, ако получише някакво наказание. Със сигурност Муун щеше да настоява да поеме цялата отговорност.

Джъстис и членовете на Съвета щяха да са разочаровани. Не, че щяха да го арестуват за стореното, но до сутринта всички щяха да знаят за случилото се. Новият вид се качи в чакащия хеликоптер и седна, придържайки Джой в скута си. Трей се настани до тях и закачи банката с разтвора над главите им.

Муун погледна Харли в очите. Приятелят му не каза нищо, но той го познаваше твърде добре. Когато останеха сами, щяха да поспорят. Нямаше да е приятно.

Ще оправя нещата, независимо какво ще ми коства.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Муун не си направи труда да седне, тъй като нямаше къде. Двама от членовете на съвета не присъстваха. Бяха останали в Резервата, но Джадед и Бестиал в момента живееха в Хоумленд. Искаше му се Брон и Чедър да бяха тук. Те бяха по-сговорчиви.

Огледа стаята и видя, че сред присъстващите са Слейд, Фюри, Джъстис, Даркнес и Джерико. Забеляза отсъствието на Брийз и се натъжи. Тя поне щеше да внесе малко хумор в тази мрачна ситуация. Муун застана в средата на офиса, вместо да се облегне на стената. Харли застана близо, като че му пазеше гърба.

Джъстис изчака да се затвори вратата, преди да заговори иззад бюрото си, като се обърна към Слейд вместо към Муун.

— Триша ли се грижи за психиатърката?

— Да. Обади се в болницата и от там изпратиха всички данни към Медицинския център. Джой ще се възстанови напълно. Човешкият мъж не е бил добър стрелец и е успял само да одраска ръката ѝ. Куршумът не е засегнал костта или артерията. Половинката ми я преглежда в момента, за да се увери, че не са пропуснали нещо. В добри ръце е.

Джъстис сложи лакти на бюрото си и подпря брадичка върху свитите си юмруци, после погледна Муун.

— Не знам какво да кажа, освен че се радвам, че всички са живи.

Даркнес изръмжа.

— Това ли е? — Почти черните му очи се взираха в Муун. — Как излезе? Прекарах последните деветдесет минути да преглеждам записите от камерите по стените и от двете порти. Нямаше те на никой от тях.

— Спокойно! — предупреди го Фюри. — Ще стигнем и до там.

— Ако той може да излезе, по същия начин някой може да влезе — възрази Даркнес. — Може да ни нападнат всеки момент. Екипът ми трябва да знае как го е направил.

— Излязох от скритата порта, която наскоро построихме. Знаех, че там все още не са поставени камери. — Муун си пое дълбоко дъх. — Тру няма вина. Нов е, а аз имам по-висок ранг. Казах му, че отивам да патрулирам с мотора и използвах авторитета си, сигурен, че няма да ме разпитва, ако мисли че го правя редовно. — Той млъкна и не продължи с признанието си. Нямах да предаде Тру, задето прояви съчувствие.

— Излъгал си? — Джерико издаде онзи дълбок звук от гърдите си, който обезпокои всички в стаята. Не беше точно ръмжене, а по-скоро дълбок тътен. — Защо? Все още ли си под влиянието на лекарствата? Трябваше незабавно да се върнеш в Медицинския център, ако си усетил, че губиш контрол над действията си. Избягал си от мъжете, които бяха назначени да те пазят. Дори не бяха разбрали, докато не се обади на Буук.

— Не бяха виновни медикаментите. — Той задържа погледа на Джъстис. — Джой отново ме напусна. Направи го и преди — на Обект 4 и просто трябваше да приема загубата ѝ. Тогава знаехме толкова малко за външния свят или как да намерим хора, които живеят в него. Този път нямах да ѝ позволя да ми избяга, без да я последвам. Знам, че можех да поискам охрана, но гордостта ми не го позволи. Мислех, че ще мога да се върна преди някой да открие липсата ми.

— Гордост? — Светлозелените очи на Джадед просветнаха от гняв, когато той изсъска думата. — За това е било всичко? Имал си нуждата да отидеш на лов, защото една женска те е изоставила? — Той погледна ядосано към Джъстис. — Мисля, че трябва да го върнем в Медицинския център. Очевидно все още е под влиянието на лекарствата. Освободихме го твърде рано.

— Тя е моя — заяви Муун, без да им позволи да отдадат действията му на ефекта от лекарствата. — Имам силни чувства към нея откакто я срещнах и когато се върна в живота ми, осъзнах защо съм така привлечен към нея. — Погледна към лидера на Новите видове. — Тя е моя, Джъстис, и когато отново ме напусна, направих нещо глупаво. — Огледа се около себе си. — Шегувал съм се с мъже, когато са намирали половинките си. Беше забавно да наблюдавам как малко полудяват, но не е смешно, когато ти се случва на теб. Унизително е, че съм толкова привлечен от жена, която ме отблъсна не

веднъж, а два пъти. Не исках никой да ме съжалява, като помоля за помощ. Исках да я убедя да се върне при мен.

— По дяволите! — измърмори Харли. — Извинявам се!

— Недей! — Муун се обърна към него. — Аз съм този, който има слабост.

Джъстис се изправи и привлече вниманието му. Мъжът се мръщеше.

— Нарича се любов. По-страшно е от това да се изправиш срещу най-лошия си кошмар и дава възможност да бъдеш наранен далеч над физическото ниво. — Той постави ръка на гърдите си. — На теб може да ти се струва като слабост, но това е доказателство, че сме повече от номера, експерименти или каквото и да било друго, което Мерикъл е замислил да бъдем. Изисква се смелост и сила да изпиташ подобна емоция към някого, когато още от раждането ни бе забранена дори малка привързаност към каквото и да било. Не твърдя, че е лесно или безболезнено. Това вероятно е едно от най-силните чувства, които съм изпитвал. Джеси е моят живот. Сърцето ми бие за нея и ще призная пред всички, че не бих искал да живея, ако я загубя.

Джъстис огледа всички в стаята, преди да се усмихне на Муун.

— Тези, които нямат половинки, не разбират и в момента изглеждат объркани или ужасени. — Той се засмя. — Надявам се, че един ден те ще узнаят възходите и падението на влюбването. Понякога то е дар и проклетие, но всеки трябва да го изпита. То е част от живота, а ние сме оцеляващи.

Муун щеше да отговори, но кълбо от емоции заседна на гърлото му. Искаше да благодари на Джъстис за това, че разбира точно какво преживяваше. Изведнъж вече не чувстваше, че се е превърнал в ужасен пример за другите Видове, като е показал някакъв недостатък.

— Не е като да имаме родители, които да ни напътстват, когато се влюбим, или някога да сме виждали примери за любов, от които да се поучим. — Джъстис отпусна ръце до тялото си. — В началото, когато опитвах да разбера какво, по дяволите, правя, създадох голяма бъркотия с Джеси. Нямах представа как да се справя с неизмеримата ревност и чувството за собственост, които ме караха да мисля, че съм изгубил здравия си разум. Това, че тя е човек, само ме объркваше още повече. Трябваше да поговориш с някого от обвързаните Видове, когато си осъзнал колко обичаш Джой, преди да предприемеш нещо

толкова опасно за живота ти. С удоволствие щяхме да съберем екип, който да те придружи до дома ѝ, ако беше попитал.

— Съжалявам!

Джъстис кимна.

— Зная, Муун. Ти си добър мъж. Напоследък ти беше тежко, нали?

— Да.

— Важното е, че си здрав и в безопасност в Хоумленд с твоята жена. — Той погледна към Даркнес и Джерико. — Погрижете се да има камери на тази порта, за да не може никой да излиза от там, без да мине по каналния ред. — Обърна се към Фюри. — Нека утре се съберем, за да измислим по какъв начин най-добре да обясним какво да очакваме, когато се влюбим и да раздадем нещо като брошури. Трябва да информираме нашите хора за какво става въпрос, за да са способни да се справят адекватно със ситуацията. Не искаме куп мъже да се промъкват отвъд стените ни, за да търсят жените си.

— Съжалявам! — измърмори Муун.

— Така и трябва! — изръмжа отново Джерико. Присви очи и червеното в тях стана по-изразено. — Не виждам причина да приемем всичко това с лекота, Джъстис. Един човек е ранен от Муун. Това ще ни донесе проблеми с външния свят.

— Той простреля моята жена — изръмжа Муун, без да може да съдържи темперамента си. Едно беше да знае, че е сгрешил, като е напуснал Хоумленд без разрешение, но не изпитваше и капка съжаление за това, че накара Дъглас да кърви.

Джадед застана между тях.

— Не се бийте! Джерико не твърди, че мъжът не го заслужава. Той просто отбелязва факта, че това привлече вниманието към нас. Ние винаги се развиваме и се учим от грешките си. Съгласен съм с Джъстис. Това е нещо, с което трябва да се справим, защото влюбването е явление, което се среща все по-често сред нашите хора. Не се притеснявам дали хората ще се разстроят от това, че един Вид е набил един от техните, когато е ясно, че мъжът е заплаха за обществото им. Трябва да благодарят на Муун.

— Явление? — засмя се Слейд. — Нямам търпение точната жена да застане на пътя ти, Джадед. Ще ти припомня термина, който

използва, когато започнеш да правиш безразсъдни неща в името на любовта.

— Стига толкова шеги! — нареди Фюри, опитвайки да остане сериозен, но без особен успех, тъй като устните му се извиха в усмивка. Все пак погледна многозначително Джерико. — Продължавай с разпитите на затворника от Фулър за тестовете с наркотични вещества.

— Не знае нищо, което да ни е от полза по случая с Муун. Медикаментът, който му е даден, е нов, нещо, което не са разработвали в Мерикул.

— Сигурен ли си? — Изражението на Джъстис беше мрачно.

— Да.

— По дяволите! — Лидерът на Новите видове поклати глава. — Тези хора умеят да се крият от нас, благодарение на връзките си с други държави. Обзалагам се, че този, който простреля Муун, вече се е върнал с онзи, наел убийците да отвлекат Бюти. Ще помоля Джеси да се обади и да разбере нещо ново от брат си. Той продължава да обещава, че виновниците ще бъдат намерени. Вярвам, че се приближава до откриване на местоположението им.

— Искам да си платят за онова, което сториха на мен и на всички пострадали при нападението в Резервата — заяви Муун.

— Всички го искаме. — Джъстис нервно прокара пръсти през косата си. — Изглежда трябва да се научим на малко повече търпение. Враговете ни са хитри, но ние никога няма да се откажем. Приключихме тук. Срещата се разпуска.

Муун се поколеба.

— Това ли е всичко? Няма да ме заключиш в дома ми или да ми изнесеш лекция?

Джъстис седна обратно на стола си.

— Искаш ли да го направя?

— Не. Искам да се върна в Медицинския център и да говоря с Джой.

— И аз така си помислих. Знам, че съжаляваш за проблемите, които причини, и че това няма да се повтори. Трябва да разбереш какво чувства тя към теб, но не позволявай на гордостта си да те спира да бъдеш напълно откровен с нея. Това е най-добрият съвет, който мога да ти дам. Тя няма да приеме за слабост, ако признаеш нуждата си да я

имаш в живота си като твоя половинка. Ако ти трябва съвет или се почувстваш длъжен да извършиш нещо, което знаеш, че е грешно, ела и поговори с мен или с друг от обвързаните мъже. — Погледът му се изостри. — Това е заповед!

— Ще го направя. Благодаря ти! — Муун напусна кабинета, благодарен че повечето присъстващи бяха приели действията му с разбиране.

Харли остана до него, докато стигнаха до един от паркираните навън джипове. Той хвана ръката на Муун, за да го спре да се качи в автомобила до Медицинския център.

— Искан ми се да ми беше казал плана си да напуснеш Хоумленд.

— Щеше да се опиташ да ме спреш, а трябваше да я видя.

— Щях да дойда с теб като подкрепление, в случай че попаднеш в беда. Така и стана, а аз не бях там, за да ти помогна. Това ме измъчва. Ние сме братя. Остави ме да се шегувам, когато можеше да ми кажеш каква буря бушува в теб. Нямах да ти наговоря всичко онова.

Това бе добро описание на емоциите му. Беше му трудно да гледа приятеля си в очите.

— Нуждая се от уважението ти. За мен е важно винаги да го имам.

Изведнъж Харли го грабна в прегръдките си.

— Винаги ще го имаш. — Отстъпи назад. — Може да плачеш като човешко малко момиченце, но аз винаги ще ти пазя гърба. — Усмихна се. — Може адски да ме смути, но ние сме братя. Ще ти подам кърпичка и ще ти купя плюшено мече.

Муун се разсмя.

— Трей е прав. Понякога си такъв задник. Но не искам да се променяш.

— Добре. — Харли стана сериозен. — Какъв е следващият ти ход? Как смяташ да накараш Джой да ти стане половинка. Аз съм с теб. Кажи какво ти трябва и ще го получиш. Да открадна ли чифт белезници от охраната, за да можеш да я завържеш за себе си? Със сигурност няма да успее да мине през портите, за да напусне отново, ако влачи тялото ти след себе си.

— Тялото ми?

— Да. В случай, че те нокаутира, за да се измъкне. Тя е някак подла, не мислиш ли? Предполагам, че е човешко качество, но пък е

сладка. Виждам защо те привлича.

Муун се обърна и се качи в джипа.

— Правиш чудеса със самочувствието ми.

Харли скочи на пасажерското място.

— Искаш ли моя съвет? Секс. Много. Дръж я твърде уморена, за да бяга.

Муун стартира двигателя.

— Не ми помагаш.

— Напротив! Нахвърлям ти резервни планове, в случай че разговорът не помогне. Аз не зная какво трябва да кажа, за да убедя човешка жена да се пренесе в дома ми и да остане там. Ти знаеш ли?

Муун се чувстваше изгубен.

— Не.

— Ще го измислиш. Ти си умен. Освен това няколко от членовете на специалния отряд донесоха част от вещите ѝ. През слушалките на хеликоптера чух Треј да им диктува списък. Ще пристигнат заедно с екипа след няколко часа. Това означава, че тя иска да остане тук, поне за малко. Половината битка е спечелена.

Той беше забравил за това.

— Джон каза, че и двата ѝ куфара са били тежки. Надявам се, това означава, че е взела много дрехи.

— Кой знае какво си носят човеците? Може да си е взела любимите щанги.

— Не мисля, че Джой вдига тежести.

Муун познаваше тялото ѝ отблизо и оценяваше липсата ѝ на мускули.

— Всеки обича да тренира.

— Не всички хората го правят.

— Вярно. Това не го разбирам. — Харли извърна глава и се намръщи. — Кой е Джон?

— Ще ти разкажа за него по пътя към Медицинския център.

* * *

— Ще остане грозен белег, нали? — Джой трябваше да откъсне поглед от ръката си, докато Триша сменяше превръзката ѝ. Поне

малкото останала кръв беше засъхнала.

— Не. Свършили са си добре работата. Шевовете са първокласни. Ще трябва да я караш полека и да държиш ръката си неподвижна за няколко дни. Пази я суха и когато се къпеш, я покривай с найлон. Имам нещо, което можеш да използваш. Ще е трудно да си измиеш косата с една ръка, но раната има нужда от време, за да заздравее. Ще ти дам превръзка за през рамото, за да ти напомня и да ограничи движенията ти. Наистина трябва да се грижиш по-добре за себе си. Изгубила си много кръв. Не достатъчно, че да е необходимо кръвопреливане, но достатъчно, че да си замаяна няколко дни. От обезболяващите ще се чувстваш отпаднала, докато премине ефекта им. Особено след като не си яла или спала достатъчно, и си била толкова съсредоточена върху Муун, че си пренебрегнала собственото си здраве. Тялото ти беше изтощено и преди това, а сега добавяме и огнестрелната рана. Заповядвам ти да останеш в леглото, а след малко ще пристигне и храната. Яж, после поспи. В този ред.

— Добре.

Лекарката приключи работата си и отстъпи назад.

— Сега, след като се погрижихме за физическата страна на проблема, трябва да обсъдим някои неща.

Това събуди любопитството на Джой.

— За какво искаш да говорим?

Триша дръпна един стол и се настани до леглото.

— Исках да те подготвя за онова, което следва.

— Какво имаш предвид?

— Имаш отношения с Нов вид. Не зная подробности за връзката ви с Муун, но случилото се в дома ти ще...

Джой я прекъсна.

— Оценявам, че отделяш време, за да ми обясниш защо е по-агресивен, но аз не се страхувам от Муун. Притесняваш се, че ще бъда, след като нападна моя пациент ли? Беше при самозащита. Много съм впечатлена, че успя да спре и да не го убие. Показа висок самоконтрол.

— Това дори не ми е хрумвало. Но се радвам да го чуя.

— Оо! — Джой се почувства малко глупаво. — Добре. Съжалявам!

— Няма за какво. Муун се е обадил на 911, когато са те простреляли и информацията е стигнала до новините веднага щом

полицията и Спешна помощ са отговорили на обаждането. Сякаш онези копелета имат предаватели, залепени за ушите си, за да могат да чуят разговорите на спешния телефон. Исках да те подготвя за начина им на работа. — Тя замълча. — Няма да увъртам, защото знам как си изкарваш прехраната. Досега репортерите вероятно са говорили с всички твои съседи, преровили са боклука ти и опитват да намерят всичките ти роднини и приятели, за да ги интервюират.

Стомахът на Джой я присви от безпокойство.

— Сигурна ли си, че знаят?

— Вече е попаднало в някои интернет сайтове. Големите телевизии ще го излъчат в първите си предавания сутринта, и бъди сигурна, че в момента има няколко много заети репортери, които опитват да завършат историята навреме, за да излезе в сутрешния брой на вестниците. Репортерите имат адреса на стрелбата, по който могат да установят самоличността ти. Муун е казал, че е Нов вид, защото диспечерът е помислил, че е шега. Казал е, че човек те е прострелял и служителката е решила, че не е съвсем... — Тя се замисли за подходящото прилагателно.

— Помислила го е за луд — въздъхна Джой. — Обикновеният човек не описва друг себеподобен като човек.

— Точно така. Изпратиха ми копие от обаждането на 911 и го изслушах. Останах с впечатлението, че тя е мислила, че разговаря с някой, който вярва в извънземни.

Последиците от това, което ѝ казваше Триша, я накараха да изпита моментна паника. Случилото се в апартамента ѝ щеше да е голяма новина. *Дишай!* Стоици мисли препускаха през ума ѝ наведнъж. Тя се принуди да се съсредоточи върху най-важното.

— Може ли да ми дадеш телефон? Предпочитам родителите ми да научат за Муун и прострелването ми от мен, вместо от някой непознат, чукащ на вратата им, или от новините по телевизията, докато закусват. Трябва да им се обадя.

— Те не знаят, че си работила с Новите видове или че се виждаш с един от тях?

— Не.

— Ще ти донеса един от мобилните телефони за еднократна употреба, които държим на регистратурата. Трябва да останеш в леглото, а тази стая няма стационарен телефон.

— Защо изобщо имате такива телефони? — Джой беше благодарна за разсейването.

Триша ѝ се усмихна.

— Нека просто да кажем, че Видовете играят и работят здраво. Идват тук за лечение, когато се наранят. Личните им телефони не винаги оцеляват от онова, което ги е довело при нас, затова държим дузина резервни, за да им дадем, докато получат нови. Така те контактуват с охраната, в случай че имат нужда от тях другаде.

Джой остана сама и се замисли на кого ще трябва да се обади след разговора с родителите си. На Мег със сигурност. Щеше да остави майка си да се свърже с другите членове на семейството. Жената обичаше да клюкарства и беше главната артерия, по която тече информацията и свързва всички.

Триша се върна.

— Заповядай! Ще те оставя насаме и ще проверя дали не може да побързат с яденето ти. Храната ще предотврати и гаденето от лекарствата.

— Благодаря! — Тя взе мобилния телефон. — Къде е Муун?

— На среща.

— Има ли проблеми с това, което се случи в апартамента ми? Той нямаше избор, освен да просне клиента ми в безсъзнание.

— Сигурна съм, че е добре. Това доказва твърдението ми. Той е голям мъж, който може да се грижи за себе си. В момента трябва да се съсредоточиш върху своето състояние. — Тя излезе преди Джой да може да зададе повече въпроси. Набра номера и потръпна от късния час. Майка ѝ вдигна след третото позвъняване.

— Здравей, мамо! Добре съм. Съжалявам, че те събудих, но има няколко важни неща, които трябва да ти кажа. Не може да чакат.

— Кой е? Какво искат? — Баща ѝ звучеше сънен и раздразнен някъде встрани.

— Какво е станало? — Гласът на майка ѝ стана остър. — Какво имаш предвид, като казваш, че си добре? Защо да не си?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Един мой пациент получи нервен срив. Бях наранена, но съм добре.

— О, Боже, Джойс! Знаех си, че това ще стане. Удари ли те? Намушка ли те?

Джой прехапа устни. Не можеше да опита да го омаловажи, защото щяха да чуят подробностите в новините.

— Какво е станало с момиченцето ни? Добре ли е?

Баща ѝ звучеше много по-близо, като че ли беше от другата страна на слушалката. Можеше да си ги представи сгушени в средата на леглото с телефона помежду им. Никога нямаше да им хрумне да включат високоговорителя. Не го използваша, въпреки че за Коледа си бе дала труда да им купи по-модерен апарат.

— Добре съм. Трябваша ми само няколко шева, разбрахте ли? Ще прозвучи много по-лошо, отколкото беше.

— Какво ти е направил този откачалник? — Баща ѝ беше развълнуван. — Казах ти да станеш готвач. Готвенето е много по-безопасно. Предупредих те колко е опасно да работиш с луди хора.

О, Боже, не отново! Той винаги си мисли, че всеки, с когото работя, е сериен убиец. Джой въздъхна.

— Достатъчно! — нареди майка ѝ. — Какво се случи?

— Добре съм — повтори тя, знаейки, че ще се паникьосат, когато им каже подробностите. Джой беше единственото им дете и те се отнасяха много покровителствено към нея. — Одраска ме куршум. — Звучеше ѝ по-добре, отколкото да каже, че е била простреляна. Тишина. Тя трепна. — Само една драскотина. — Още една лъжа, но можеше да живее с това.

— В коя болница си? Скъпа, обличай се!

— Татко? Не съм в болница. — Медицинският център в Хоумленд не беше точно такава, не и доколкото знаеше. — Няма нужда да скачате от леглото и да идвате при мен. Исках да ви кажа, че съм добре, преди да го чуете по новините.

— Новините?

Джой отдръпна телефона от ухото си.

— Недей да крещиш, мамо! Има още нещо, което трябва да ви кажа. От скоро се срещам с някого, за когото не съм ви споменавала. Връзката ни е нова и исках да изчакам, за да видя накъде ще се развие, преди да ви го представя.

Джой мразеше да се чувства така, сякаш отново е на петнайсет, но ето че не можеше да го избегне. Работата ѝ беше да съветва хората как да комуникират с другите, но родителите ѝ имаха способността да обезсилват цялото ѝ обучение.

— Колко отскоро?

Татко трябваше да се хване точно за това, нали?

— Ами, едва напоследък започнахме да прекарваме време заедно — започна да увърта Джой. — Бяхме заедно, когато стреляха по мен. — Тя внимателно подбра следващите си думи. — Името му е Муун и той спаси живота ми. — Тя бе убедена, че Дъглас щеше да стреля още няколко пъти по тях, ако не се беше оказал кървящ и в безсъзнание на килима в дневната ѝ, след като Муун приключи с него.

— Муун? Що за име е това? Родителите му да не би да са хипита? — Баща ѝ не звучеше щастлив.

— Каж ми, че не е актьор или някаква рок звезда! — примоли се майка ѝ. — Те винаги си избират странни псевдоними и постоянно чета, че някой от тях се е развел. С баща ти искаме да имаш това, което ние имаме.

Тя прехапа устни, за да потисне стона си. Изглежда бяха забравили, че е била простреляна, но това не означаваше задължително нещо добро. Познаваше ги твърде добре.

— Бракът е сериозно обвързване, затова се увери, че момчето ще се отнася добре с теб — заяви баща ѝ. — Има ли стабилна работа? Родителите му все още ли са женени?

— Не ме е молил да се омъжа за него. Защо въобще говорите за това? — Джой задържа тона си спокоен. — Обадих се, за да ви кажа, че ме раниха, но съм добре. Исках да ви кажа и за Муун. Той...

— Имаш ли сексуален контакт с него? — прошепна майка ѝ. — Внимава ли? Използвате ли презервативи и накара ли го да се изследва за болестите, които вие, младите, хващате днес?

— О, Господи! — Джой искаше да си удари главата в таблата на леглото. — Не съм бременна, ако това ще е следващият ти въпрос. Аз съм отговорен човек и няма да обсъждаме интимния ми живот. Ще ме оставите ли да говоря? Моля ви!

Мълчанието им показваше, че ще го направят.

— Благодаря ви! Той спаси живота ми — повтори тя с надеждата, че ще се фокусират върху това. — Много е мил — побърза да добави. — Мисля, че ако продължим да се срещаме и един ден ви запозная, ще го харесате. — Младата жена замълча за момент. — Той е Нов вид.

Баща ѝ реагира пръв и звучеше изумен.

— Какво?

— Муун е Нов вид — обясни Джой. — Той е много сладък и изобщо не е страшен. — Опита се да измисли какви притеснения биха имали и да ги успокои, преди да заговорят отново. — Имаме връзка и се надявам да нямате проблем с това, защото намеренията ми са сериозни. Знаем, че не знаете много за тях, но аз — да. Те са много добри хора. Обичам го. — Тя изчака, за да разбере как приемат новината.

Майка ѝ я изненада.

— Аз ги харесвам. Красив ли е?

— Много. Или поне аз мисля така.

— Какъв вид е? — баща ѝ не звучеше разстроен.

— Има ли онези котешки очи? — майка ѝ звучеше ентузиазизирана. — Те са толкова красиви!

— Той е от кучешкия вид, така че — не — обясни Джой. Те го приемаха много по-добре от очакваното и тя бе благодарна за това.

— Кучетата са много предани. Това е добре.

— Татко! — Тя бе ужасена от изказването му.

— Нямах нищо лошо предвид, миличка. Беше комплимент.

— Знаем. Моля те, никога не му казвай подобно нещо, ако се срещнете! — примоли се младата жена.

— Искаме да се запознаем. Не е ли прекрасно? — засмя се майка ѝ. — Нашето бебче излиза с Нов вид.

— Нямам търпение да кажа на момчетата от отбора по боулинг. Писна ми да слушам за писателката, с която се среща сина на Боб. Това е много по-хубаво.

Този път Джой изстена.

— Стига, татко! Наистина ли? Ще използваш Муун, за да впечатлиш приятелите си по боулинг?

Познато дълбоко ръмжене се чу някъде от коридора на Медицинския център.

— Казах не! Махни се от пътя ми!

Джой почти изпусна телефона, когато последва силен трясък. Муун беше наблизил и звучеше бесен. Младата жена се сети за родителите си.

— Нека ви звънна малко по-късно. Обичам ви и двамата!

Затвори, преди да успеят да ѝ възразят, отметна завивката и прехвърли крака отстрани на леглото.

— Няма да ме пренебрегваш, Муун! — Тя познаваше този глас и той звучеше също толкова ядосан, но без ръмженето. — Нареждам ти да дойдеш в кабинета ми!

— Не! Спри да блокираш коридора или следващото, което ще хвърля, ще бъдеш ти!

— Единственото място, на което ще ходиш, е кабинета ми. Обадих се на охраната. Може да отидеш сам или те ще те занесат до там.

— Не сега! — Муун беше развълнуван. — Не искам да те нараня, но ще го направя. Махни се от пътя ми!

— Помощ! — извика мъжа. — Имам нужда от помощ!

— Какво става? — Това беше гласът на Триша.

— Отивам да видя Джой — заяви Муун.

— Няма да ходи никъде освен в кабинета ми. — Гласът на мъжа сега звучеше като хленч. — Сестра? Донесете успокоително! Той има нервен срив.

Джой се спусна от леглото и краката ѝ докоснаха студения под. Изпита замайване и се сети, че все още не е яла, но искаше да стигне до Муун. Подпря се на леглото, а след това и на стената, за да запази равновесие и да стигне до вратата. Спря се на прага и погледна надолу по коридора.

Среден на ръст мъж беше застанал точно по средата на коридора на около три метра от стаята ѝ и с гръб към нея. Беше протегнал и двете си ръце така, че пръстите му почти опираха в стените, за да попречи на Муун да премине. Между тях лежеше преобърната количка — източника на трясъка.

Муун гледаше в мъжа със свити до тялото си юмруци. Устните му се извиха надолу и от него се изтръгна дълбоко ръмжене. Триша стоеше до Муун и изглеждаше също толкова ядосана, но без демонстрацията на остри зъби.

— Защо си тук, Крегор? Никой не те е викал. Не си на смяна. — Триша не прикриваше гнева в думите си.

— Получих обаждане за случилото се. Избягал е от Хоумленд, нападнал е някого и е трябвало да го приберат със сила.

Триша се намръщи.

— Не това се е случило. Някой от Хоумленд ти се е обадил? Кой? Искам да знам името му!

— Мой приятел го е прочел в интернет и знае, че работя с Новите видове. Той ми каза основното. Никой тук не си направи труда да ме информира. Ще говоря с началниците си за това, също и с Джъстис. Сигурен съм, че президентът ще бъде много притеснен, когато чуе, че психически нестабилен Нов вид се е разхождал в голям град и вие се опитвате да го покриете. Той е мой пациент и има нужда от помощ. Писна ми да ми пречите да си върша работата.

— Информацията ти е грешна. — Триша опита да успокои ситуацията, като използва професионален тон. — Муун е добре. Той...

— Това не е ваша работа. Не сте квалифицирана да ми казвате как е моят пациент. Не е във вашата област, докторе. Ако си счупи крака или се пореже, ще го пратя при вас, но в момента вие нямате думата.

Пол се втурна откъм рецепцията, изглеждаше така, сякаш сега се събужда.

— Какво става?

— Имам нужда от упойка и въжета! — настоя Крегор. — Обади се на още офицери, в случай че окаже съпротива. Пациентът ми получи криза.

Джой устоя да не изтича напред, въпреки че искаше. Беше достатъчно трудно да стои права, когато краката ѝ не я държаха, но отказваше да се върне я леглото.

Трябваше да прецени ситуацията, преди да продължи. Беше ѝ трудно дори да се преструва, че не е обвързана емоционално, когато кретенът, блокирал коридора, заплашваше мъжа, когото обича. Знаеше, че доктор Крегор е назначеният психотерапевт на Хоумленд, но той беше идиот, ако вярваше, че Муун може да е направил онова, в което го обвиняваше.

— Махни се от пътя ми! — изръмжа Видът и погледът му попадна на Джой.

Триша хвана ръката му, за да привлече вниманието му.

— Той не си заслужава, Муун! Разбирам те. Повярвай ми! Той е задник, но наистина ли ще ме караш да го лекувам?

— Сестра, казах ти да ми дадеш успокоително и да се обадиш за още санитарии, които да помогнат да удържим пациента ми! Свърши си

работата! — каза рязко Крегор.

Пол поклати глава и отстъпи назад.

— Не приемам заповеди от теб.

— Уволнен си!

Триша пусна Муун.

— Не можеш да уволниш медицинската ми сестра. Ти си единственият побъркан тук, Крегор. Правиш голяма грешка, ако вярваш на глупостите, които наговори. Приятелят ти е споделил с теб информация от някакъв интернет сайт? Ти сериозно ли? Муун не е избягал и със сигурност не е обикалял полудял наоколо да напада хора. Ако помислиш логично и ме изслу...

— Ще се обадя на началниците си! — той бръкна в джоба си и извади мобилен телефон. — Вие тук приютявате опасен за обществото индивид. Бяха напълно прави да ме изпатят тук, за да наблюдавам как се ръководят нещата. Ще свикам пресконференция, ако е необходимо, за да ви принудя да ми позволите да лекувам тези нещастни души. Да ги оставите да се разхождат свободно из обществото е неприемливо. Той можеше да убие някого, а вие се опитвате да го прикриете!

Джой чу достатъчно. Тя се подпираше с ръка на стената, за да е стабилна, докато приближи копелето. Той натискаше бутони, когато го достигна и грабна телефона от ръцете му. Мъжът се стресна, обърна се и я зяпна. С палец тя прекъсна обаждането и хвърли телефона към Муун, предполагайки, че той или ще го хване, или ще го остави да се разбие на пода. За нея нямаше значение.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Здравейте, доктор Крегор! Срецнахме се на главните порти, спомняте ли си? Предполагам, че досега сте разбрал, че и двамата практикуваме в една и съща област на медицината. — Тя вирна брадичка и му отправи леден поглед. Не подаде ръка за ръкостискане. — Ще си затворите устата и ще се държите като разумен и здравомислещ възрастен или ще помоля любезно сестрата да ми донесе успокоително за вас.

— Как смееш!

Тя се наведе напред.

— Как смееете вие! — Гневът ѝ пламтеше и тя едва успяваше да се държи спокойно. — Наблюдавах ситуацията. Признахте, че сте дошъл предварително предубеден от информация, придобита от

недостовирен източник; готов за действие, без дори да си направите труда да си свършите работата, която би била да поговорите спокойно с пациента и да установите психическото му състояние, преди да изберете най-добрия начин да се погрижите за него.

Джой трябваше да подпре бедро до стената, за да остане права. Все още беше нестабилна от прилива на адреналин и от лекарствата, които ѝ бяха дали.

— Фактът, че използвате авторитета си, за да заплашвате някого с употребата на успокоително и въжета, потвърждава мнението ми за вас. Вие сте развълнуван, предизвиквате сцена и целенасочено опитвате да провокирате другите да приложат насилие.

— Знаеш ли кой съм аз? — Той изпъчи гърди, а в очите му блестеше гняв.

Тя не се чувстваше добре и бе уморена да се разправя с него.

— Мога да ви кажа какъв сте. Некомпетентен. Ще бъда повече от щастлива да говоря с вашите началници и да ги информирам. — Тя посочи с пръст към тавана. — Забравихте за камерите. Сигурна съм, че от охраната на Хоумленд ще са щастливи да изпратят на началника ви копие от записа как нахълтвате в сградата, за да обвините някого, че се е побъркал, без да имате доказателства за това. И двамата знаем колко сериозно нещо е лекарската небрежност и злоупотребата с власт. Сигурна съм и че с удоволствие ще препратят записа на всеки журналист, с когото говорите. Нарушили сте договора с НСО, който съм сигурна, че е трябвало да подпишете. Помислете какво ще се случи с кариерата ви! — Гласът ѝ се снижи. — А и бихте изглеждали като абсолютен задник.

Крегор вдигна рязко глава и погледна към камерите. В гнева си очевидно бе забравил за тях. Бяха навсякъде из сградата и лесно се забелязваха. Всеки, който посещаваше Хоумленд, биваше информиран за мерките за безопасност. Когато погледна обратно към Джой, беше леко пребледнял.

— Ах, ти, кучко! — прошепна, вероятно надявайки се, че аудиото на камерите няма да хване думите му. — За коя, по дяволите, се мислиш, че да ме заплашваш? Ще унищожа кариерата ти, преди дори да си помислиш да окаляш репутацията ми!

Изведнъж Муун се хвърли напред. Не удари Крегор, но бутна ръката му и отблъсна мъжа далеч от Джой.

— Тя е моя половинка! — изръмжа Видът. — Никога повече не ѝ говори така!

Джой го прегърна през кръста. Едната ръка на Вида инстинктивно се обви около гърба ѝ и придърпа младата жена поблизо. Тя не искаше той да нападне тъпака. За една нощ преживя достатъчно насилие за цял живот.

Отне ѝ секунда да осъзнае какво каза Муун на Крегор. Половинка? Тя вдигна глава и го погледна с недоумение.

Той отново изръмжа, ноздрите му бяха разширени, а острите му кучешки зъби се виждаха ясно, докато гледаше другия мъж с открита враждебност. Муун ясно бе заявил, че тя е негова половинка. Новите видове не използват този термин освен...

Ръката ѝ се плъзна по корема му, усещайки твърдите мускули под ризата. Стисна плата над ребрата му, когато почувства замаяност, но не бе сигурна дали е от кръвозагубата, или от лекарствата. Сърцето ѝ ускори ритъм и я завладя усещане за нещо важно.

— Муун?

Той не погледна надолу, все още съсредоточен да сплаши Крегор. Изглежда се получаваше, защото тъпакът не каза и дума.

— Муун! — каза тя малко по-твърдо.

Той изръмжа, но обърна поглед към лицето ѝ.

— Няма да го убия. Ще се задоволя и с няколко счупени кости. Никой няма право да те заплашва или обижда. — Той отново погледна яростно към мишената си.

— Муун!

Тя наистина имаше нужда да знае дали думите му бяха сериозни. *Дали не беше просто неволна грешка? Може би просто го е казал, за да изкара ангелите на Крегор. Ами ако е сериозен? Трябва да знам. Той обича ли ме?*

Всеки разумен човек знаеше, че Видовете защитават половинките си на всяка цена. Беше следила развитието им доколкото може чрез историите по новините. Повечето бяха предположения на репортерите, но тя бе гледала записите много пъти.

Никога нямаше да забрави как прострелях Фюри по време на атаката срещу него и половинката му на една пресконференция. Той бе използвал тялото си, за да я защити и продължи да тича въпреки раните си, за да я занесе на сигурно място зад стените на НСО. Тайгър

бе скочил върху горяща каравана заради половинката си, готов да мине и през огъня, за да я спаси. Целият свят бе наясно, че един Вид би отишъл до ада и обратно заради половинката си.

— Моля те, не му обръщай внимание! Погледни ме, Муун!

Не изглеждаше доволен, когато ѝ се подчини и срещна погледа ѝ.

— Половинка? — Надяваше се, че не би я нарекъл така, освен ако не бе истина.

Изражението му се вкамени, очите му се разшириха, а лицето му леко се изчерви. Но въпреки всичко не последва незабавно отричане. Джой си пое въздух.

— Аз твоята половинка ли съм? — *Отговори ми, по дяволите! Моля те!*

— Ти си моя! — В очите му ясно се четеше страх и това късаше сърцето ѝ. — А аз твой ли съм, или отново ще ме отхвърлиш?

Младата жена забрави за камерите и за всички, които ги наблюдаваха, защото нищо друго нямаше значение освен Муун. Щеше да продаде апартамента си, да напусне работата си и каквото още е нужно, за да бъде с него.

— Ти си мой! Никога повече няма да те напусна! Кълна се! — Сълзи замъглиха погледа ѝ, но тя опита да ги преглътне. — Обичам те!

Изражението на Новия вид показваше истински възторг.

— Никога няма да те пусна да си идеш!

— Никога няма да се наложи.

Отново почувства замаяност и този път краката ѝ не издържаха.

— Джой! — Муун я задържа да не падне и я взе на ръце. — Триша?

— Слаба е и трябва да яде. Върни я в леглото — нареди лекарката. — Пол? Придружи доктор Крегор навън.

— Оставете на нас — обади се Харли. — Той напуска Хоумленд и лично ще унищожа пропуска му. Обадиха ни се от Охраната. Казаха ни, че тук имате нужда от нас и ни обясниха причината.

Джой надникна над рамото на Муун, докато я носеше на ръце към стаята ѝ. Харли и още двама мъже от Видовете гледаха разгневения Крегор и бавно го обкръжаваха. Тя почти изпита съжаление към него.

Триша вървеше зад тях и усмивката ѝ изглеждаше принудена.

— Ще се справиш. Когато казах да я караш полека, имах предвид да останеш в леглото следващите няколко дни.

— Съжалявам! — Джой облиза устни, умът ѝ трескаво работеше, докато прегръщаше Муун през врата. — Мислиш ли, че НСО ще имат нужда от заместник на Крегор? Изглежда си търся работа в Хоумленд.

Муун внимателно я остави на леглото, обхвана лицето ѝ с ръце и се приближи.

— Имаш работа. Ти си моята половинка.

— Нямам търпение да започна. Но ти ще трябва да работиш понякога и бих искала да мога да правя същото и да бъда полезна. Познавам Видовете много по-добре, отколкото този задник някога ще може.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Джой наблюдаваше внимателно Муун, все още замаяна от това, че чу как я обявява за своя половинка. Той седна на ръба на леглото и хвана ръката ѝ. Имаха много проблеми за решаване. Връзките бяха сложно нещо, но той я обичаше. Имаха основа, върху която да градят.

— Не трябваше да ставаш от леглото.

— Радвам се, че го направих. — Не беше сигурна откъде да започне, затова избра онова, което я тревожеше най-много. — Ще можеш ли някога да ми простиш, че те оставих на Обект 4? Това е най-голямото съжаление в живота ми.

— Джой...

— Моля те, остави ме да довърша!

Той кимна.

— Наистина не виждах начин да остана. Мислех, че ако спим заедно, това би ти донесло повече вреда, отколкото полза. Нямах представа колко нощи лежах будна, желаейки да имам куража да те посетя в Хоумленд, след като го отвориха. Тревожех се, че ще ме отхвърлиш или по-лошо — ще се зачудиш защо въобще съм си направила труда да дойда. Аз се влюбих в теб, но не бях сигурна дали ти изпитваш същото.

Той се намръщи.

— Знаеш, че бях обсебен от теб.

— Сексът не винаги означава любов. Ти ме желаше, но и наскоро бе преживял значителна промяна в живота си. Знаех, че има възможност да виждаш в мен просто начин да отвлечеш вниманието си от факта, че си изправен пред куп напълно нови проблеми след освобождението си от Мерикъл. Прекарах много нощи, чудейки се дали си забравил за мен, веднага щом са ви преместили от пустинята.

Пръстите му се стегнаха около нейните, а палецът му галеше дланта ѝ.

— Винаги беше в мислите ми. Как можеше да не си! Бях бесен, че напусна и ме остави. Веднъж те потърсих в интернет, когато

наранената ми гордост го позволи.

Тя се сети за разговора с Флейм, когато той ѝ каза за случая.

— Искане ми се да ми се беше обадил.

Муун вдигна рамене.

— Не мислех, че ще приемеш обаждането ми. Вече ме бе отхвърлила веднъж.

— Съжалявам, че така си възприел нещата!

— Сега разбирам, но когато ме напусна, дълбоко ме нарани. — Той се наведе толкова близо, че младата жена помисли, че ще я целуне, но устните му не докоснаха нейните. — Единственото, което има значение за мен, е, че сега си тук и ще останеш, Джой. Миналото е зад гърба ни. Повече се притеснявам за бъдещето.

Тя тихо въздъхна.

— Бях толкова самотна и нещастна без теб!

— Аз също. Но стига толкова, сладка моя! Ти си моята половинка. Ще прекараме остатъка от живота си заедно. Ще те държа в ръцете си всяка нощ и всяка сутрин ще се будя до теб.

— Няма да е лесно — предупреди го Джой. — Бяхме наистина близки, а сега между нас стои една огромна пропаст от време. Имаме много да учим един за друг. Променили сме се. — Той повече, отколкото тя. — Ти спортуваш.

Видът вдигна вежди.

— Харли ми показа видео. — В нея се надигна искрица ревност, но тя я потуши. Беше напълно ненужно да мисли за всички жени, с които е бил интимен. — Вече си много по-общителен.

— Всичко е по вина на Харли — усмихна се Муун. — Много е досаден и не ми позволи да се цупя. Предизвикваше ме да се състезаваме в различни игри и аз разбрах, че те ми доставят удоволствие.

— Харесвам го.

Видът тихо изръмжа.

— Как така го харесваш?

Ревнуваше.

— Мисля, че е чудесен приятел, който много те обича. — Тя плъзна ръце нагоре в косата му и се заигра с краищата ѝ. — Знаеш, че си единственият мъж, когото желая. Разбирам какво означава половинка и колко сериозно обвързване е. Ти си моята половинка.

Никой не е по-сексапилен от теб. Той определено не ми харесва в такъв смисъл, разбираш ли? Всички бледнеят в сравнение с теб.

Муун се отпусна.

— Извинявай!

— Знам, че не можеш да се спреш. То е част от многото неща, които харесвам в теб. Не очаквам и не искам да прикриваш същността си. Бъди напълно себе си. Ясна ли съм?

— Понякога няма да е лесно да живееш с мен. Половинките са луди. — Изражението на лицето му бе почти комично.

— Така ли? Защо мислиш така?

— През цялото време искат да споделят секс с половинката си. Мъжете ще пролеят кръв, ако друг мъж дори погледне жена им. Имат нужда от аромата на половинката си върху себе си и не могат да понасят липсата му. Повечето мъже, които имат половинки, поне през една от почивките си на работа, се прибират вкъщи, за да прегърнат и да се потрият в съпругата си. — Той шумно въздъхна. — Знам, че и аз ще правя така. Вече съм пристрастен към аромата ти.

Беше й трудно да потисне смеха си. Той разтапяше сърцето й.

— Много секс и прегръдки не ми звучи никак зле.

— Така е. — Изражението му се разведри, а погледът му се плъзна по болничната й нощница. — Това не е много привлекателно. Трябва да ти я сваля.

Джой се отпусна на ръката му.

— Не тук. Искам да изчакам, докато сме сами и няма опасност някой да влезе. В тези места никога няма усамотение.

С ловкостта на Видовете той бързо я вдигна от леглото заедно с одеялото и я взе на ръце.

— Ще те заведа вкъщи.

— В твоя дом? — Тя го прегърна през врата със здравата си ръка.

— В нашия. Ти си моята половинка, сладост моя. — Тонът му се задълбочи до сексапилно ръмжене. — Вече ще живееш с мен и ще споделяш леглото ми.

Младата жена усети пърхане в стомаха и нямаше търпение да види дома на Муун. *Нашият дом*, поправи се тя. Той я понесе надолу по коридора към регистратурата. Пол играеше видео игри на един от компютрите в приемната. Триша седеше на съседно бюро и

преглеждаше някаква папка. Харли се бе настанил на ръба на плота. Три чифта очи се обърнаха към двойката.

— Водя половинката си вкъщи. Ще я държа в леглото, Триша.

Лекарката въздъхна и остави папката.

— Тя е претърпяла сериозна загуба на кръв, но добре знам, че няма да успея да те убедя да се въздържате от секс няколко дни. Знам, че ще се грижиш много добре за нея. Увери се, че спи и се храни редовно и пие много течности, когато не я ангажираш с друг тип дейности. И първо я нахрани. Все още не е яла, а е ясно, че ще има нужда от сила. Не би трябвало да изпитва болка, само леко дразнене, но за всеки случай ще ви изпратя слабо болкоуспокояващо за по-късно. — Тя вдигна слушалката на телефона. — Ще се обадя на Слейд и ще му кажа, че искате веднага да получите документите за обвързване.

— Може да почакаш няколко дни. Не искам никой да ни безпокои.

Харли скочи на земята.

— Дори и аз ли? Ние сме братя, а ти ми забраняваш да идвам в къщата ти?

Муун се намръщи.

— Шегувам се! — ухили се Харли. — Обвържи се с половинката си. Ще се уверя, че има кой да поеме смените ти на работа и недей да се тревожиш за нищо. Дори ще ви правя вечеря и ще я нося всяка вечер около шест, за да не се налага да готвите. Ще я оставям на верандата.

— Благодаря!

— Смятай го като подарък за това, че намери половинката си. — Харли намигна на Джой. — Бъди добра с него!

— Ще бъда! Обещавам!

Харли се приближи към двойните врати и сензорът за отваряне се задейства. Муун я пренесе навън до джипа и внимателно подпъхна одеялото около краката ѝ. Дори ѝ сложи предпазния колан.

— И аз можех да го направя.

— Вече имаш половинка. Харесва ми да правя разни неща за теб. Ти си моя и аз ще се грижа за теб.

Тя оценяваше специалното отношение.

— Сещам се за няколко неща, които аз бих искала да направя за теб.

Видът заобиколи джипа с усмивка.

— Приятни неща?

— Да. Но трябва да си гол. Ще бъде ли проблем за теб?

— Не — засмя се той. — Дръж се, сладка моя! Нямам търпение да те заведа вкъщи.

Въпреки това той караше бавно, като че ли се страхуваше да не я раздрусат твърде много.

— Джой?

— Да?

— Какво ще стане с работата ти? Домът ти? Ще ти бъде ли неприятно да се откажеш от тях заради мен? — Гласът му звучеше напрегнато. — Почти се страхувам да попитам за семейството ти. Ще бъдат ли нещастни, че живееш тук, с мен?

— Надявам се да получа работата на Крегор. Направо настръхвам, като си помисля, че някой Нов вид е трябвало да се разправя с него. От болницата ще могат да ме заменят бързо. Имам неизползвана отпуската, което значи, че ще им се обадя утре и ще напусна. Няма да е пълният срок, но ще имат време да намерят заместник, преди да трябва да се връщам. Няма да получа безупречна препоръка от шефа ми, но няма проблеми. Харесвах апартамента си, но не бях влюбена в него. Беше на добра цена и близо до работата ми. Сигурна съм, че бързо ще се продаде, щом изпратя някого да събере вещите ми и да смени входната врата и килима.

— Много си спокойна за човек, който ще предприеме толкова промени в живота си. — Муун се протегна през конзолата между седалките и хвана ръката на Джой, шофирайки с една ръка. — Съжалявам, че не мога аз да се преместя при теб. Не е честно, че ти трябва да се откажеш от толкова много. Ще ти се реванширам.

Трогваше я, че е толкова съобразителен.

— Ще бъда с теб. Това в най-важното за мен. Откакто се разделихме, се посветих изцяло на кариерата си, но повярвай ми, тя не е толкова важна за мен, колкото си ти. Бих се отказала от всичко, без да се замисля, само за да бъдем заедно отново.

Той отби по алеята на къща в една тиха уличка и спря двигателя. Не излезе, а се обърна в седалката си към младата жена.

— Какво ще кажеш за семейството си и онези, които обичаш? Те как възприемат Новите видове? Да не си помислят, че може да съм опасен за теб или да те нараня?

Беше ѝ трудно да види лицето му в сенките.

— Родителите ми ще те обикнат. Повече се притеснявам от твоята реакция към тях.

— Защо?

Тя въздъхна.

— Обичам ги, но са някак странни, Муун. Говорят всичко, което им хрумне и е смущаващо. Никога не целят да обидят, но понякога така звучи. Подлудяват ме.

Мъжът се засмя.

— Кое е толкова смешно?

— Ти си психиатър.

Тя сви рамене и се усмихна. Муун пусна ръката ѝ, слезе от джипа и мина от нейната страна.

— Няма да им ръмжа, става ли? Дори ще прикрия зъбите си. — Вдигна я на ръце. — Когато стигнем входната врата, ще можеш ли да завъртиш дръжката? Не е заключено. Тук няма нужда да се тревожим за крадци.

— Харли ми каза, че е много по-безопасно да се живее в Хоумленд. Но трябва да те предупредя за родителите ми. Няма да можеш да скриеш зъбите си. Майка ми ще иска да ги види. Вероятно баща ми също. Не ме дръж отговорна, ако задават странни въпроси от рода дали понякога имаш нужда да преследваш коли, или да дъвчеш кокали, става ли? Те са безвредни, но определено мога да си ги представя какво ще те питат. Понякога се чудя дали не съм си избрала тази професия само, за да спестя пари. Най-добрата ми приятелка Мег и аз решихме, че искаме да станем терапевти още в гимназията. Никога не си взимаме пари една на друга за консултациите.

Муун се разсмя и леко я залюля в ръцете си.

— Сигурен съм, че ще ги харесам, сладка моя. Направили са те за мен. — Той спря. — Отвори вратата и добре дошла в новия си дом. Ще те направя много щастлива тук!

Тя не се съмняваше в това.

— Обвързването е двупосочна улица, Муун. Аз съм изключително мотивирана връзката ни да проработи. Не искам повече да живея живота си без теб.

Муун ритна вратата да се затвори и се огледа из стаята, благодарен, че Харли не му позволи да надупчи стените, когато разбра,

че Джой е напуснала Хоумленд. Беше чисто и подредено. Той работеше много часове, но това щеше да се промени. Вече имаше половинка, с която да прекарва времето си. Огледа дома си с нов поглед.

— Може да пребоядисаш стените и да смениш обзавеждането по твой вкус. Искам да си щастлива.

Джой повдигна лицето си към неговото и се усмихна.

— Всичко, което ме интересува, е леглото. Къде е?

Тя беше неговият тип жена. Изведнъж се сепна. *Не, тя е моята жена. Моята половинка.* Топло чувство се разнесе по тялото му. Всичките му страхове се стопиха от вълнение от очакването да я направи своя завинаги.

Леглото не беше оправено, но бе спал в чаршафите само веднъж. Вдъхна аромата на онова, което хората определяха като топъл летен ден според опаковката на праха за пране. Не бяха прави, но все пак беше приятно. Положи я на ръба на леглото и се приведе.

Тя се помръдна, докато я освобождаваше от одеялото. Болничната нощница беше от тънък плат и той положи много усилия, докато я смъкваше през раната ѝ, което му напомни как за малко не я изгуби.

— Боли ли те?

— Триша ми даде нещо, защото другите лекарства вече не действаха, но не се тревожи — усмихна се тя. — Това е слабо болкоуспокояващо. Няма отново да започна да се хия.

Мъжът застина.

— Все още си под влиянието на наркотици?

Джой съблече изцяло нощницата и я хвърли на пода. Погледът му се плъзна по голото ѝ тяло, а членът му веднага се втвърди в отговор. Искаше я толкова много, но това, което му каза, можеше да промени всичко.

— Какъв е този поглед?

— Каза, че ще ми станеш половинка, но ако утре си промениш мнението? Ти...

Тя притисна пръст към устните му, за да го накара да замълчи.

— Умът ми е бистър, Муун. Знам какво правя и какво искам. — Пръстът ѝ погъделичка устните му и после се плъзна надолу през брадичката и гърлото му, докато не стигна яката на ризата му, където

спря. — Аз също се колебаех дали да правя любов с теб, докато беше под влияние на непознатото вещество, защото се опасявах, че после може да съжаляваш. Когато ролите ни бяха разменени, ти ми каза няколко неща, които сега ще ти повтора.

— Какво съм казал?

— Без оправдания! Искам те! — Тя замълча. — Сигурна съм в това!

Новият вид хвана ризата си и бавно я повдигна нагоре. Хвърли я през рамо и почувства задоволство, когато погледът ѝ любящо се плъзна по голите му гърди. Изхлузи обувките си, без дори да се изправи. Когато ги дръпна рязко, закопчалките на панталоните му се отвориха. Той смъкна дрехата надолу, докато не се събра на бедрата му, освобождавайки члена му от тесния затвор.

— Легни назад.

— Изправи се!

Изпитваше ли го? Не искаше да се провали като половинка. Мъжете от Видовете по природа бяха доминантни, но винаги се подчиняваха на волята на половинките си.

— Защо? Искаш да видиш дали безропотно ще последвам командите ти, като знак за любовта ми ли?

Тя облиза устни.

— Вярвам ти, че ме обичаш. — Загледа се надолу към скута му. — По пътя насам ти казах, че искам да ти направя разни неща. Моля те, изправи се!

Кръвта се втурна към слабините му и направи члена му болезнено твърд. Вече не го интересуваше дали го изпитва. Така или иначе, за него това бе победа, щом тя искаше бедрата му на нивото на лицето си. Почти се препъна, докато ставаше, забравяйки, че все още не е събул напълно панталоните си. Смъкна ги още надолу и ги захвърли. Вниманието му беше приковано в Джой, когато тя се протегна и с палец погали главичката на члена му.

Езикът ѝ навлажни устните ѝ отново и той разбра какво се кани да направи. Топлият ѝ дъх срещу върха на члена му го принуди да стисне зъби. Тя заслужаваше половинка, която може да контролира звуците, които издава, докато сбъдва една от най-дълбоките му фантазии.

При първото близване на горещия ѝ мек език за малко да му се огънат краката. Едната ѝ ръка се премести високо на бедрото му и стисна задника му. Той почти не забеляза движението, защото другата ѝ ръка обхвана члена му, за да го насочва в горещата ѝ влажна уста. Тестисите му се стегнаха. Джой се движеше бавно, плъзгайки се напред-назад, но прилагаше все повече натиск.

По дяволите! Усещането бе много по-добро, отколкото някога си бе представял. Искаше да вплете пръсти в косата ѝ, но се страхуваше, че тя може да спре. Вместо това стисна юмруци, несигурен какво да прави с ръцете си. През него протичаше първично удоволствие, мускулите му се свиваха, когато го ближеше и го засмукваше все по-дълбоко. Бе абсолютно мъчение, когато тя леко се отдръпна, но после отново се плъзна напред.

— Джой — изхриптя той, докато гледаше надолу как го поема целия.

Прекрасните ѝ сини очи се вдигнаха и той почти свърши. Излезе напълно, уплашен, че може да я задави, ако стигне кулминацията. Беше ад да измъкне члена си от устата ѝ, когато дръпна бедра назад, държейки здравото рамо на Джой, за да ѝ попречи да се движи с него.

— Защо ме спря? — Младата жена изглеждаше леко объркана.

— Няма да издържа дълго, Джой. Нов съм в това.

— Какво?

Той падна на колене.

— Това ми беше за първи път. Трябва да си впечатлена от контрола ми. Вярвай ми!

Устата ѝ се отвори и тя го зяпна. Чувстваше се доста засрамен, но щеше да е по-зле, ако не бе задържал семето си.

— По дяволите! Това нещо с половинките ще е трудно понякога, нали? Никога преди жена не ми е правила това. Чувствах се твърде добре, разбираш ли? Наистина се надявам да искаш пак да го правиш, често, но почакай, докато не умирам от нуждата да съм в теб. И аз си имам някаква гордост.

— Никога не си правил орален секс?

— Никога не съм бил от другата страна, да.

— Но...

— Нямах думи?

Тя все още мълчеше.

Муун се засмя.

— Оставих те безмълвна. Липсваше ми възможността да го правя. — Той се приближи и бавно я бутна да легне на леглото. — Липсваше ми! Отвори тези красиви бедра за мен. Мой ред е да сложа езика си върху теб. Нека да видим ти колко ще издържиш, сладка моя.

— Не много. — Тя разтвори бедра и Новия вид се наслади на гледката. — И не се срамувам да си призная. — Тя се протегна и докосна бузата му, докато той се наведе и целуна вътрешната страна на бедрото ѝ, бавно придвижвайки се към клитора ѝ.

— Никой никога не ти е правил това? Наистина ли?

Мъжът спря и я погледна.

— Защо това те изненадва?

— Мислех, че след като напусна пустинята, ще си имал много... ами... преживявания.

В гласа ѝ прозвуча нещо странно. Ревност? Не го намираше за забавно, че тя изпитва подобно чувство. Половинката му страдаше и той искаше да успокои болката ѝ.

— Няма да те лъжа. Бил съм с жени, но те никога не ме докоснаха по начина, по който го правиш ти, Джой — отвън и отвътре. Никоя от тях не искаше да ме обича. Ти ми даде този дар. — Джъстис беше прав. Никога не се е чувствал толкова жив, колкото когато е с жената, която владее сърцето му. — Ще ценя и него, и теб!

— Аз също те обичам! — Младата жена плъзна пръсти в косата му и го погали. — Нека говорим за това по-късно. — Тя се раздвижи под него.

— Може би трябва да почакаме. Все още си слаба.

— Легнала съм. Ще бъдем внимателни и те желая твърде много, за да чакам.

Палецът му погали клитора ѝ и тя трепна, разтваряйки по-широко бедра. Ароматът на възбудата ѝ изпълни носа му, когато си пое дъх, докато търкаше в бавни кръгове снопчето нерви. Зърната ѝ се втвърдиха и тя изви гръб.

— Подлудяваш ме!

Джой тихо изстена, а бедрата ѝ се движеха срещу ръката му.

— Ами, половинката ти е психиатър. Ние сме идеалната двойка, нали?

Муун потопи палеца си във влагата на желанието ѝ, за да поднови дразненето на снопчето нерви. Два пръста нежно натиснаха срещу отвора на женствеността ѝ, а членът му им завиждаше, докато потъваха в нея, разтягайки тесния канал, за да я подготвят за дебелия му ствол.

Видът изви пръстите си нагоре и натисна мястото, което изтръгна по-силен стон от Джой, когато започна да се движи бавно в нея. Тя стисна косата му в юмруци, а той се засмя, без да обръща внимание на леката болка. Гледаше я как се извива под него, бедрата ѝ се вдигаха в отчаян опит да достигне върха. За него бе толкова красива.

— Муун! — примоли се тя.

Беше близо. Той се изправи и извади пръстите си от нея. Хвана бедрата ѝ и я придърпа до ръба на леглото, внимавайки да не нарани ръката ѝ. Когато членът му нахлу в кадифената ѝ мекота, мъжът затвори очи. Мускулите ѝ се свиха и тя извика. Той се подпря до ранената ѝ ръка, готов да я предпази, ако забележи някакъв знак за неудобство, но я обладаваше силно, движейки бързо бедра и достигна върха в нещо като мъгла от огнено, бяло удоволствие, когато тя избухна около него.

Стовари се върху нея, но се подпря на лакти, за да е сигурен, че няма да натисне раната ѝ. Половинката му вдигна ръка и погали с длан бицепса му. Муун обърна глава и целуна откритата ѝ шия.

— Как е ръката ти?

— Каква ръка? — засмя се младата жена. — О, тази! Супер е!

Видът също се усмихна.

— Всичко е супер, нали?

Почти. Той имаше половинка, която да защитава. Новите видове все още имаха врагове, които се опитваха да ги наранят. Нападението над него бе върнало Джой в живота му и заради това почти можеше да прости случилото се. Но следващия път някой можеше да няма такъв късмет.

Джой се размърда.

— Спри да се тревожиш!

Той вдигна глава, за да я погледне, учуден как е разбрала.

— В природата ти е — усмихна се тя. — Искам само да ме обичаш и да си точно този, който си. Нещата ще се подредят. Имаме се

един друг и можем да разчитаме на себе си, независимо от всичко, пред което сме изправени. Ще се справим заедно.

— Обичам те! — Искаше тя да знае колко много.

— И аз те обичам. Не можеш да се отървеш от мен. — Тя погледна надолу между телата им — Буквално съм залепена за теб. — Вдигна поглед към него. — Ти ме правиш щастлива. Това никога няма да се промени и ще имаме дълъг живот, който да прекараме заедно. Не се тревожи за дребните неща.

Членът му потрепна в нея.

— Всичко, за което мисля сега, са по-големите неща.

Тя се засмя.

— Усещам. — Бедрата ѝ се стегнаха около него.

— Триша каза, че трябва да те нахраня.

— Не сега. Вместо това ме целуни.

Той отблъсна всички други мисли и се съсредоточи върху нея. Настроението му се подобри.

— Къде?

Джой се засмя. Звукът му напомняше за всичко, с което бе благословен в живота си.

— Където пожелаеш, моя половинке!

— С удоволствие! — Езикът му проследи извивката на ухото ѝ.

— Муун?

— Да, сладка моя?

— Ръмжи за мен! Не се сдържай! Споменавала ли съм ти някога колко ме възбужда?

Тихото ръмжене започна от гърдите му.

— Така ли?

Пръстите ѝ се впиваха в кожата му.

— Да.

— Аз вия.

— Ммм — тя обърна лице към врата му и леко го ухапа. — Покажи ми!

— Всичко за моята половинка! — Той започна да я целува надолу, но изведнъж спря и се отдръпна. — Ще опитам да не те хапя. Извинявам се за белега!

Джой се усмихна.

— Разстроен си, че ме нарани, но не съжаляваш, че ме маркира. Това е доказателство, че ти принадлежа, нали? Разбирам го. — Тя облиза устни. — Може да го правиш колкото си искаш. Но се опитай да не ми пускаш кръв. Любовните ухапвания са секси и ми харесва, когато ме хапеш по време на секс. Възбужда ме.

Нямаше как да пропусне искреността в думите ѝ.

— Ти също може да ме маркираш и аз нямам против да ми пуснеш кръв. Обожавам, когато забиваш ноктите си в гърба ми.

— Тогава спри да говориш и направи нещо, което да ме насърчи. — Тя се изви под него. — Ти може и да си се научил на търпение, но аз съм ужасна с това. Болкоуспокояващото все още ми действа. Искам те!

— Имаш ме, сладка моя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.